॥ श्रीः ॥

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ॥
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ॥
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तवकः—१९६

१ अस्यां चौखम्बा—संस्कृतग्रन्थमालायां प्रतिमासं पृष्ठशतके सुन्दरैः सीसकाक्षरैरुत्तमेषु पत्रेषु एकः स्तवको मुद्रयित्वा प्रकाश्यते। एकस्मिन् स्तवके एक एव ग्रन्थो मुद्र्यते।

२ प्राचीना दुर्लभाश्चामुद्रिता मीमांसावेदान्तादिदर्शनव्याकरणधर्मशास्त्रसाहित्यपुराणादिग्रन्था एवाऽत्र सुपरिष्कृत्य मुद्र्यन्ते।

३ काशिकराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालाऽध्यापकाः पण्डिता अन्ये च शास्त्रदृष्टयो विद्वांसः एतत्परिशोधनादिकार्यकारिणो भवन्ति।

४ भारतवर्षीयैः,ब्रह्मदेशीयैः,सिंहलद्वीपवासिभिः ... -मुद्राः ...

५ अन्यैर्देयं प्रतिस्तवकं ... " १ "

६ प्रापणव्ययः पृथग् नास्ति। ... स्तवक ... ...

साम्प्रतं मुद्र्यमाणा ग्रन्थाः—

(१) संस्काररत्नमाला। गोपीनाथभट्टकृता खण्डे २

(२) शब्दकौस्तुभः। भट्टोजिदीक्षितकृतः १०

(३) श्लोकवार्तिकम्। भट्टकुमारिलविरचितम् पार्थसारथिमिश्रकृतन्यायरत्नाकराख्यया-व्याख्यया सहितम्। सम्पूर्णम्। १०

(४) भाष्योपबृंहितं तत्त्वत्रयम्। विशिष्टाद्वैतदर्शनप्रकरणम्। श्रीमल्लोकाचार्यप्रणीतम्। श्रीनारायणतीर्थविरचितभाट्टभाषाप्रकाशसहितं संपूर्णम् (वेदान्तः) २

(५) करणप्रकाशः। श्रीब्रह्मदेवविरचितः १

(६) भाट्टचिन्तामणिः। महामहोपाध्यायश्रीगागाभट्टविरचिता। तर्कपादः मीमांसा) २

(७) न्यायरत्नमाला-श्रीपार्थसारथिमिश्रविरचिता संपूर्णा (मीमांसा) ... २

(८) ब्रह्मसूत्रभाष्यम्-बादरायणप्रणीतवेदान्तसूत्रस्य यतीन्द्रश्रीमद्विज्ञानभिक्षुकृतव्याख्यानम्। सम्पूर्णम्। (वेदान्तः) १

(९) स्याद्वादमञ्जरीमल्लिषेणनिर्मिता सम्पूर्णा।

(१०) सिद्धित्रयम्-वि... ... १
श्रीभाष्यकृतां परमगुरुभिः श्री...
मुनिभिर्विरचितम्। सम्पूर्णम्। वेदान्तः १

(११) न्यायमकरन्दः। श्रीमदानन्दबो...
रकाचार्यसंगृहीतः। ...
मुनिविरचितव्याख्योपेतः (वेदान्तः) ४

(१२) विभक्त्यर्थनिर्णयो न्यायानुसारिप्र...
सतविभक्तिविस्तृतविचाररूपः म०...
श्रीगिरिधरोपाध्यायविरचितः।
(न्यायः) ५

(१३) विधिरसायनम्। श्रीअप्पयदीक्षितकृ...
म्। सम्पूर्णम् (मीमांसा) ... १

(१४) न्यायसुधा (तन्त्रवार्तिकटीका) भ...
सोमेश्वरविरचिता। (मीमांसा) १

श्रीगणेशाय नमः ।

श्रीसरस्वत्यै नमः ।

वीरमित्रोदयस्य लक्षणप्रकाशः ।

कोपाटोपनटत्सटोद्भटमटद्भ्रूभीषणभ्रूकुटि
भ्राम्यद्भैरवदृष्टि निर्भरनमद्दर्वीकरोर्वीधरम् ।
गीर्वाणारिवपुर्विपाटविकटाभोगत्रुटद्धाटक-
ब्रह्माण्डोरुकटाहकोटि नृहरेर्व्यादपूर्वं वपुः ॥ १ ॥
सटाग्रव्यग्रेन्दुस्रवदमृतबिन्दुप्रतिवलन्-
महादैत्यारम्भस्फुरितगुरुसंरम्भरभसः ।
लिहन्नाशाचक्रं हुतवहशिखावद्रसनया
नृसिंहो रंहोभिर्दमयतु मदंहो मदकलम् ॥ २ ॥
संसारध्वंसिकंसप्रमुखसुररिपुप्रांशुवंशावतंस-
भ्रंशी वंशीधरो वः प्रचुरयतु चिरं शं स राधारिरंसी ।
यच्चूडा रूढगूढस्मितमधुरमुखाम्भोजशोभां दिदृक्षु-
गुञ्जाभिः सानुरागाऽलिकानिकटनटच्चन्द्रकव्यक्तचक्षुः ॥३॥
लीलाभ्रान्तिविसर्पदम्बरतया व्यग्रार्द्धकान्तं पद-
न्यासन्यञ्चदुदञ्चदद्रिवसुधाभोगीन्द्रकूर्माधिपम् ।
फूत्कारस्फुरदुत्पतत्फणिकुलं रिङ्खज्जटाताडन-
ध्मातव्योमगभीरदुन्दुभि नटन्नव्यात्स वो धूर्जटिः ॥ ४ ॥
कुम्भोद्भ्रान्तमधुव्रतावलिवलज्झङ्कारकोलाहलैः
शुण्डास्फालनविह्वलैः स्तुत इव व्यालैर्वियत्प्लाविभिः ।
मज्जत्कुम्भमहावगाहनकृतारम्भो महाम्भोनिधौ

हेरम्बः कुरुतां कृताम्बरकरालम्बार्थिरं वः शिवम् ॥ ५ ॥
समन्तात्पश्यन्ती समसमयमेव त्रिभुवनं
त्रिभिर्नेत्रैर्दोर्भिर्दशभिरपि यान्ती दश दिशः ।
दधाना पारीन्द्रोपरि चरणमेकं परपदा
हतारिर्वा हन्यान्महिषमथनी मोहमाहिषम् ॥ ६ ॥
वामान भिन्दन्नवामान् भुवमनु सुखयन् पूरयन्नर्थिकामान्
श्रीमान् भीमानुकारी बहलबलभरैर्मेदिनीमल्लनामा ।
आसीदाशीविषेन्द्रद्युतिधवलयशा भूपचक्रावतंसः
श्रीकाशीराजवंशे विधुरिव जलधौ सर्वभूसार्वभौमः ॥ ७ ॥
सङ्ग्रामग्रामकामो निरुपममहिमा सत्त्वविश्रामधाम
क्रामन्नेवारिचक्रं मिहिर इव तमो विक्रमोरुक्रमेण ।
सारैर्मेरोरुदारैरपर इव गिरिर्मेदिनीमल्लनेन
प्रख्यातः क्षोणिचक्रे समजनि नृपतिर्मेदिनीमल्लनामा ॥८॥
निर्य्यद्भिस्तर्ज्जयद्भिर्विधुमिव जगतीमर्ज्जुनाभैर्यशोभिः
सम्पूर्यावार्यवीर्यो विशिखवितरणैरर्ज्जुनो दुर्ज्जनानाम् ।
साम्राज्योपार्ज्जनश्रीरगणितगुणभूरर्जुनप्रांशुबाहु-
र्नाम्नाऽभूदर्ज्जुनोऽस्मान्नरपतिरतुलो मेदिनीमल्लभूपात्॥९॥
बुद्धिः शुद्धिमती क्षमा निरुपमा विद्याऽनवद्या मनो
गाम्भीर्यैकनिकेतनं वितरणं दीनार्तिनिर्दारणम् ।
आसीदर्ज्जुनभूपतेर्विदधतो विद्रावणं विद्विषां
भूमीनामवनं च कारणगुणात्कार्यं यशोऽप्यर्ज्जुनम् ॥१०॥
तस्मादाविरभूत्प्रभूतमहिमा भूमीपतेरर्ज्जुनात्
सौजन्यैकनिधिर्गुणैरनवधिर्लावण्यवारांनिधिः ।
भिन्दन् दुर्ज्जनमर्ज्जयन्वहु यशः प्रौढप्रतापोदयै-
र्दुर्जेयो मलखाननामनिखिलक्ष्मामण्डलाखण्डलः ॥ ११ ॥

यस्मिन् शासति नीतिभिः क्षितिमिमां निर्वैरमासीज्जगत्
पारीन्द्रेण समं करीन्द्ररभसारम्भोऽपि सम्भावितः ।
श्येनः क्रीडति कौतुकी स्म विहगैश्चिक्रीड नक्रैर्झषः
किञ्चान्यद्गहनेऽभवत्सह मृगैः शार्दूलविक्रीडितम् ॥ १२ ॥
हिमाविशदयशोऽभिशोभिताशो
महिमतिरोहितवारिधिस्वभावः ।
समजनि मलखानतः प्रतापै-
स्त्रिजगति रुद्र इव प्रतापरुद्रः ॥ १३ ॥
शुचि धनमर्थिनि सहसा यशसा सममानने गुणो जगतः ।
पुत्रे भूरभिदध्रे चेतो रुद्रे प्रतापरुद्रेण ॥ १४ ॥
जातः प्रतापरुद्रात्ससमुद्रां पालयन्नवनीम् ।
कृतरिपुकाननदाहो मधुकरसाहो महीपतिः शुशुभे ॥ १५ ॥
पृथुः पुण्याभोगैर्विहितहितयोगैरनुदय-
त्खलायोगैर्योगैः कृतसुकृतियोगैरपि गुरुः ।
भुजस्तम्भालम्बालसशयिताविश्वम्भरतया
बभौ प्रौढोत्साहः स मधुकरसाहः क्षितिपतिः ॥ १६ ॥
प्रजागणरुजाऽपहो द्युतिमहोदयाविष्कृतः
सुधांशुरिव मांसलो रसभरैः सभारञ्जनः ।
प्रदीप्तकुमुदावलिर्द्विजपतिश्च नक्षत्रपो नृपो
जयति सत्कृपो मधुकरः कृतारित्रपः ॥ १७ ॥
विन्यस्य वीरसिंहे भूपतिसिंहे महीभारम् ।
ज्ञानानलमलदाहो मधुकरसाहो दिवं भेजे ॥ १८ ॥
अन्तर्गम्भीरताऽन्धूकृतसलिलनिधिर्लालिताशेषबन्धुः
बुन्देलानन्दसिन्धुः सुललितललनालोचनेन्दीवरेन्दुः ।
भ्रूभङ्गीलेशभङ्गीकृतरिपुनिवहो नृत्यसङ्गीतरङ्गी

सन्मातङ्गी तुरङ्गी धरणिपतिरभूद्वीरसिंहो नृसिंहः ॥ १९ ॥
अमुष्य प्रस्थाने सति सपदि नानेभानिवहै-
रिहैकोऽपि द्वेपी न खलु रणरोपी समजनि ।
परं तस्थौ दुःस्थो गहनकुहरस्थोऽपि भयतः
क्षिपन्नुच्चैर्दिक्षु भ्रमितचकितं चक्षुरभितः ॥ २० ॥
दानं कल्पमहीरुहोपरि यशः क्षीरोदनीरोपरि
प्रज्ञा शक्रपुरोहितोपरि महासारोऽपि मेरूपरि ।
दावाग्नेरुपरि प्रतापगरिमा कामोपरि श्रीरभू-
त्सिंहातिक्रमवीरसिंहनृपतेः किंकिं न कस्योपरि ॥ २१ ॥
दानैरर्थिनमर्थनाविरहिणं प्रत्यर्थिनं च क्षणा-
त्कुर्वाणे सति वीरसिंहनिखिलक्ष्मामण्डलाखण्डले ।
कामं चेतसि कामधेनुरतनोत्कल्पद्रुमः कल्पितं
मोघीभूतजनिः समाश्रितखनिश्चिन्तां च चिन्तामणिः ॥२२॥
भ्रामंभ्राममसम्भ्रमं त्रिजगतीचक्राणि चक्रे चिरा-
च्चारं शीलितविष्णुपादपदवी ब्रह्माण्डभाण्डोपरि ।
ब्रह्माण्डं निजमण्डमण्डलमिवाच्छाद्यैव सैवाधुना
विश्वेषामपि यस्य भास्वरयशोहंसी वतंसीयति ॥ २३ ॥
जलकणिकामिव जलधिं कणमिव कनकाचलं मनुते ।
नृपसिंहवीरसिंहो वितरणरंहो यदा तनुते ॥ २४ ॥
यदा भवति कुण्डलीकृतमहाधनुर्मण्डल-
स्तदा नयनताण्डवत्रुटितखाण्डवः पाण्डवः ।
मनो वितरणोत्सुकं वहति वीरसिंहो यदा
तदा पुनरुदारधीरयमवर्णि कर्णो जनैः ॥ २५ ॥
शौर्यौदार्यगभीरताधृतिदयादानादिनानागुणा-
नुर्वीदुर्वहभारभृत्यहिपतिस्पर्द्धालदोः शालिनि ।

संयोऽस्यैव जुहारसिंहधरणीधौरेयचूडामणौ
मज्जन् ब्रह्मणि वीरसिंहसुकृती तस्थौ स्वयं निर्गुणः ॥२६॥
नद्यः स्वादुजला द्रुमाश्च सुफला भूरुर्वरा भूसुरा
वेदध्वानविधूयमानदुरिता लोका विशोका बभुः ।
राजन्नीतिनिरीतिरीति पितरीवोर्वीमिमां शासति
श्रीमद्वीरजुहारसिंहनृपतौ भ्रूभङ्गभग्नद्विषि ॥ २७ ॥
सङ्ग्रामोत्कटताण्डवोद्भटभटैरारब्धहेलाहठै-
श्चण्डाडम्बरपूरिताम्बरतटक्षीराब्धिगोत्राऽवटैः ।
भूभृत्सिंहजुहारसिंहधरणीजानेः प्रयाणे रणे
शौर्यौदार्यधनोऽपि को नु धरणीचक्रे न चक्रे भयम् ॥२८॥
तावद्वीरगभीरहुङ्कृतिरवस्तावद्गजाडम्बर-
स्तावत्तुङ्गतुरङ्गरिङ्गणचमत्कारश्चमूनामपि ।
तावत्तोयमहामहीभृदटवीदुर्गग्रहो विद्विषां
यावन्नैव जुहारसिंहनृपतिर्युद्धाय बद्धोत्सवः ॥ २९ ॥
अयं यदि महामना वितरणाय धत्ते धियं
भियं कनकभूधरोऽश्नाति ह्रियं च कर्णोऽटति ।
दधीचिरपचीयते बलिरलीकरूपायते
तदाऽतिमालिनायते स किल कल्पभूमीरुहः ॥ ३० ॥
प्रासादाऽगतडागनागमणिभूदानादिनानातपः-
प्रागल्भ्येन महेन्द्रचन्द्रवरुणब्रह्मेशविष्णुस्थली ।
प्राचण्ड्येन जिता मिता वसुमती कोदण्डदोर्दण्डयो-
र्जागर्तीति जुहारसिंहनृपतेः कुत्र प्रतापो न वा ॥ ३१ ॥
ब्रह्माऽभूच्चतुराननः स्मरहरः पञ्चाननः षण्मुखः
स्कन्दो भूपजुहारसिंहयशसो गानोत्सवेऽप्युत्सुकः ।
तस्याभोगमुदीक्ष्य भूधरनभोनद्यास्त्रिलोकी दिशः

सप्तद्वीपमयी मही च विधिना विश्वेन निर्वाहिता: ॥ ३२ ॥
तुङ्गत्वादनवाप्य दैवततरोः पुष्पाणि सर्वाः समं
श्रीमद्वीरजुहारसिंहनृपतेर्दानं समानं जगुः।
व्रीडादुर्वहभारनिर्भरनमद्ग्रीवे तु देवद्रुमे
श्लाघन्ते सुलभायमानकुसुमास्तं भूरि देवस्त्रियः॥ ३३ ॥
भीमो यः सहदेव एव पृतनादुर्द्धर्षपार्श्वो लस-
च्छ्रीभूमीनकुलः सदाऽर्जुनमहाख्यातिः क्षमामण्डले।
कर्णश्रीकृतवर्मभीष्मघटनाशौटीर्यदुर्योधनो
रोपादेष युधिष्ठिरो यदि भवेत्कः स्यादमुष्याग्रतः ॥ ३४ ॥
सत्कीर्त्तिग्रामदामाभरणभृतजगद्विक्रमादित्यनामा
धाम्नो भूम्ना महिम्ना विघटितरिपुणा विक्रमोपक्रमेण।
सुमांशुः पीवरांसः पृथुभुजपरिघस्तस्य वंशावतंसो
विश्वोदश्वत्प्रशंसो गुणिगणहृदयाऽऽनन्दनो नन्दनोऽभूत् ३५
आशापूर्तिं प्रकुर्वन् करवितरणतः पद्मिनीप्राणबन्धुः
प्रोद्यद्दिव्याम्बरश्रीः स्फुटमहिमरुचिः सर्वदा ध्वस्तदोषः।
जम्भारातेरिहोच्चैरचलसमुदयात्सुप्रभातप्रकाशी
पुत्रो राज्ञः पवित्रो रचयति सुदिनं विक्रमादित्य एव ॥३६॥
सार्थीकुर्वन्निरर्थीकृतसुरविटपी चार्थिसार्थं निजार्थैः
व्यर्थीभूतारिपृथ्वीपतिरमरगुरुस्पर्द्धिवर्द्धिष्णुबुद्धिः।
मानैर्यानादिदानैर्बहुविधगुणिभिर्गीयते यः सभायां
प्रातर्जातः स भूपः सुकविकुलमुदे विक्रमादित्य एव ॥३७॥
दानं दीनमनोरथावधि रणारम्भोऽरिनाशावधि
क्रोधो वागवधि प्रतापयशसोः पन्था दिगन्तावधि।
दाक्षिण्यं क्षितिरक्षणावधि हरौ भक्तिश्च जीवावधि
व्यालुप्तावधि वीरविक्रमरवेः श्रेयः परं वर्द्धते ॥ ३८ ॥

हेमाद्रेः श्रियमन्यथैव कुरुते चक्रे च गौरीं तनुं
कैलाशोपरि शोभतें पटयति स्पष्टं च दिङ्मण्डलम् ।
भोगीन्द्रं न दधे श्रुतौ बत जटागूढां च गङ्गां व्यधा-
ल्लोकानामयमीश्वरोऽस्य यशसस्त्वैश्वर्यमुज्जृम्भते ॥ ३९ ॥
श्रीगोपाचलमौलिमण्डलमणिः श्रीदूरवारान्वये
श्रीहंसोदयहंसपण्डित इति ख्यातो द्विजाधीश्वरः ।
यं लक्ष्मीश्च सरस्वती च विगतद्वन्द्वं चिरं भेजतु-
र्भोक्तारं रभसात्समानमुभयोः साम्नाऽपमायं गुणैः ॥४०॥
पट्ठु दिक्षु विदिक्षु कुर्वतीनां
नटलीलां स्फुटकीर्त्तिनर्तकीनाम् ।
स्फुरदध्वरधूमधोरणीह
च्युतवेणीति जनैरमानि यस्य ॥ ४१ ॥
ततोऽनल इवारणेरतुलधामभूर्भूभुजां
शिरोमणिरुरोमणिर्धरणिनामवामभ्रुवः ।
रणी बहुगुणी धनी भुवि वनीपकश्रीखनी
रमारमणमिश्रणी परशुराममिश्रोऽजनि ॥ ४२ ॥
येनागत्य पुरा पुरारिनगरे विद्याऽनवद्याऽर्ज्जिता
श्रीचण्डीश्वरमग्निहोत्रितिलकं लब्ध्वा गरीयोगुरुम् ।
शुद्धा सैव महोद्यमेन बहुधा भान्ती भवन्ती स्थिरा
तद्वंश्येषु कियन्न कल्पलतिकेवाद्यापि सूते फलम् ॥ ४३ ॥
आस्यारविन्दमनुपास्य गुरोरपास्य
लास्यं चतुर्मुखमुखेषु सरस्वतीह ।
सालङ्कृतिश्च सरसा च गुणान्विता च
यस्यातनोति रसनोपरि ताण्डवानि ॥ ४४ ॥
अङ्के लोमलतेव सीमनि दृशोरेकेव रेखाऽञ्जनी

कस्तूरीमकरीव भालफलके धारेव मूर्ध्न्यालकी।
ऊर्द्ध्वं भृङ्गपरम्परेव कबरीसौरभ्यलोभाकुला
यस्यैवाध्वरधूमधोरणिरभूदाशाकुरङ्गीदृशः ॥ ४५ ॥
सुभासुरयशोनिधेः सुनिरवद्यविद्यानिधेः
सुचारुकवितानिधेः स्मृतिनिधेः श्रुतिश्रीनिधेः।
अयं सुकृतगौरवात्परशुराममिश्राद्गुणै-
रनूनगरिमा पितुर्जगति मित्रमिश्रोऽजनि ॥ ४६ ॥
धर्मार्थैकनिकेतनं विधिमयं कर्मावलीदर्शनं
स्मृत्यम्भोजमहोदयं श्रुतिमयं श्रीवीरमित्रोदयम्।
द्राक्सिद्धीकृतशुद्धसिद्धिशतया श्रीवीरसिंहाज्ञया
तेने विश्वमुदे पुरे पुरभिदः श्रीमित्रमिश्रः कृती ॥ ४७ ॥
क्षितितिलकसुधीरवीरसिंह-
प्रणयकृताऽऽग्रहधीरमित्रमिश्रः।
गुणिगणहृदयानुरागहेतुं
कलयति लक्षितलक्षणप्रकाशम् ॥ ४८ ॥
लक्षणस्य प्रकाशेऽस्मिन् परीक्षा चायुषः पुरः।
उन्मानलक्षणं चाथो मानलक्षणमेव च ॥ १ ॥
गतिसंहतिसाराणां लक्षणानि ततः परम्।
वर्णस्नेहस्वराणां च ततः प्रकृतिसत्त्वयोः ॥ २ ॥
अनूकक्षेत्रयोश्चैव मृजागन्धासृजां तथा।
पादपादतलाङ्गुष्ठाङ्गुलीनां लक्षणं ततः ॥ ३ ॥
नखस्य पादपृष्ठस्य गुल्फस्याप्यथ लक्षणम्।
पार्ष्णिलक्षणमुक्त्वा तु जङ्घालक्षणजल्पनम् ॥ ४ ॥
अथोक्तं रोमजानूरुकटिस्फिग्गुदलक्षणम्।
लक्षणं वृषणस्याथ प्रोक्तं लिङ्गस्य लक्षणम् ॥ ५ ॥

लिङ्गाग्रलक्षणं चाथो वर्णितं मूत्रलक्षणम्
शुक्रस्य लक्षणं चाथ प्रोक्तं पुंस्त्वपरीक्षणम् ॥ ६ ॥
वस्तिलक्षणमुक्त्वा च कथितं नाभिलक्षणम् ।
कुक्षिलक्षणमाख्यातं ततः पार्श्वस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥
लक्षणं जठरस्याथ प्रोक्तं मध्यस्य लक्षणम् ।
त्रिवलीलक्षणं चाथ प्रोक्तं हृदयलक्षणम् ॥ ८ ॥
लक्षणं वक्षसः प्रोक्तं स्तनयोर्लक्षणं पुनः ।
लक्षणं चूचुकस्याथ कथितं जत्रुलक्षणम् ॥ ९ ॥
स्कन्धलक्षणमाख्यातं कक्षाबाह्वोश्च लक्षणम् ।
मणिबन्धस्य करयोः करपृष्ठस्य लक्षणम् ॥ १० ॥
करस्य च तलं रेखाङ्गुष्ठाङ्गुल्योर्नखास्तथा ।
पृष्ठं च लक्षितं पश्चाल्लक्षिताथ कृकाटिका ॥ ११ ॥
ग्रीवाचिबुकयोरुक्तं लक्षणं हनुकूर्चयोः
कपोलमुखयोरुक्तं लक्षणं चाधरोष्ठयोः ॥ १२ ॥
श्मश्रुणो दशनानां च रसनायाश्च लक्षणम् ।
घण्टिकालक्षणं चाथो तालुलक्षणमेव च ॥ १३ ॥
हासनासाक्षुतानां च नेत्रदृष्ट्योश्च लक्षणम् ।
पक्ष्मणश्च निमेषस्य रुदितस्य भ्रुवोस्तथा ॥ १४ ॥
कर्णस्य च ललाटस्य शिरसश्चिकुरस्य च ।
लक्षणं मशकादेश्च पुंसामत्र निरूपितम् ॥ १५ ॥
अथ स्त्रीणां स्वभावस्य मिश्रकस्य च लक्षणम् ।
आवर्त्तलक्षणं गन्धच्छाययोर्लक्षणं ततः ॥ १६ ॥
सत्त्वस्वरगतीनां च लक्षणानि ततः परम् ।
ततः पुंसः स्त्रियाश्चैव कामशास्त्रोक्तलक्षणम् ॥ १७ ॥
पद्मिन्यादिप्रभेदाश्च स्त्रीणामथ निरूपिताः ।

राज्ञः पट्टमहिष्याश्च मन्त्रिणोऽथ पुरोधसः ॥ १८ ॥
ज्योतिर्विदश्च वैद्यस्य सहायानां ततः परम् ।
मित्रस्य शत्रोः सभ्यानां लक्षणं च क्रमोदितम् ॥ १९ ॥
परिच्छदः पार्श्ववर्त्ती रक्षकस्तदनन्तरम् ।
ताम्बूलधारी कोशस्याध्यक्षः खड्गधरस्ततः ॥ २० ॥
ततश्चान्तःपुराध्यक्षस्ततः पुरगतश्चरः
तदध्यक्षश्च सूदश्च क्रमेणैतेऽत्र लक्षिताः ॥ २१ ॥
धर्माध्यक्षो लेखकश्च लोकाह्वानकरस्तथा ।
दौवारिकः प्रतीहारः शस्त्रगेहस्य रक्षकः ॥ २२ ॥
शस्त्राध्यक्षः स्थपतिश्च सारथिर्दूत एव च ।
चारो नियोज्यस्तदनु सेवकोऽप्यथ लक्षितः ॥ २३ ॥
सन्धिविग्रहिको युद्धकर्ता सेनापतिस्तथा ।
व्यूहं वासस्थलं दुर्गं तदध्यक्षश्च लक्षितः ॥ २४ ॥
ग्रामस्य राजगेहस्य गवां च वृषभस्य च ।
छागकुक्कुरयोश्चैव लक्षणं समुदाहृतम् ॥ २५ ॥
कुक्कुटस्य च कूर्मस्य मार्ज्जनीशूर्प्पयोस्तथा ।
उलूखलस्य मुसलस्याथ लक्षणमीरितम् ॥ २६ ॥
जलद्रोणीजलाधारशय्यासननिरूपणम् ।
चामरच्छत्रपट्टानां रत्नानां लक्षणं ततः ॥ २७ ॥
कस्तूरिकालक्षणतः पश्चादायुधलक्षणम् ।
तत्र चापि धनुर्वाणफलानां लक्षणं पुरः ॥ २८ ॥
फलस्य पायनं स्थानगुणमुष्टिर्यथोदिता ।
चापमुष्टिर्व्यापलक्ष्यौ परतश्च श्रमक्रिया ॥ २९ ॥
विधिश्च लक्ष्यास्खलने शीघ्रसन्धानलक्षणम् ।
अथोक्तं दूरपातित्वं दृढभेदित्वमेव च ॥ ३० ॥

सारप्रकृत्योरश्वाङ्गमानस्यावयवस्य च ॥ ४३ ॥
पुष्पपुण्ड्रललाटानामावर्त्तस्य च लक्षणम् ।
महादोषास्तुरङ्गस्य लक्षितास्तदनन्तरम् ॥ ४४ ॥
राजयोग्यस्य चाश्वस्य परतो लक्षणं स्मृतम् ।
सङ्ग्रामावसरेऽश्वस्य शकुनानां निरूपणम् ॥ ४५ ॥
दशालक्षणमुक्ता च वयसो ज्ञापकं स्मृतम् ।
दन्तसङ्ख्या वाजिशाला तदध्यक्षाश्च लक्षिताः ॥ ४६ ॥
शालग्रामशिलाचक्रमूर्त्तीनां लक्षणान्यथ ।
अथ द्वारवतीजातशिलामूर्त्तिनिरूपणम् ॥ ४७ ॥
विस्तराच्छिवलिङ्गानां लक्षणानि ततः परम् ।
शिवलिङ्गार्च्चनफलं विशेषेण निरूपितम् ॥ ४८ ॥
शिवलिङ्गस्य नैवेद्ये भक्ष्याभक्ष्यविवेचनम् ।
अथ प्रकीर्णके प्रोक्तं लक्षणं गुरुशिष्ययोः ॥ ४९ ॥
लक्षणं योगपट्टस्य कौपीनकटिसूत्रयोः ।
उपवीतोत्तरीये च लक्षिते तदनन्तरम् ॥ ५० ॥
रुद्राक्षलक्षणं प्रोक्तं तन्माहात्म्यसमन्वितम् ।
आसनादिवितानान्तपूजोपकरणान्यथ ॥ ५१ ॥
एवं क्रमेण दुर्लक्ष्यलक्षणानां विचक्षणैः ।
मित्रमिश्रैः प्रकाशेऽस्मिन् कृतं सम्यक् परीक्षणम् ॥ ५२ ॥

ननु किमर्थं लक्षणप्रकाशाऽऽरम्भः लक्षणानामनुपयोगादिति । उच्यते । अस्ति हि महानुपयोगः । तथाहि—

अथ विवाहः । सलक्षणो वरो लक्षणवतीं कन्यामुपयच्छेतेति ।

अविप्लुतब्रह्मचर्यो लक्षण्यां स्त्रियमुद्वहेत् ।
एतैरेव गुणैर्युक्तः सवर्णः श्रोत्रियो वरः ॥

इत्यादिवचनैः स्त्रीपुंससामुद्रिकलक्षणानां विवाहोपयोगात्।
लाञ्छनैर्विविधाकारैर्लाञ्छितं यच्च दृश्यते ।
चक्राङ्कितं हरेश्चापि शालग्रामस्य लक्षणम् ॥
यथायोग्यं विचार्यैव ग्रहीतव्यं प्रयत्नतः ।
इत्यादिवचनैः शालग्राममूर्त्तिलक्षणानां तत्पूजादावुपयोगात्।
लिङ्गं सलक्षणं पूज्यं त्यजेल्लिङ्गमलक्षणम् ।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन लिङ्गं कुर्यात्सलक्षणम् ॥
इत्यादिवचनैर्लिङ्गलक्षणानां तत्पूजादावुपयोगात् ।
आराधनोपकरणं तस्य लक्षणमेव च ।
उच्यते सम्प्रति ब्रह्मन् श्रूयतां तदशेषतः ॥

इत्युपक्रम्य सर्वपूजोपयुक्तघण्टाभिषेकादिपात्रलक्षणान्यभिधाय—

चतुष्कं हेमदण्डांश्च पूजार्थं परिकल्पयेत् ।

इत्युपसंहारवचनेन घण्टाधूपदीपाभिषेकादिपूजोपकरणपात्रलक्षणानां देवपूजोपयोगात् ।

सूत्रखण्डैश्च पुष्पैश्च भूषितं दोषवर्ज्जितम् ।
यथालाभोपपन्नं वा यः प्रयच्छति दन्तिनम् ॥
यो जगन्निधये दानं प्रयच्छति महामतिः ।
भद्रजातिसमुद्भूतं पद्मनाभाय भक्तितः ॥
गजं तु लक्षणोपेतं दद्याद्विप्राय भक्तितः ॥ इति ।
अश्वं यस्तु प्रयच्छेद्वै हेमचित्रं सुलक्षणम् ।
स तेन कर्मणा चैव गान्धर्वं लोकमश्नुते ॥
सर्वोपकरणोपेतं युवानं दोषवर्ज्जितम् ।
योऽश्वं ददाति विप्राय स्वर्गलोके महीयते ॥
इत्यादिवचनैर्गजाश्वादिलक्षणानां तत्तद्दानोपयोगात् ।

लक्षणानि परीक्ष्यादौ ततः कन्यां समुद्वहेत्।
अतः सुलक्षणा योषा परिणेया विचक्षणैः॥

इत्यादिवचनोक्तसुलक्षणान्वितकन्योद्वाहस्य, वर्जयेत्सर्वथा भ्रूणुरित्यादिवचनोक्तदुर्लक्षणान्वितस्त्रीवर्जनस्य च पुरुषाधीनत्वेन तत्प्राधान्यमेव। नन्वेवं सति षाष्ठन्यायविरोधः स्यात्। तथाहि—षष्ठे दर्शपूर्णमासादिषु स्त्रीणामधिकारोऽस्ति न वेति संशय्य स्त्रीणामद्रव्यत्वात् कर्मणां च द्रव्यसाध्यत्वात् न तेषु स्त्रीणामधिकार इति पूर्वपक्षं कृत्वा सिद्धान्तितम्। फलार्थित्वात्तु स्वामित्वेनापि सम्बन्ध इति। तस्यायं भावः। स्त्रीपुंसयोरुभयोरपि फलार्थित्वसाम्यात् कामश्रुतिवशादस्त्येव स्त्रीणामप्यधिकारः। न च द्रव्याभावादनधिकार इति वाच्यम्। धर्मे चार्थे च कामे च नातिचरितव्येत्यादिवचनैः पत्युपार्जितस्यापि द्रव्यस्योभयसाधारण्यावगमात्। तस्मादर्थित्वसाम्यात् द्रव्यवत्त्वसाम्याच्च स्त्रीणामप्यस्त्येवाधिकार इति। तदनेन न्यायेन उभयोः साम्यावगमात् कथमत्र पुरुषः प्राधान्येन व्यपादिश्यते। अत्रोच्यते। न वयमनेन स्त्रीणामधिकारं कर्मफलस्वामित्वं वा वारयामः। किन्तु स्त्रीणामस्वातन्त्र्यं ब्रूमः। स्वातन्त्र्यास्वातन्त्र्याभ्यां च प्रधानाप्रधानत्वव्यपदेशो नाङ्गाङ्गिभावेन। दृष्टश्च लोके स्वतन्त्रे प्रधानशब्दव्यपदेशः। यथा इतरकारकेषु समानव्यापारेषु आगतेष्वपि प्रधानभूतः पङ्क्तौ देवदत्तो नागत इति। तथा च तस्मिन्नेवाधिकरणे—

भार्या पुत्रश्च दासश्च त्रय एवाधनाः स्मृताः।

इतीयं स्मृतिरितरस्मृतिविरोधादस्वातन्त्र्यपरतया व्याख्येयेति वदन् पार्थसारथिमिश्रः स्त्रीणामस्वातन्त्र्यं स्पष्टमेवाचष्ट। यत्तु स्त्रीणां प्राधान्ये लिङ्गमुक्तम्—गृहिणी गृहमुच्यते इति।

तदितरापेक्षया स्त्रीणां प्राधान्यं गमयति न भर्त्रपेक्षयेति सर्व-मनवद्यम् । तस्मात्स्वातन्त्र्यात्,

आदावेव प्रवक्ष्यामि पुरुषाणां तु लक्षणम् ।

इति विष्णुधर्मोत्तरवचनाच्च पुरुषलक्षणमेवादावुच्यत इति । तत्र तावल्लक्षणपरीक्षाकाल उक्तः—

भविष्यपुराणे,

शुभेऽहनि शुभे क्षेत्रे गृहे सौम्ये शुभे रवौ ।
पूर्वाह्णे मङ्गलैर्युक्तः परीक्षेत विचक्षणः ॥ इति ।

जगन्मोहनसमुद्रेऽपि,

शोभने हस्तनक्षत्रे ग्रहे सौम्ये शुभे रवौ ।
पूर्वाह्णे ब्राह्मणैर्युक्तः परीक्षेत विचक्षणः ॥ इति ।

अत्र दक्षिणभागे पुंसां वामभागे स्त्रीणां लक्षणान्यवलो-कनीयानि । तदुक्तम्—

प्रयोगपारिजाते,

वामभागे तु नारीणां दक्षिणे पुरुषस्य तु ।
निर्दिष्टं लक्षणं तज्ज्ञैः समुद्रवचनं यथा ॥ इति ।

लक्षणं शुभाशुभसूचकं चिह्नम् । स्कान्दे काशीखण्डेऽप्याह—

नारदः,

वैश्वानर समभ्येहि ममोत्सङ्गे निषीद भोः ।
लक्षणानि परीक्ष्येऽहं पाणिं दर्शय दक्षिणम् ॥ इति ।

विवेकविलासेऽपि,

अकर्मकठिनः पाणिर्दक्षिणो वीक्ष्यते नृणाम् ।
वामभ्रुवां पुनर्वामो वीक्ष्यते चातिकोमलः ॥ इति ।

अथायुःपरीक्षा ।

तत्र यद्यपि वक्ष्यमाणावयवादिलक्षणैः किञ्चिदायुःपरि-

माणं ज्ञास्यत एवेति तत्प्रसङ्गात्तत्रैव सकलायुर्लक्षणकथनं युक्तमिति आदौ तत्कथनानुपयोगः । तथापि—

प्रमाणसंहतिच्छायागतिसर्वाङ्गलक्षणैः ।
दन्तकेशनखश्मश्रुगन्धवर्णस्वरादिभिः ॥
पूर्वमायुः परीक्षेत पश्चाल्लक्षणमादिशेत् ।
क्षीणे त्वायुषि मर्त्यानां लक्षणैः किं प्रयोजनम् ॥

इति भविष्यपुराणादिवचनैर्वक्ष्यमाणसर्वसामुद्रलक्षणकथनस्यायुष्मतामेवोपयोगात्तज्ज्ञानस्य चायुर्ज्ञानाधीनत्वात्तदर्थमादौ सङ्क्षेपादायुःपरीक्षा प्रस्तूयते । प्रमाणादीनां लक्षणमग्रेऽभिधास्यते । तत्रायुर्लेखा करभोत्थिता कनिष्ठाङ्गुलिमूलसमीपस्था ज्ञेया । तथा च—

गरुडपुराणे,

कनिष्ठिकां समाश्रित्य आयूरेखां समादिशेत् । इति ।

सा च यदि कनिष्ठिकामूलोत्था तर्ज्जनीप्रान्तं गच्छति तदा शताब्दमायुर्ज्ञेयम् । तथा च—

भविष्यपुराणे,

यस्य पाणितले रेखा कनिष्ठामूलसम्भवा ।
गता प्रान्तं प्रदेशिन्याः स जीवेच्छरदां शतम् ॥ इति ।

गरुडपुराणे विशेषः ।

प्रदेशिनीगता रेखा कनिष्ठामूलसम्भवा ।
शतायुषं च कुरुते छिन्नया तु ततो भयम् ॥ इति ।

प्रदेशिनीगता प्रदेशिनीं व्याप्य स्थिता । सैव चेत्कनिष्ठापृष्ठोत्था तर्जनीपृष्ठमविच्छिन्ना गच्छति तदा परमायुर्ज्ञेयम् । तथा च स्कान्दे—

काशीखण्डे,

अच्छिन्ना तर्ज्जनीं व्याप्य तथा रेखाऽस्य दृश्यते ।
कनिष्ठापृष्ठनिर्याता दीर्घायुष्यं यथाऽऽप्नुयात् ॥ इति ।
दीर्घायुः परमायुः । तच्च विंशत्यधिकमब्दशतम् ।
तथा च समुद्रः,
कनिष्ठातर्ज्जनीं यावत् रेखा भवति चाक्षता ।
विंशत्यब्दाधिकशतं नरो जीवत्यनामयम् ॥ इति ।

ननु शतायुर्वै पुरुष इतिश्रुत्या शतायुरेवोक्तम्, कथमत्राधिकायुःकथनमिति । उच्यते । शताधिकस्यापि श्रवणात् ।

तथा च श्रुतिः, साग्रं वर्षशतं जीवेति ।

साग्रं सपादशतम् । पुराणादिष्वपि जीवेद्वर्षशतं साग्रमित्यादि । मध्यमाप्रान्तगतजीवितरेखया अशीत्यायुर्ज्ञेयम् । तथा च प्रयोगपारिजाते—

समुद्रः,
कनिष्ठाङ्गुलिदेशात्तु रेखा गच्छति मध्यमाम् ।
अविच्छिन्ना तु रेखा स्यादशीत्यायुर्विनिर्दिशेत् ॥ इति ।
आयुर्लेखायाः अनामिकाप्रान्ताधिक्ये षष्ट्यायुर्ज्ञेयम् ।
तथा च गरुडपुराणे,
कनिष्ठिकां समाश्रित्य मध्यमायां ह्यनागता ।
षष्टिवर्षायुषं कुर्यादायुर्लेखा तु मानवम् ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,

रेखाः प्रदेशिनीगाः शतायुषां कल्पनीयाः । न्यूनाभिः छिन्नाभिर्द्रुमपतनमिति ।

रेखाः कनिष्ठामूलोत्थाः । प्रदेशिनीगाः प्रदेशिनीप्रान्तगताः शतायुषां ज्ञेयाः । इतो न्यूनगाभिर्लेखाभिर्न्यूनमायुःकल्पनीयम् । तद्यथा, तर्ज्जनीप्रान्तात्किञ्चिन्न्यूनत्वे नवत्यायुः, ततोऽपि कि-

ञ्चिन्न्यूनत्वे अशीत्यायुः, मध्यमाप्रान्ते पञ्चसप्तत्यायुः, ततोऽपि किञ्चिन्न्यूनत्वे सप्तत्यायुरित्यादि कल्पनीयम् ।

तथा च विवेकविलासे,

उल्लङ्घ्यन्ते च यावन्त्योऽङ्गुल्यो जीवितरेखया ।
पञ्चविंशतयो ज्ञेयास्तावन्त्यः शरदां बुधैः ॥ इति ।

पुराणाद्यविसंवाद्यातिविश्वसनीयम् । दुर्लभराजविरचित-

सामुद्रतिलके,

पुंसामायुर्भागं प्रत्येकं पञ्चत्रिंशतिः शरदाम् ।
कल्प्या कनिष्ठिकाङ्गुलिमूलादिह तर्जनीपरतः ॥ इति ।

यस्य चायुर्लेखा अनामिकाङ्गुलिमूलादूर्ध्वा याति स धर्मरतो ज्ञेयः । तथा च—

सामुद्रतिलके,

आयुर्लेखानामङ्गुलिमूलान्तर्गता भवेदूर्ध्वा ।
यस्य व्यक्ता रेखा स धर्मनिरतः सततम् ॥ इति ।

स्त्रीणां तु—

भविष्यपुराणे,

यस्याः कनिष्ठिकामूलाद्रेखा प्राप्ता प्रदेशिनीम् ।
शतमायुर्भवेत्तस्या हीनाया हीनता क्रमात् ॥ इति ।

प्रदेशिनीं प्राप्ता प्रदेशिनीमूलसमीपगता । हीनताक्रमस्तु पूर्ववदत्रापि कल्पनीयः ।

वराहसंहितायाम्,

कनिष्ठिकामूलभवा गता या प्रदेशिनीमध्यमिकान्तरालम् ।
करोति रेखा परमायुरेषा प्रमाणहीना तु तदूनमायुः ॥ इति ।

परमायुर्व्याख्यातम् ।

उत्पले समुद्रः,

कनिष्ठामूलसम्भूता गता मध्यामिकान्तरम् ।
प्रदेशिन्याश्च सा रेखा यस्याः सा दीर्घजीविनी ॥ इति ।

अत्रायुर्लेखायां यावन्तः छेदास्तावन्तोऽपमृत्यवो ज्ञेयाः । तदुक्तम्—

सामुद्रतिलके,

यावन्मात्राश्छेदा जीवितरेखास्थिता भवन्ति नृणाम् ।
अपमृत्यवोऽपि तावन्मात्रा नियतं परिज्ञेयाः ॥
पल्लवितायां क्लेशः छिन्नायां जीवितस्य सन्देहः ।
विषमायां धननाशः परुषायां कर्शनं तस्याम् ॥ इति ।

विषमा वक्रा । परुषा रूक्षा । अत्रोपर्युपरिच्छेदे रोगः । अधश्छेदे शस्त्रभीतिः । तत्तच्छेदानुगुणो दशारिष्टवदपमृत्युस्तरुपातः शस्त्रभीतिरूर्ना गता वा निर्देश्येति सम्प्रदायः । दशारिष्टं नाम ज्ञातायुष आयुर्लेखायाश्च दश भागाः कल्पनीयाः । तत्र यस्मिन् रेखाभागे रेखाच्छेदस्तदायुर्दशाभागे दुष्टं फलमिति कल्पनीयम्।

अथायुर्ज्ञानोपायान्तरमुक्तम्—

नारदीयसंहितायाम्,

अनामिकापर्व यदा विलङ्घयते
कानिष्ठिकाग्रेण शतं स जीवति ।
समे त्वशीतिं विषमे तु सप्ततिं
पर्वार्धहीने खलु षाष्टिमादिशेत् ॥ इति ।

अनामिकापर्व मध्यमम् । तथा च—

गर्गसंहितायाम्,

अनामिकान्तिमं पर्व समानीता कानिष्ठिका ।
आयामशुद्धपर्वाणि येषां ते चिरजीविनः ॥ इति ।

कनिष्ठिका अनामिकान्तिमं पर्व समानीता अन्तिमपर्वस्पृष्टा ।

आयामो दैर्घ्यम् । अथान्योऽप्यायुर्ज्ञानोपाय उक्तः—

भविष्यपुराणे,

रेखाः पञ्च ललाटे तु स्त्रिया वा पुरुषस्य वा ।
शतं जीवति वर्षाणामैश्वर्यं चाधिगच्छति ॥
रेखाचतुष्टयेऽशीतिस्तिसृभिः सप्ततिस्तथा ।
द्वाभ्यां षष्टिस्तु रेखाभ्यां चत्वारिंशत्तथैकया ॥
अरेखेण ललाटेन विज्ञेया पञ्चविंशतिः ।
रेखाच्छेदैस्तु विज्ञेयाः पापकर्मरता नराः ॥
अल्पायुषस्तथाल्पाभिर्व्याधिभिः परिपीडिताः । इति ।

वर्षाणां शतमशीतिरित्येवं प्रत्येकं सम्बन्धः ।

वराहसंहितायाम्,

तिस्रो रेखाः शतजीविनां ललाटायताः स्थिता यदि ताः ।
चतसृभिरवनीशत्वं नवतिश्चायुः सपञ्चाब्दा ॥

सपञ्चाब्दा नवतिरायुः पञ्चनवत्यायुरित्यर्थः ।

विच्छिन्नाभिश्चागम्यागामिनो नवतिरप्यरेखेण ।
केशान्तोपगताभिर्लेखाभिरशीतिवर्षायुः ॥

केशान्तोपगताभिः केशान्तः केशोत्पत्तिस्थानम् तत्र गताभिः केशमध्यगताभिरित्यर्थः ।

पञ्चभिरायुः सप्ततिरेकाग्रावस्थिताभिरपि षष्टिः ।

एकाग्रावस्थिताभिः एकस्याः अग्रेणावस्थिताभिः विद्धाभिः विच्छिन्नाभिरित्यर्थः । अथ वा स्वप्रान्तमिलिताभिः ।

बहुरेखेण शतार्धं चत्वारिंशत्तु वक्राभिः ।
त्रिंशत् भ्रूलग्नाभिर्विंशतिरपि वामवक्राभिः ॥
क्षुद्राभिः स्वल्पायुर्न्यूनाभिस्त्वन्तरे कल्प्यम् । इति ।

बहुरेखेणेत्यादि । रेखाबहुत्वे पञ्चाशदायुः । बहुत्वमुक्तरेखापे-

क्षया। तिर्यगायताभिश्चत्वारिंशदायुः। भ्रूसन्निहिताभिस्त्रिंशदायुः। वामभागकुटिलाभिर्विंशतिरायुः। तनुभिरल्पायुः। लेखाभिरिति प्रत्येकं सम्बन्धः। विज्ञेयमिति शेषः। न्यूनाभिः उक्तन्यूनाभिर्लेखाभिर्द्वाभ्यामेकया च। तुशब्दात् स्वल्पायुरेव। अन्तरे मध्ये कल्पनीयम्। यथा रेखात्रये शतमायुः, रेखाचतुष्टये पञ्चनवत्यायुरित्युक्तं। तत्र सार्द्धरेखात्रये सार्द्धसप्तनवतिवर्षाण्यायुरित्यादि कल्पनीयम्। अत्रोदाहृतभाविष्यपुराणवराहसंहितावचनेषु ललाटे एकत्र रेखापञ्चके शतमायुरपरत्र रेखात्रये, एकत्र तिसृभिः सप्तत्यायुरन्यत्र पञ्चभिर्लेखाभिः, एकत्र अरेखेण ललाटेन नवत्यायुरन्यत्र पञ्चविंशतिरित्येवं मिथोविरोधस्तत्परिहाराय वराहवचनानि व्याख्यायन्ते। तिस्रो रेखा इति। ललाटे आकर्णान्तास्तिस्रो रेखाः शतायुषां ज्ञेयाः। तथाचोक्तम्—

गरुडपुराणे,

आकर्णान्तगता रेखास्तिस्रः स्युश्च शतायुषः।
ललाटोपसृतास्तिस्रो रेखाः स्युः शतवर्षिणाम्॥ इति।

चतसृभिरिति। अत्राऽऽयतपदानुषङ्गः। चतसृभिर्लेखाभिः पञ्चनवत्यायुरवनीशत्वं च। तदुक्तम्—

गरुडपुराणे,

नृपत्वं स्याच्चतसृभिरायुः पञ्चनवत्यथ। इति।

विच्छिन्नाभिरिति। छेदयुक्ताभिर्लेखाभिर्नवत्यायुरगम्यागामित्वं च। अत्राप्यायतपदानुषङ्गः। अप्यरेखेणेत्यत्रापिशब्दश्चार्थे। दीर्घाभिर्लेखाभिर्वर्जितेन ललाटेन नवतिवर्षाण्यायुरगम्यागमित्वं च। ह्रस्वरेखायुक्तेन ललाटेनेत्यर्थः। तथा चोक्तम्—

गरुडपुराणे,

ह्रस्वरेखाञ्चिते भाले नवत्यायुश्च पुंश्चलः । इति ।

पुंश्चलो व्यभिचारी । अथ वा पुमांसं चलतीति व्युत्पत्त्या धात्वर्थानुसारेण पुंश्चलो व्यभिचारी पुरुषः प्रतीयते। केशान्तोपगताभिरिति । दीर्घाभिः केशान्तोपगताभिर्लेखाभिरशीत्यब्दमायुः । तदुक्तम्–

सामुद्रतिलके,

जीवति वर्षाशीतिः केशान्तोपगतदीर्घरेखेण । इति ।

पञ्चभिरिति । एकाग्रावस्थिताभिर्लेखाभिः सप्तत्यायुः षष्ट्यायुश्च ।

रेखाः सप्ततिमायुः पञ्चैकाग्रस्थिताः पुनः षष्टिम् ।

इति सामुद्रतिलके उक्तत्वात् । अथ वा दीर्घाभिः पञ्चभिर्लेखाभिः सप्तत्यायुः। एकाग्रावस्थिताभिश्च लेखाभिः षष्ट्यायुः। एकाग्रावस्थिताभिरपि षष्टिरित्यत्रापिशब्दश्चार्थे । बहुरेखेणेत्यादिवचनानां तु पूर्वोक्त एवार्थो ग्राह्यः अविरुद्धत्वादिति ।

इत्यायुःपरीक्षाप्रकरणं समाप्तम् ।

अत्रादौ सर्वसामुद्रलक्षणोपयोगितया आयुःपरीक्षामभिधायाधुना परीक्षाकर्त्तुः प्रथमकृत्यं प्रस्तूयते ।

वराहसंहितायाम्,

उन्मानमानगतिसंहतिसारवर्ण-

स्नेहस्वरप्रकृतिसत्त्वमनूकमादौ ।

क्षेत्रं मृजां च विधिवत्कुशलोऽवलोक्य

सामुद्रविद्वदति यातमनागतं च ॥

उन्मानं दैर्घ्यादि ।मानं तुलामेयं गुरुत्वादि । गतिर्गमनम् । संहतिरङ्गसंश्लेषः । सारो रक्तादिधात्वाधिक्यम् । वर्णः कृष्णादिः । स्नेहः स्निग्धता । स्वरः कण्ठोत्थो ध्वनिः । प्रकृतिः

स्वभावः । सत्त्वं चित्तधर्मो धैर्यादिः । अथ वा प्रकृतिरूपं सत्त्वम् । अनूकम् अतीतजन्मसूचिका आकृतिः । क्षेत्रं शरीरम् । मृजा शरीरस्योज्ज्वलता । देहकान्तिरितियावत्। यातमतीतम् । अनागतं भावि ।

अथैतेषां लक्षणानि विस्तरतो निरूप्यन्ते । तत्रोर्ध्वं मानमुन्मानम् । तथाचोत्पले—

कात्यायनः,

ऊर्ध्वमानं किलोन्मानं मानं तु तुलया धृतम्। इति ।

तिष्ठन्तं पुरुषमापादतलमस्तकं सूत्रेण मापयेत्। ततस्तदङ्गुलिभिरेव तत्सूत्रमानं कार्यम् । तत्राष्टोत्तरशताङ्गुलपरिमाण उत्तमः शताङ्गुलो मध्यमो नवत्यङ्गुलो निकृष्ट इति । तथा च स्कान्दे—

काशीखण्डे,

आनीय कुङ्कुमारक्तं सूत्रं च त्रिगुणीकृतम् ।
स्मृत्वा शिवौ गणाध्यक्षमूर्ध्वभूतमुदङ्मुखम् ॥
मुनिः परिममौ बालमापादतलमस्तकम् ।
तिर्यगूर्ध्वं समो माने योऽष्टोत्तरशताङ्गुलः ॥
स भवेत्पृथिवीपालो बालोऽयं ते तथा द्विज । इति ।

तिर्यङ्मानं तु प्रसारितभुजमध्यमाग्रद्वयान्तरं ज्ञेयम् । अङ्गुलिमानं तु स्वमध्यमाङ्गुलिमध्यपर्वमितं ग्राह्यम् ।

निजाङ्गुलिपर्वसङ्ख्या नियतं तेषां विबोद्धव्या ।

इति सामुद्रतिलकोक्तेः । स्वाङ्गुष्ठोदरविस्तारपरिमितं ग्राह्यमिति हेमाद्रिः ।

भविष्ये,

जघन्यो नवतिः प्रोक्तो मध्यमस्तु शताङ्गुलः ।
अष्टोत्तरशतं यस्य उत्तमं तस्य लक्षणम् ॥

प्रमाणलक्षणं प्रोक्तं समुद्रेण शुभाशुभम् । इति ।

वराहसंहितायां तु विशेषः ।

अष्टशतं षण्णवतिः परिमाणं चतुरशीति वा पुंसाम् ।
उत्तमसमहीनानामङ्गुलिसङ्ख्या स्वमानेन ॥ इति

अत्रोत्तमध्यमहीनपुरुषेषूत्तममध्यमहीनं फलं कल्पनीयम् ।

इत्युन्मानलक्षणम् ।

अथ मानलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

भारार्द्धतनुः सुखभाक् तुलितो दुःखभाग्भवत्यूनः ।
भारोऽतीवाढ्यानामध्यर्धः सर्वधरणीशः ॥ इति

भारलक्षणमुक्तं हेमाद्रौ—

निघण्टौ,

ते षोडशाक्षः कर्षोऽस्त्री पलं कर्षचतुष्टयम् ।
तुला स्त्रियां पलशतं भारः स्याद्विंशतिस्तुला ॥ इति

ते पूर्वकृताः पञ्चगुञ्जाभिर्माषास्तैः षोडशमाषैः कर्षः चतुर्भिः कर्षैः पलम् पलानां शतेन तुला विंशतितौलिको भारः। पलसहस्रद्वयमित्यर्थः । यः पुरुषस्तुलायां तुलितो भारार्धतनुः सहस्रपलपरिमितशरीरः स सुखी । ऊनः अस्मान्न्यूनपरिमाणतनुर्दुःखितः । भारप्रमाणतनुरतिधनी । अधिकमर्धं यस्य सः सार्द्धो भारः पलसहस्रत्रयमिति यावत् । तत्परिमितवपुः सार्वभौमो राजा । विज्ञेय इति सर्वत्र सम्बध्यते ।

इति मानलक्षणम् ।

अत्रोन्मानमानपरीक्षाकाल उक्तः—

वराहसंहितायाम्,

विंशतिवर्षा नारी पुरुषः खलु पञ्चविंशत्या ।

अर्हति मानोन्माने जीवितभागे चतुर्थे वा ॥ इति ।

जीवितचतुर्थभाग इति चायुर्बहुत्वाभिप्रायेण । यत्तु उत्पलेन अल्पायुषां जीवितचतुर्थभागे मानोन्माने कर्त्तव्ये इत्युक्तम् । तन्न युक्तम् । पञ्चविंशतित्रिंशदाद्यल्पायुषश्चतुर्थभागे अवयवपरमवृद्ध्यनिष्पत्तेर्गुरुत्वाभावेन मानासम्भवात् ।

अथ गतिलक्षणम् ।

भविष्ये,

हंसभासशुकानां च तुल्या यस्य गतिर्भवेत् ।
स भवेत्पार्थिवश्रेष्ठः समुद्रवचनं यथा ॥

भासो गृध्रः ।

अन्येषामपि शस्तानां पक्षिणां च शुभा गतिः ।
वृषसिंहगजेन्द्राणां गतिर्भाग्यविवर्द्धिनी ॥
जलोर्मिसदृशी या च काकोलूकसमा च या ।
गतिर्द्रव्यविहीनानां दुःखशोकभयङ्करी ॥
श्वानोष्ट्रमहिषाणां च खरशूकरयोस्तथा ।
गतिर्मेषसमा येषां ते नरा भाग्यवर्जिताः ॥ इति ।

वराहसंहितायाम्,

शार्दूलसिंहसमदद्विपगोपतीनां
तुल्या भवन्ति गतिभिः शिखिनां च भूपाः ।
येषां च शब्दरहितं स्तिमितं च यानं
तेऽपीश्वरा द्रुतपरिप्लुतगा दरिद्राः ॥ इति ।

शार्दूलो व्याघ्रः । गोपतिर्वृषः । शिखिनामिति बहुवचनं प्रशस्तपक्ष्यभिप्रायम् । अत एव

अन्येषामपि शस्तानां पक्षिणां च शुभा गतिः ।

इत्युक्तं प्राक् । परिप्लुतं व्याकुलं मण्डूकवत् ।

गर्गसंहितायाम्,

हंसस्य भासस्य शुकस्य चैव
येषां समाना गतयः समानाः।
ते धार्मिकाः सर्वगुणोपपन्ना
नराधिपत्यं चिरमाप्नुवन्ति ॥

समानाः नातिमन्दद्रुतगतयः। समाना इति पुरुषविशेषणं वा।

सामुद्रतिलके,

गतिभिर्भवन्ति तुल्या ये समदद्विरदनकुलहंसानाम्।
वृषभस्यापि नरास्ते सततं धर्मार्थकामपराः॥
गोमायुकरभरासभसैरिभकृकलासशशकभेकमृगैः।
येषां गतिः समाना ते गतसुखराजसंमानाः॥

गोमायुः शृगालः। सैरिभो महिषः। कृकलाशः शरटः।

इति गतिलक्षणम्।

अथ संहतिलक्षणम्।

वराहसंहितायाम्,

संहततनुसुश्लिष्टसुसन्धयः सुखभुजो ज्ञेयाः। इति।

सामुद्रतिलके,

मांसास्थिसन्धिबन्धः शिथिलो न कदापि लक्ष्यते यस्य।
स च संहतिमान् धन्यो दीर्घायुर्जायते नियतम्॥ इति।

इति संहतिलक्षणम्।

अथ सारलक्षणम्।

वराहसंहितायाम्,

सप्त भवन्ति च सारा मेदोमज्जात्वगस्थिशुक्राणि।
रुधिरं मांसं चेति प्राणभृतां तत्समासफलम्॥

मेदः अस्थिमांसान्तर्गतः स्निग्धो मांसविशेषः । मज्जा अस्थ्यन्तर्गतः स्नेहभागः । तानाह—

स एव,

मज्जामेदःसाराः सुशरीराः पुत्रवित्तयुताः ।
स्निग्धत्वग्भिर्धनिनो मृदुभिः सुभगा विचक्षणास्तनुभिः ॥
स्थूलास्थिसारो बलवान् विद्यान्तगः सुरूपश्च ।
बहुगुरुशुक्राः सुभगा विद्वांसो रूपवन्तश्च ॥
ताल्वोष्ठदन्तपालीजिह्वानेत्रान्तपायुकरचरणैः ।
रक्तैस्तु रक्तसारा बहुसुखवनितार्थपुत्रयुताः ॥

दन्तपाली दन्तत्वक् ।

उपचितदेहो विद्वान् धनी सुरूपश्च मांससारो यः । इति ।

एतेषां विशेषतः फलं तु हेमाद्रौ स्मर्यते ।

श्रीमान् स्थिरमतिर्वैद्यो मेदःसारो नरोत्तमः ।
नित्यं प्रहृष्टः सुभगो मन्दकोपो महाधनः ॥
संहता यस्य दन्तेभ्यो निपतन्ति मरीचयः ।
शुक्रं च गुणवद्यस्य मज्जासारः स तादृशः ॥
अयत्नार्जितवित्तेशो वस्त्रभूषणभाक् सुखी ।
अलङ्करिष्णुर्मेधावी त्वक्सारः शीलकीर्तिमान् ॥
अवगृह्य परानेष वर्त्तते नावगृह्यते ।
अस्थिसारो नरः सौख्यं दीर्घमायुश्च विन्दति ॥
धनवान् पुत्रवान् शौण्डः प्राज्ञः साहसिकः सुखी ।
यौवनात्ययमृत्युः स्याद्रक्तसारो नरः शठः ॥ इति ।

शौण्डश्चतुरः । साहसिकः साहसं मरणाङ्गीकारेण सम्भावितमरणहेतुकर्मकरणं तद्वान् ।

सम्पूर्णस्पर्शसुखभाक् संविभागी बहुप्रजः ।

शतायुः स्वप्नशीलश्च मांससारोऽर्थभागृजुः ॥
षट्सु सारेषु ये प्रोक्ताः सारतत्त्वार्थदर्शिभिः।
गुणास्ते शुक्रसारस्य नरस्य समुदाहृताः ॥ इति।

सामुद्रतिलके,

प्रायेण सत्त्वसारः सर्वोत्कर्षास्पदं पुरुषः। इति।

हेमाद्रिणा तु सत्त्वसंज्ञः सारोऽधिक उक्तः।

स यथा,

कृतज्ञो धर्मज्ञः शूरः शुचिरवस्थितमर्यादोऽविषादी विद्वाननहङ्कारी ख्यातिमान् व्यवसायी सततमनिर्वेदी स्वल्पादपि दाता सप्रत्याशश्च कल्याणेषु।

सत्त्वेन परिपूर्णेन युक्तो भवति भूमिपः।
अन्यैरपि गुणैर्हीनः सत्त्वेन स महागुणः ॥ इति।

इति सारलक्षणम्।

अथ वर्णलक्षणम्।

वराहसंहितायाम्,

द्युतिमान् वर्णः स्निग्धः क्षितिपानां मध्यमः सुतार्थवताम्।
रूक्षो धनहीनानां शुद्धः शुभदो न सङ्कीर्णः ॥ इति।

वर्णो गौरश्यामकृष्णभेदेन त्रिविधः। स स्निग्धादिभेदेनोत्तममध्यमहीनो ज्ञेयः। तेषु यो दीप्तिमान् स्निग्ध उत्तमो राज्ञाम्। मध्यमः प्रकृतिस्थोऽस्निग्धरूक्षः पुत्रार्थिनाम्। रूक्षो दरिद्राणाम्। सङ्कीर्णो व्यामिश्रवर्णः क्वचित्स्निग्धः क्वचिद्रूक्षो न प्रशस्त इति। तथा च—

सामुद्रतिलके,

गौरः श्यामः कृष्णो वर्णः सम्भवति देहिनां त्रेधा।
आद्यौ द्वावपि शस्तौ शुभोऽपि शस्तो न सङ्कीर्णः ॥

पङ्कजकिञ्जल्कनिभो गौरः श्यामः प्रियङ्गुकुसुमसमः ।
कृष्णस्तु कज्जलाभः स्निग्धः शुद्धोऽपि नो शस्तः ॥ इति ।

इति वर्णलक्षणम् ।

अथ स्नेहलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

स्नेहः पञ्चसु लक्ष्यस्त्वग्जिह्वादन्तनेत्रनखसंस्थः ।
सुतधनसौभाग्ययुताः स्निग्धैस्तैर्निर्धना रूक्षैः ॥ इति ।

गर्गसंहितायाम्,

चक्षुःस्नेहेन सौभाग्यं दन्तस्नेहेन भोजनम् ।
त्वक्स्नेहेन परं सौख्यं नखस्नेहेऽधिकं धनम् ॥
त्वग्रोमनखकेशेषु दन्तोष्ठनयनेषु च ।
स्नेहो येषां तु दृश्येत कार्यं तेषामकारणम् ॥ इति ।

अकारणम् अयत्नसिद्धं कार्यं भवतीत्याशयः । प्रयोगपारिजाते तु विशेषः ।

त्वचः स्नेहेन शय्या स्यात्पादस्नेहेन वाहनम् । इति ।

सामुद्रतिलके,

प्रियभाषित्वं रसनास्निग्धश्च सुभोजनं रदास्निग्धः ।
अतिसौख्यं त्वक्स्निग्धो नियतं भजते भुजिष्योऽपि ॥

भुजिष्यो दासः ।

जनसौभाग्यं नयनस्निग्धः समधिकं धनं नखास्निग्धः ।
केशस्निग्धो बहुविधसुगन्धमाल्यं नरो लभते ॥ इति

इति स्नेहलक्षणम् ।

अथ स्वरलक्षणम् ।

भविष्ये,

हंसस्वरा नरा धन्या मेघगम्भीरनिस्वनाः ।

क्रौञ्चस्वराश्च राजानो भाग्यवन्तो महाधनाः ॥
चक्रवाकस्वरा धन्या राजानो धर्मवत्सलाः ।
कुम्भस्वरो नरपतिर्दुन्दुभिस्वर एव च ॥
खरदीर्घस्वराः क्रूराः शिशूनां सदृशेन तु ।
पशूनामिति पाठान्तरम् ।
कुररस्वरसंयुक्ताः पुरुषाः क्लेशभागिनः ॥
कुरर उत्क्रोशकः ।
चाषस्वराः काकरुता भिन्नकांस्यस्वराश्च ये ।
भासरुता इति पाठान्तरम् ।
क्षीणभिन्नस्वरा ये तु अधमास्ते प्रकीर्तिताः ॥ इति ।

वराहसंहितायाम्,

करिवृषरथौघभेरीमृदङ्गसिंहाब्दनिस्वना भूपाः ।
गर्द्दभजर्ज्जररूक्षस्वरास्तु धनसौख्यसन्त्यक्ताः ॥ इति ।

भेरी दुन्दुभिः । मृदङ्गो मुरजः । अब्दो जलदः । स चायं स्वरः पञ्चविधः प्रशस्तः । तद्यथा, गम्भीरो दुन्दुभिः स्निग्धो महाननुनादीति । तथा चोक्तम्—

गर्गसंहितायाम्,

गम्भीरो दुन्दुभिः स्निग्धो महांश्चैवानुनादवान् ।
इति स्वरगुणाः पञ्च समुद्रः प्राह तत्त्ववित् ॥ इति ।

तत्रोदीरित एवादिमध्यावसानतुल्यो यः स गम्भीरः। सर्वजनमनोऽभिप्रेतो यः स दुन्दुभिः । हर्षदैन्यभयव्याधिक्रोधादिषु अविकृतः श्रोत्रसुखो यः स स्निग्धः । युगपद्बहूनां जल्पतामुपेत्य योऽधिकं श्रूयते स महान् । दूरादपि शनैरुच्चार्यमाणो यः श्रोत्रपथमायाति सोऽनुनादीति । एतेषां फलमप्युक्तम्—

तत्रैव,

एभिरायुर्यशो विद्या मानं सौख्यं धनागमः ।
वाहनानि सुता नार्यो राज्यं भोगागमो महान् ॥
ऐश्वर्यं व्यवसायश्च त्रिभिर्मेधा सरस्वती ।
भोगानां चैव भोक्तृत्वं दानं यज्ञागमस्तथा ॥ इति ।

अप्रशस्ता अपि स्वरास्तत्रैवोक्ताः ।

ते च यथा,

विस्वरोऽतिस्वरो भग्नः क्षारो रूक्षस्तु भैरवः ।
अतिवृत्तस्तु परुषो विशीर्णः स्वल्प एव च ॥
निम्नो जर्ज्जरितश्चैवानिर्मलो गद्गदः स्वरः ।

विस्वरो घर्घरः । अतिस्वरश्चण्डः । भग्नः खण्डितः । स्खलितः । रूक्षः अस्निग्धः । भैरवोऽतिभयानकः । अतिवृत्तः स्तब्धः । परुषो निष्ठुरः । विशीर्णो गलिताक्षरः । स्वल्पः सूक्ष्मः । निम्नः कण्ठान्तर्गतः । जर्ज्जरितो भिन्नकांस्यस्वरसदृशः । अनिर्मलः सनिष्ठीवः ।

स्वरैरेतैः कलिः क्रोधो लोभमोहमनोरुजः ।
नैर्घृण्यमवमानश्च पारुष्यं शाठ्यमेव च ॥ इति ।

कलिः कलहः । शाठ्यं शठभावः । शठः स्वकार्यतत्परः परकार्यविमुखः । तथा चोक्तम्—

वचसा मनसा यस्तु दृश्यते कार्यतत्परः ।
कर्मणा विपरीतश्च स शठः सद्भिरिष्यते ॥ इति ।

सामुद्रतिलके,

वृकवककाकोलूकप्लवगोष्ट्रक्रोष्टुरासभवराहैः ।
तुल्यः स्वरो न शस्तो विशेषतो विस्वरो दुष्टः ॥ इति ।

वृक ईहामृगः । मध्यदेशभाषायां हुंडार इति प्रसिद्धः । क्रोष्टा जम्बुकः ।

इति स्वरलक्षणम् ।

अथ प्रकृतिसत्त्वयोर्लक्षणम् ।

उन्मानमानगतिसंहतिसारवर्णस्नेहस्वरप्रकृतिसत्त्वमनूकमादौ।

इति वचने प्रकृतिः स्वभावः ।

महीस्वभावः शुभपुष्पगन्धः ।

इत्यादिवक्ष्यमाणः। सत्त्वं गुणः । सत्त्वपदं सत्त्वरजस्तमसां त्रयाणां गुणानामुपलक्षणार्थमित्येवं प्रकृतिसत्त्वभेदो यः प्रतिपादितः । तस्य तु—

भ तद्धातुमहाभूतप्रकृतिद्युतिवर्णसत्त्वरूपाद्यैः ।

इत्यादिना वराहाचार्येण गुणरूपसत्त्वस्य प्रकृतिभिन्नत्वेन पञ्चमहापुरुषलक्षणे प्रतिपादितत्वात्तद्विषयत्वमेव । केचित्त्वन्यथैवं पठन्ति ।

स्नेहस्वरप्रकृतयश्च ततो ह्यनूकम् । इति ।

वस्तुतस्तु प्रकृतिरेव सत्त्वम् । अस्मिन्नेव प्रकरणे—

एवं नराणां प्रकृतिः प्रदिष्टा यल्लक्षणज्ञाः प्रवदन्ति सत्त्वम्।

इति वराहोक्तेः । प्रकृतिसत्त्वमित्यत्र प्रकृतिरूपं सत्त्वमिति कर्मधारयेणैकपद्यं सम्पाद्य ततश्चोन्मानादिसत्त्वान्तानां द्वन्द्वैकवद्भावः । तत्र भूजलाग्न्यनिलाम्बरसुरनररक्षःपिशाचतिरश्चां प्रकृत्या युक्तो दशविधः पुरुषो भवति । तथा च—

वराहसंहितायाम्,

महीस्वभावः शुभपुष्पगन्धः सम्भोगवान् सुखसनः स्थिरश्च।

शुभपुष्पगन्धः पद्माद्युत्तमपुष्पशरीरगन्धः । सुखसनः मुखसुगन्धवायुः ।

तोयस्वभावो बहुतोयपायी प्रियाभिभाषी रसभाजनश्च ॥

रसभाजनो मधुरादिरसप्रियः ।

अग्निप्रकृत्या चपलोऽतितीक्ष्णश्चण्डः क्षुधालुर्बहुभोजनश्च ।
चण्डः कोपनः ।
वायुस्वभावेन चलः कृशश्च क्षिप्रं च कोपस्य वशं प्रयाति॥
खप्रकृतिर्विगुणो विवृतास्यः शब्दगतौ कुशलः सुखिताङ्गः ।
विवृतास्यः ज्ञापनविवृतमुखः । शब्दगतौ गानविषये कुशलः । सुखिताङ्गः सुकुमाराङ्गः ।
त्यागयुतः पुरुषो मृदुकोपः स्नेहयुतश्च भवेत्सुरसत्त्वः ॥
मर्त्यसत्त्वसंयुतो गीतभूषणप्रियः ।
संविभागशीलवान्नित्यमेव मानुषः ॥
तीक्ष्णप्रकोपः खलचेष्टितश्च पापश्च सत्त्वेन निशाचराणाम् ।
पिशाचसत्त्वश्चपलो मलाक्तो बहुप्रलापी च समुल्बणाङ्गः ॥
समुल्बणाङ्गः स्थूलाङ्गः । अधिकाङ्ग इति वा ।
भीरुः क्षुधालुर्बहुभुक्च यः स्यात्
ज्ञेयः स सत्त्वेन नरास्तिरश्चाम् ।
एवं नराणां प्रकृतिः प्रदिष्टा
यल्लक्षणज्ञाः प्रवदन्ति सत्त्वम् ॥ इति ।
गर्गसंहितायां तु अन्यदेवोक्तम् ।
ननु तत्सत्त्वमित्याहुर्यन्मौख्य्याच्च फलं भवेत् ।
गतं न धैर्यमापत्सु यस्य तत्सत्त्वमुच्यते ॥ इति ।
तत्प्रशंसा च तत्रैवोक्ता ।
गतेर्धन्यतरो वर्णो वर्णाद्धन्यतरः स्वरः ।
स्वराद्धन्यतरं सत्त्वं सर्वं सत्त्वे प्रतिष्ठितम् ॥
अस्थिष्वर्थाः सुखं मांसे त्वचि भोगाः स्त्रियोऽक्षिषु ।
गतौ यानं स्वरे चाज्ञा सर्वं सत्त्वे प्रतिष्ठितम् ॥ इति ।

---

१ मुख्यस्य भावो मौख्यं तस्मात् । प्राधान्यादित्यर्थः ।

विवेकविलासेऽपि,
गतेः प्रशस्यते वर्णस्ततः स्नेहस्ततः स्वरः ।
ततस्तेजस्ततः सत्त्वमिदं द्वात्रिंशतोऽधिकम् ॥ इति ।
सामुद्रतिलकेऽपि,
एकमपि सत्त्वमेतैः सर्वैः शंसन्ति लक्षणैस्तुल्यम् ।
यस्मिन् सति मनुजानां न कदाचन दुर्लभा लक्ष्मीः ॥
सौभाग्यमिव स्त्रीणां पुरुषाणां भवति भूषणं सत्त्वम् ।
तेन विहीना भुवने भजन्ति परिभवपदं प्रायः ॥
वक्त्रानुगतं रूपं रूपानुगतं नृणां भवति चित्तम् ।
चित्तानुगतं सत्त्वं सत्त्वानुगता गुणाः प्रायः ॥
इह सत्त्वमेव मुख्यं निखिलेष्वपि लक्षणेषु मनुजानाम् ।
तदभावे तेऽपि पुनश्चिन्तास्वाम्यं समुपयान्ति ॥
ननु येषां न मनागपि मनो विकारं कथञ्चनाभ्येति ।
आपद्यपि सम्पद्यपि ते सत्त्वविभूषिताः पुरुषाः ॥
शुभलक्षणमप्येकं बाह्यं न विलोक्यते स्फुटं यस्य ।
अथ दृश्यते पुनः श्रीस्तस्य तदस्ति ध्रुवं सत्त्वम् ॥ इति ।

इति प्रकृतिसत्त्वलक्षणम् ।

अथानूकलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,
पूर्वं भवे ह्यनवरतं सत्त्वस्वररूपगतिभिरभ्यस्तम् ।
पुनरिह यदनुक्रियते तदनूकं कथ्यते सद्भिः ॥
अनूकमनुकारः। स च वक्त्रादिसादृश्यात्कल्पनीयः। तथाच—
वराहसंहितायाम्,
साध्यमनूकं वक्त्राद्गोवृषशार्दूलसिंहगरुडमुखाः ।
अप्रतिहतप्रतापा जितरिपवो मानवेन्द्राश्च ॥

वानरमहिषवराहाजतुल्यवदनाः सुतार्थसुखभाजः ।
गर्दभकरभप्रतिमैर्मुखैः शरीरैश्च निःस्वसुखाः ॥ इति ।

देवदैत्यगन्धर्वयक्षराक्षसोरगविद्याधरपिशाचनरमृगतिर्यक्-सत्त्वास्तत्तुल्यचेष्टाभिर्ज्ञेयाः । तथाचोक्तम्–

गर्गसंहितायाम्,

पूर्वयोनिर्यथाकामो मानुषाणां प्रवर्त्तते ।

यथा पूर्वजन्म तथैव तदनुरूपोऽभिलाषो मानुषाणां भवति ।

देवदानवगन्धर्वैर्यक्षराक्षसपन्नगैः ॥
विद्याधरपिशाचैश्च मानुषैर्मृगपक्षिभिः ।
च्युतिर्जन्मोपपत्तिश्च मानुषेषु प्रकीर्त्तिता ॥
तानहं सम्प्रवक्ष्यामि सामुद्रवचनं यथा ।

येषां देवदैत्यगन्धर्वादिशरीरच्युतिपूर्वकं मानुषजन्मप्राप्तिस्तानहं सम्प्रवक्ष्यामीति सम्बन्धः ।

स्रग्वी सुवेषः सुयशाः प्रियस्नानानुलेपनः ।
धनी जयपरो दाता सत्यव्रतपरायणः ॥
शीलवान् क्षमया युक्तो घृणी मनसि लज्जितः ।

घृणी दयालुः ।

देवसत्त्वो नरो ज्ञेयो गोब्राह्मणहिते रतः ॥
वृथाभिमानस्त्वधिकक्रोधो लोभसमन्वितः ।
उद्युक्तो मृगयायुक्तस्त्वासुरो नर उच्यते ॥
सुशरीरो महाभागो दाता मानी प्रियंवदः ।
स्त्रीसङ्गतत्परो नूनं स्नानलास्यरतिर्नरः ॥

लास्यं नृत्यम् ।

गन्धगान्धर्वमाल्यानां शयनासनयोषिताम् ।

१ निःस्वा निःसुखाश्चेत्यर्थः ।

विविधानां चोपभोक्ता रतिमान् मित्रवत्सलः ॥
गान्धर्वं गानम् ।
तन्त्रीद्विमुखवादित्रयानोद्यानवनप्रियः ।
गन्धर्वसत्त्वो विज्ञेयो गजाश्वरथतत्परः ॥
तन्त्री वीणा । द्विमुखवादित्रं मुरजादि ।
उग्रकर्मा दुराधर्षो बली माल्यानुलेपनः ॥
दक्षधीर्वेणुवीणाभिः शङ्खैः पणवडिण्डिमैः ॥
वादित्रैर्हृष्यते भोक्ता भक्ष्यमांसासवप्रियः ।
तेजस्वी निर्घृणः शूरो यक्षसत्त्वो नरः स्मृतः ॥
निर्घृणो विकृतः शूरस्तेजस्वी शर्वरीप्रियः ।
उद्वसे वसते मांसभोक्ता पानपरायणः ॥
देवगोब्राह्मणद्वेषी वधबन्धननिश्चयः ।
निर्घृणश्च तथा स्त्रीषु राक्षसो नर उच्यते ॥
जलपांशुरतिः शूरः क्रोधनः शङ्कितः शठः ।
रतश्च रथमाल्येषु गतिज्ञो भूषणप्रियः ॥
द्रव्यार्जनपरः स्रग्वी देवतानां च पूजकः ।
भुजङ्गसत्त्वो विज्ञेयो जिह्मगो युवतिप्रियः ॥
दान्तो महाधनः स्रग्वी देवायतनपूजकः ।
माल्यभोजनगन्धानां विद्यानां चाभिसाधकः ॥
रूपवान् सुभगः श्रीमान्नेता त्रिद्याधरान्वयः ।
क्रूरोऽपि विकृतो रूक्षो निर्घृणः पापतत्परः ॥
मलिनोऽप्यशुचिर्भीतो गोब्राह्मणजुगुप्सकः ।
निषादसौनिकस्त्रीषु नीचप्रव्रजितासु च ॥
रज्यते विकृताहारो नरः पैशाच उच्यते ।

१ विद्याधरसत्त्वः ।

सौनिको हिंसाकर्त्ता ।

अक्षोभ्यः सुभगो दाता मानी मधुरभाषणः ।

आचारयुक्तो मधुरः स्वकर्मनिरतः शुचिः ॥

अक्षोभ्यो गम्भीरः ।

आस्तिकः श्रद्दधानश्च सन्तुष्टोऽमृत्युवत्सलः ।

अमृत्युवत्सलो मरणभीरुः ।

मनुष्यसत्त्वो विज्ञेयो गन्धमाल्यरतिप्रियः ॥

पर्वतारामवादित्रनदीतीराश्रमेषु च ।

राजितैर्विविधैर्गीतैर्भीरुराक्रम्य उद्यतः ॥

आक्रम्यः आक्रमितुं योग्यः । उद्यतः उद्योगी ।

न रतिं लभते जन्तुर्दुर्गन्धो मृगसत्त्वजः ।

चञ्चलोऽसुमना भीरुः सर्वसञ्चयनिश्चितः ॥

स्त्रीविजेयो दुराचार इच्छावानन्नवत्सलः ।

तिर्यक्सत्त्वो नरो ज्ञेयः कृपणोऽवरयोनिजः ॥ इति ।

अवरयोनिजो नीचयोनिजः । एतेषु देवदैत्यनरगन्धर्वोरगरक्षःसत्त्वा नराः श्रेष्ठाः पिशाचादिसत्त्वाः कनिष्ठा इति । तथा च हेमाद्रौ स्मर्यते ।

देवासुरमनुष्याणां गन्धर्वोरगरक्षसाम् ।

तुल्यचेष्टा नराः श्रेष्ठाः पिशाचानां नराधमाः ॥ इति

पिशाचानामिति बहुवचनं तिर्यक्सत्त्वाद्यभिप्रायमिति ।

विवेकविलासे,

सद्धर्म्मः सुभगो नीरुक् सुस्वप्नः सुनयः कविः ।

स्तवयत्यात्मनः श्रीमान् नरः स्वर्गगमागमौ ॥

निर्द्दम्भस्सदयो दाता दान्तो दक्षः सदा ऋजुः ।

मर्त्त्ययोनेः समुद्भूतो भावी चात्र नरः पुनः ॥

मायालोभक्षुधालस्यबह्वाहारादिचेष्टितैः ।
तिर्यग्योनिसमुत्पत्तिं ख्यापयत्यात्मनः पुमान् ॥
सरोगः स्वजनद्वेषी कुटुम्बी मूर्खसङ्गकृत् ।
शास्ति स्वयं गतायातं नरो नरकवर्त्मनि ॥ इति ।

इत्यनूकलक्षणम् ।

अथ क्षेत्रलक्षणम् ।

अत्र शरीरे दश क्षेत्राणि । तथा च—

वराहसंहितायाम्,

पादौ सगुल्फौ प्रथमं प्रदिष्टं जङ्घे द्वितीयं च सजानुचक्रे ।
मेढ्रोरुमुष्काश्च ततस्तृतीयं नाभिः कटिश्चैव चतुर्थमाहुः ॥
उदरं कथयन्ति पञ्चमं हृदयं षष्ठमतः स्तनान्वितम् ।
अथ सप्तममंसजत्रुणी कथयन्त्यष्टममोष्ठकन्धरे ॥

जत्रुणी स्कधसन्धी ।

नवमं नयने च सभ्रुणी सललाटे दशमं शिरस्तथा । इति ।

एतेषु दशसु क्षेत्रेषु ज्ञातायुर्दशभागकल्पनया शुभाशुभफलं कल्पनीयमिति । एतदुक्तं भवति । उक्तायुःपरीक्षया ज्ञाताऽऽयुषो दश भागाः कल्पनीयाः । तत्र—

यद्यद्गात्रं रूक्षं मांसविहीतं शिरावनद्धं च ।
तत्तदनिष्टं प्रोक्तं विपरीतमतः शुभं सर्वम् ॥

इत्यादिवक्ष्यमाणप्रकारेण यदङ्गमशुभलक्षणोपेतं यत्क्षेत्रान्तर्गतं तत्क्षेत्रसङ्ख्यया तदायुर्भागोऽशुभफलदः, यदङ्गं शुभं तदायुर्भागः शुभः, यन्मध्यमं तद्भागो मध्यम इति । तथाच—

सामुद्रतिलके,

क्षेत्रवशाज्जायन्ते मनुजानां जगति दश दशाः क्रमशः ।
क्षेत्रेष्वशुभेष्वशुभा दशा शुभेषु च शुभा प्रायः ॥

इति क्षेत्रलक्षणम् ।

अथ मृजालक्षणम् ।

शरीरकान्तिर्मृजा छायेतियावत् । तथा च—

वराहसंहितायाम्,

छाया शुभाशुभफलानि निवेदयन्ती
लक्ष्या मनुष्यपशुपक्षिषु लक्षणज्ञैः ।
तेजोगुणान् बहिरपि प्रविकाशयन्ती
दीपप्रभा स्फटिकरत्नघटास्थितेव ॥
स्निग्धद्विजत्वङ्नखरोमकेशा छाया सुगन्धा च महीसमुत्था।
पुष्ट्यर्थलाभाभ्युदयान् करोति धर्मस्य चाऽहन्यहनि प्रवृद्धिम्॥
स्निग्धा सिता च हरिता नयनाभिरामा
सौभाग्यमार्दवसुखाऽभ्युदयान् करोति ।
सर्वार्थसिद्धिजननी जननीव चाढ्या
छाया फलं तनुभृतां शुभमादधाति ॥
चण्डाऽधृष्या पद्महेमाग्निवर्णा
युक्ता तेजोविक्रमैः सप्रतापैः ।
आग्नेयीति प्राणिनां स्याज्जयाय
क्षिप्रं सिद्धिं वाञ्छितार्थस्य धत्ते ॥
अधृष्या अनाभिभवनीयप्रभावा ।
मलिनपरुषकृष्णा पापगन्धाऽनिलोत्था
जनयति वधशोकौ पुत्रनाशार्थनाशौ ।
स्फटिकसदृशरूपा भाग्ययुक्ताप्युदारा
निधिरिव गगनोत्था श्रेयसां स्वच्छवर्णा ॥
छायाः क्रमेण कुजलाग्न्यनिलाम्बरोत्थाः

१ पुरुषेत्यपि पाठः ।

केचिद्वदन्ति दश ताश्च यथानुपूर्व्या ।
सूर्याञ्जनाभपुरुहूतयमोडुपानां
तुल्यास्तु लक्षणफलैरिति तत्समासः ॥ इति ।

कुः पृथिवी । अञ्जनाभो विष्णुः । उडुपश्चन्द्रः । एवं पृथिव्यादिपञ्चमहाभूतच्छायाः । उक्ता इति शेषः । केचित्तु सूर्यविष्ण्वीन्द्रयमचन्द्रसम्बन्धिन्योऽन्याः पञ्च पूर्वोक्ताः पञ्च एवं दशविधा छायेत्याहुः । तत्र सूर्यादिपञ्चच्छाया नोक्ता रूपसाम्यात् । साम्यं तु सौरी चाग्नेयी, वैष्णवी नाभसी, ऐन्द्री पार्थिवी, याम्या वायवी, चान्द्री चाप्येति । फलं तु पूर्वोक्तानामेव । अतस्तत्समासः । तासां सङ्क्षेपेण कथनमित्यर्थः ।

गर्गसंहितायाम्,

सूर्येन्दुमणिसङ्काशा विविधस्नेहसंयुता ।
कान्ता दीप्ता प्रसन्ना च प्रभा नृणां प्रशस्यते ॥
विवर्णा परुषा रूक्षा भस्मवर्णा तथाऽऽकुला ।
श्यामा दग्धोल्मुकाभासा प्रभा नृणां न शस्यते ॥
भूम्यग्न्यम्बरवाय्वम्भःसम्भूताः पञ्च कीर्तिताः ।
छाया विष्ण्वन्द्रचन्द्रार्कयमानां च तथा परा ॥ इति ।

हेमाद्रावपि स्मर्यते ।

रक्ता तेजोभवा छाया नभोनीला तु नाभसी ।
वैडूर्याभाम्भसी श्वेता छाया श्यामा च पार्थिवी ॥
भस्माभा बहुरूक्षा च वायवी सा न पूजिता ।
असमग्रैरसकलं समग्रैः सकलं फलम् ॥
पूर्वोक्तैर्लक्षणैस्तेषां नृणां छायाः सुनिर्दिशेत् । इति ।

इति छायालक्षणम् ।

अथ गन्धलक्षणम् ।

गर्गसंहितायाम्,

आम्लो वा कटुको ह्यन्यः पलाण्डुलशुनोपमः ।
मेदोरक्तवसामज्जाविण्मूत्राणां तथा खलु ॥
स्याद्गन्धः सदृशो येषां न च शस्ताः कदाचन ।
नरा भयङ्करा नित्यं समुद्रेणातिनिन्दिताः ॥

वसा मांसस्नेहभागविशेषः ।

शुद्धमांसभवः स्नेहो वसा सङ्कीर्त्यते बुधैः ।

इति वाग्भटेऽभिधानात् ।

कषायो मधुरो हृद्यः सुरभिः कुसुमाश्रयः ।
स्याद्गन्धः सदृशो येषां ते सौम्याः शुचयो नराः ॥
सत्यधर्मतपोयुक्ता दानव्रतपरायणाः । इति ।

सामुद्रतिलके,

गन्धो वपुषि नराणां प्रजायते नासिकेन्द्रियग्राह्यः ।
श्वासस्वेदादिभवो ज्ञेयः स शुभाशुभो द्विविधः ॥
कर्पूरागरुमलयजमृगमदजातीतमालदलगन्धाः ।
द्विजमदनभूमिगन्धाः पुरुषाः स्युर्भोगिनः प्रायः ॥
मत्स्याण्डपूयशोणितनिम्बवसाकाकनीडवकगन्धाः ।
दुर्गन्धाश्च नरास्ते दुर्भगतानिःस्वताभाजः ॥ इति ।

इति गन्धलक्षणम् ।

अथ रुधिरलक्षणम् ।

भविष्ये,

पद्मवर्णं भवेद्रक्तं स नरो धनवान् भवेत् ।

पद्मवर्णं रक्तोत्पलनिभम् ।

किञ्चिद्रक्तं तथा कृष्णं भवेद्यस्य तु शोणितम् ।
अधमः स तु विज्ञेयः पापकर्मरतः सदा ॥

किञ्चिद्रक्तं तथा पीतं भवेद्यस्य तु शोणितम् ।
मध्यमः स तु विज्ञेयः सुखदुःखस्य भाजनम् ॥
प्रवालसदृशं स्निग्धं भवेद्यस्य च शोणितम् ।
राजानं तं विजानीयात्सप्तद्वीपाधिपं गुह ॥ इति
उत्पले समुद्रः,
अलक्तसदृशं रक्तं जायते यस्य शोणितम् ।
धनवान् भोगवांश्चैव स नरः परिकीर्तितः ॥
पद्मपत्रनिभं यस्य देहे भवति शोणितम् ।
जनयेत् बहुधा कन्या दुःखितश्च सदा भवेत् ॥ इति ।
पद्मं सितोत्पलं नीलोत्पलं वा ।

इति रुधिरलक्षणम् ।

इह पुरुषसामान्यलक्षणान्यभिधाय अधुना प्रत्यङ्गविशेषलक्षणानि पादादिक्रमेण वक्ष्यन्ते । ननु

सर्वेषु गात्रेषु शिरः प्रधानम् ।

इत्यादिना सर्वावयवेषु शिरसः प्राधान्यावगमात्तस्यैवादौ लक्षणं वक्तुं युक्तमिति कथं पादलक्षणस्य प्राथम्यमिति । उच्यते ।

अतः परं प्रवक्ष्यामि देहावयवलक्षणम् ।

इत्युपक्रम्य,

पादौ समांसलौ स्निग्धौ रक्तौ सौम्यौ सुशोभनौ ।

इति भविष्ये पादलक्षणस्यैवादावुक्तत्वात्तत्पूर्वकमेव लक्षणकथनमिति । तत्र तावत् पादलक्षणमुक्तम्—

भविष्यगरुडपुराणयोः,

पादौ समांसलौ स्निग्धौ रक्तौ सौम्यौ सुशोभनौ ।
अस्वेदनौ मृदुतलौ कमलोदरसन्निभौ ॥
श्लिष्टाङ्गुली च सुनखौ सुपार्ष्णी व्योमकेशज ।

पार्ष्णिः पादमूलम् । पादपश्चाद्भाग इति यावत् ।
उष्णौ शिराविरहितौ गूढगुल्फौ च भीमज ॥
गूढगुल्फौ समपादग्रन्थी ।
कूर्मोन्नतौ च चरणौ प्रख्यातौ पार्थिवस्य तु ।
यस्य पादतले रेखा साङ्कुशेव प्रकाशते ॥
सततं हि सुखं तस्य पुरुषस्य न संशयः ।
शूर्पाकृती महाबाहो श्वेतरूक्षनखौ तथा ॥
वक्रौ शिरासन्ततौ च संशुष्कौ विरलाङ्गुली ।
दारिद्र्यदुःखदौ ज्ञेयौ चरणौ भीमनन्दन ॥
ब्रह्मघ्नौ देवशार्दूल पक्वमृत्सदृशौ च तौ ।
पीतावगम्यानिरतौ कृष्णौ यानरतौ सदा ॥
यानं गमनम् ।
अभक्ष्यभक्षणौ श्वेतौ ज्ञेयौ सेनाधिपोत्तम । इति ।
अभक्ष्यं लशुनपलाण्ड्वादि ।
स्कान्दे काशीखण्डे,
पादौ समांसलौ रक्तौ समौ सूक्ष्मौ सुशोभनौ ।
समगुल्फौ स्वेदहीनौ स्निग्धावैश्वर्यसूचकौ ॥ इति

इति पादलक्षणम् ।

अथ पादतललक्षणम् ।

गर्गसंहितायाम्,
पद्मरक्तोत्पलनिभैस्तथा क्षतजसन्निभैः ।
नृपाः पादतलैर्ज्ञेया ये चान्ये सुखभागिनः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
रेखाहीनं कठिनं रूक्षं दुःखाय विस्फुटितम् ।
तलमन्तःसंक्षिप्तं स्त्रीकार्ये मृत्युमादिशति पुंसाम् ॥

रोगाय विगतमांसं मार्गाय ज्ञेयमुत्कटकम् ।
उत्कटकमसकलभूमिस्पृक् ।
रेखाः शङ्खच्छत्राङ्कुशकुलिशासिध्वजादिसंस्थानाः ।
अच्छिन्ना गम्भीराः स्फुटास्तले भागधेयवताम् ॥

ध्वजादीत्यत्रादिपदेन पद्मधनुःशरपताकादीनां ग्रहणम् । नन्द्यावर्तेन्दुपद्मशङ्खवज्राङ्कुशशरशक्तिध्वजपताकोरगव्यजनचामरशूर्पव्यक्तोर्द्धरेखोपाचितौ चरणौ च राज्ञां धनधान्यवतां महात्मनां च ज्ञेयाविति हेमाद्रिणा उक्तत्वात् ।

ताः शङ्खाद्याकृतयः परिपूर्णा मध्यभेदिता येषाम् ।
स्त्रीभोगभाजनं ते जायन्ते पश्चिमे वयसि ॥
सेधासैरिभजम्बुकमूषकशुककाककङ्कसमाः ।
रेखाः स्युर्यस्य तले तस्य न दूरेऽस्ति दारिद्र्यम् ॥ इति ।

सेधा श्वावित् । मध्यदेशभाषया साहीति प्रसिद्धा । जम्बुकः शृगालः । कङ्को लोहपृष्ठः । मध्यदेशभाषायां कुरकुंचि इति प्रसिद्धः ।

इति पादतललक्षणम् ।

अथाङ्गुष्ठलक्षणम् ।

इह यद्यप्यङ्गुलीनखादीनामवयवावयविनोरभेदोपचारेणान्तःपातित्वात्तल्लक्षणेनैव गतार्थता । तथापि विशेषतः शुभाशुभफलज्ञानार्थं तत्तल्लक्षणानि पृथक् निरूप्यन्ते । तत्राङ्गुष्ठलक्षणमुक्तम्—

भविष्ये,

वृत्तैस्ताम्रनखै रक्तैरङ्गुष्ठै राज्यभागिनः ।
अङ्गुष्ठाः पृथुला येषां ते नरा भाग्यवर्जिताः ॥
क्लिश्यन्ते विकृताङ्गुष्ठास्ते नरा वनगामिनः ।

चिपिटैर्विक्षतैर्भग्नैरङ्गुष्ठैरतिनिन्दिताः ॥
वक्रै रूक्षैस्तथा ह्रस्वैरङ्गुष्ठैः क्लेशभागिनः । इति ।

सामुद्रतिलके,

वृत्तो भुजगफणाकृतिरुत्तुङ्गो मांसलः शुभोऽङ्गुष्ठः ।
सशिरो ह्रस्वश्चिपिटो वक्रो विपुलः स पुनरशुभः ॥ इति ।

इत्यङ्गुष्ठलक्षणम् ।

अथाङ्गुलिलक्षणम् ।

भविष्ये,

मृदुवृत्तघनस्निग्धास्तून्नताङ्गुलयः समाः ।
येषां प्रदक्षिणावर्त्ता पार्थिवास्ते न संशयः ॥
यस्य प्रदेशिनी दीर्घा अङ्गुष्ठं समतिक्रमेत् ।
स्त्रीभोगं लभते नित्यं पुरुषो नात्र संशयः ॥
कनिष्ठायां तु दीर्घायां सुवर्णस्य तु भागिनः ।
चिपिटा विरलाः शुष्का यस्याङ्गुल्यो भवन्ति वै ॥
स भवेत् दुःखितो नित्यं धनहीनश्च जायते । इति ।

जगन्मोहने समुद्रः,

यस्य प्रदेशिनी दीर्घा अङ्गुष्ठश्च व्यतिक्रमेत् ।
स्त्रीभोगं लभते सोऽपि पुरुषो नात्र संशयः ॥
भार्या च म्रियते तस्य पुत्रो वा प्रथमोऽपि वा ।
सा च ह्रस्वा भवेद्यस्य तं विद्यात्कलहप्रियम् ॥
मध्यमायां तु दीर्घायां विद्याभोगी भवेन्नरः ।
सा च ह्रस्वा भवेद्यस्य भार्याहानिमवाप्नुयात् ॥
अङ्गुली मध्यमा यस्य समा श्लिष्टा च शोभना ।
पुत्रांश्च जनयेत्सोऽपि अल्पायुश्चैव जायते ॥
अत्र दीर्घत्वं प्रदेशिन्यपेक्षया । ह्रस्वत्वमनामिक्यपेक्षया ।

समत्वं प्रदेशिन्या सह। एवमग्रेऽपि द्रष्टव्यम्।

अनामिकायां दीर्घायां स्वर्णभागी भवेन्नरः।
सा च ह्रस्वा भवेद्यस्य तं विद्यात्परदारगम्॥
यस्य प्रदेशिनी स्थूला तथा चैव कनिष्ठका।
बाल्ये च म्रियते माता समुद्रवचनं यथा॥
असङ्गताभिर्ह्रस्वाभिरङ्गुलीभिस्तु मानवः।
दासो वा दासकर्मा वा भवेन्मर्त्यो न संशयः॥

इत्यङ्गुलिलक्षणम्।

अथ नखलक्षणम्।

भविष्ये,

इन्द्रगोपकसङ्काशैर्नखैर्नृपतयः स्मृताः।
शङ्खावर्त्तप्रतीकाशैर्नखैर्भवति पार्थिवः॥
ताम्रैर्नखैस्तथैश्वर्यं वन्द्याः पद्मनखा नराः।
श्लक्ष्णैर्नखैस्तथैश्वर्यं पुष्पितैः सुभगो भवेत्॥

पुष्पितैः पुष्पकुड्मलाकारैरिति केचित्। शुभ्रबिन्दुयुतैरित्यन्ये।

सूक्ष्मैः कूर्मोन्नतैः स्निग्धैर्विमलैः सौख्यभाग् भवेत्।
श्वेतैर्नखैर्विरूक्षैश्च पुरुषा दुःखजीविनः॥
कुशीलाः कुनखैर्ज्ञेयाः कामभोगविवर्जिताः।
विकृतैः स्फुटितैः स्थूलैर्नखैर्दारिद्र्यभागिनः॥
ब्रह्महत्यां च कुर्वन्ति पुरुषा हरितैर्नखैः।
बन्धुभिर्विप्रयुज्यन्ते कुलक्षयकराश्च ते॥ इति।

सामुद्रतिलके,

स्थूलैर्नखैर्विदीर्णैः शूर्पाकारैः खराश्वनखदीर्घैः।
असितैः सितैर्दरिद्रा भवन्ति तेजोमृजारहितैः॥ इति।

इति नखलक्षणम् ।

अथ पादपृष्ठलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

मांसोपचितं स्निग्धं गूढशिरं कोमलं चरणपृष्ठम् ।
रोमस्वेदविरहितं पृथुलं कमठोन्नतं शस्तम् ॥ इति ।

कमठः कच्छपः ।

इति पादपृष्ठलक्षणम् ।

अथ गुल्फलक्षणम् ।

जगन्मोहने समुद्रः,

नराः शूकरगुल्फास्तु नित्यं बन्धनभागिनः ।
समैर्भवन्ति गुल्फैस्तु पुरुषाः सुखभागिनः ॥
गुल्फैस्तु महिषाकारैर्वधबन्धनभागिनः ।
वक्रैस्तु दुःखिता नित्यं रोमशैर्निरपत्यता ॥ इति ।

इति गुल्फलक्षणम् ।

अथ पार्ष्णिलक्षणम् ।

जगन्मोहने समुद्रः,

महापार्ष्णिस्तु दीर्घायुः समैर्दुःखसुखानि च ।
अल्पपार्ष्णिर्दरिद्रश्च मोन्नतैश्चैव दुर्जयः ॥ इति ।

भवतीति शेषः ।

इति पार्ष्णिलक्षणम् ।

अथ जङ्घालक्षणम् ।

जङ्घा तु गुल्फजान्वोर्मध्यदेशः ।

भाविष्ये,

वर्द्धनं वाश्वजङ्घानामैश्वर्यं चैव निर्दिशेत् ।
मृगजङ्घाश्च राजानो जायन्ते नात्र संशयः ॥

मीनजङ्घास्तथैश्वर्यं प्राप्नुवन्ति न संशयः ।
सिंहव्याघ्रसमा जङ्घा धनिनः परिकीर्तिताः ॥
रोमशैश्च तथा जङ्घैर्दुःखदारिद्र्यभागिनः ।
शृगालजङ्घाः पुरुषा नित्यं भाग्यविवर्जिताः ॥
काकजङ्घा नरा ये तु ते वै दुःखस्य भागिनः ।
दीर्घजङ्घाः स्थूलजङ्घा नित्यं भाग्यविवर्जिताः ॥ इति ।

गारुडे,

जङ्घा विरलरोमिका ।
मृदुरोमा समा जङ्घा तथा करिकरप्रभा ॥ इति ।

प्रशस्तेति शेषः ।

उत्पले समुद्रः,

जङ्घाभिरतिवृत्ताभिरैश्वर्यमभिनिर्दिशेत् ।
शृगालजङ्घा दुःखार्त्ताः श्वजङ्घा नित्यमध्वगाः ॥ इति ।

सामुद्रतिलके,

जङ्घा ऋक्षसदृक्षा वधबन्धौ निःस्वतां प्रायः ।
स्थूला दीर्घा मार्गं वितरत्युद्वृत्तपिण्डिका जङ्घा ॥

ऋक्षो भल्लूकः ।

श्वशृगालकरभरासभवायसजङ्घोपमा त्वशुभा । इति ।

इति जङ्घालक्षणम् ।

अथ जङ्घालक्षणावसरे "जङ्घा विरलरोमिका" "मृदुरोमा समा जङ्घा" इत्युक्तम् । तत्प्रसङ्गात् रोमलक्षणमुच्यते । तथा च—

भविष्यगरुडपुराणयोः,

पार्थिवानां भवेद्रोममेकैकं रोमकूपके ।
पण्डितश्रोत्रियाणां च द्वे द्वे ज्ञेये महामते ॥

त्रिभिस्त्रिभिस्तथा निःस्वा मानवा दुःखभागिनः ।
केशाश्चैवं महावाहो निन्दिताः पूजितास्तथा ॥ इति ।

सामुद्रतिलके,

ललितानि स्निग्धानि भ्रमरश्यामानि देहरोमाणि ।
जायन्ते भूमिभुजां मृदूनि बिसतन्तुसूक्ष्माणि ॥
सुभगो रोमयुतः स्याद्विद्वान् घनरोमसंयुतो मनुजः ।
रोमैकैकं नृपतेर्द्वे द्वे श्रोत्रियधनाढ्यबुद्धिमताम् ॥
आदीन्येतानि पुनर्निर्विन्द्यात् मूर्द्धजेष्वेवम् ।
रोमरहितः परिव्राट् स्यादधमः स्थूलरूक्षखररोमा ॥
पापः पिङ्गलरोमा निस्वः स्फुटिताग्ररोमापि । इति ।

इति रोमलक्षणम् ।

अथ जानुलक्षणम् ।

जानुर्जङ्घोरुमध्यग्रन्थिः ।

भविष्ये,

निम्नैः सजानुर्म्रियते प्रवासे भीमनन्दन ।
सौभाग्यमल्पैः कथितं दारिद्र्यं विकटैस्तथा ॥
निम्नैस्तु स्त्रीजिता ज्ञेयाः समांसै राज्यभागिनः । इति ।

विकटैः विकरालैः ।

उत्पले समुद्रः,

अतिस्थूलैश्चिरं कालं जीवेदैश्वर्यसंयुतः । इति

जानुभिरित्यनुषङ्गः ।

सामुद्रतिलके,

कुञ्जरजानुर्मनुजो भोगयुतः पीनजानुरवनीशः ।
संश्लिष्टसन्धिजानुर्वर्षशतायुर्भवेत्मायः ॥
कुम्भनिभं दुर्गततां तालफलाभं तु बहुदुःखम् ।

जानुद्वितयं हीनं यस्य सदा सेवते स वधवन्धौ ॥
इदमेव यस्य विषमं स पुनः प्राप्नोति दारिद्र्यम् । इति ।
विषमम् एकत्र मांसलं महत् अन्यत्र कृशं स्वल्पमिति ।

इति जानुलक्षणम् ।

अथोरुलक्षणम् ।

जगन्मोहने समुद्रः,
वृत्तोरुर्हंसितोरुश्च नरः सर्वगुणान्वितः ।
ऊरुभ्यां विकटाभ्यां च स भवेत् स्त्रीषु वल्लभः ॥
स्थूलाग्रमध्यनिम्नेन ते नरोऽध्वानि गामिनः । इति ।
सामुद्रतिलके,
ऊरू यस्य समांसे रम्भास्तम्भभ्रमं वितन्वाते ।
कोमलतनुरोमाचिते स जायते भूपतिः प्रायः ॥
स्निग्धावूरू मृदुलौ क्रमेण पीनौ प्रयच्छतो लक्ष्मीम् ।
विकटौ स्त्रीवल्लभतां गुणवत्तां संहतौ वृत्तौ ॥
स्थूलाग्रे मध्यनते स्यातां मार्गानुसन्धिनी पुंसाम् ।
कठिने चिपिटे विपुले निर्मांसे दुर्भगत्वाय ॥ इति ।

इत्यूरुलक्षणम् ।

अथ कटिलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,
सिंहकटिर्मनुजेन्द्रः कपिकरभकटिर्धनैः परित्यक्तः । इति ।
जगन्मोहने समुद्रः,
सिंहव्याघ्रसमा येषां कटिस्ते दण्डनायकाः ।
ऋक्षवानरतुल्याभा कटिर्येषां न ते शुभाः ॥ इति ।
उत्पले समुद्रः,

१ नृशब्दस्य बहुवचनम् ।

सिंहतुल्या कटिर्यस्य स नरेन्द्रो न संशयः ।
श्वशृगालगजेन्द्राणां तुल्या यस्य स निर्धनः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
यस्य कटिः स्यात् दीर्घा पीना पृथुला भवेत्स वित्ताढ्यः ।
रोमशकटिर्दरिद्रो ह्रस्वकटिर्दुर्भगो मनुजः ॥ इति ॥

इति कटिलक्षणम् ।

अथ स्फिग्लक्षणम् ।

स्फिचौ कट्यधस्तनमांसपिण्डौ ।
भविष्यपुराणे,
स्थूलस्फिङ्मण्डलो यश्च निःस्वो भवति मानवः ।
व्याघ्रस्फिङ्मण्डलो राजा मण्डूकस्फिक् नराधिपः ॥
भूमण्डले महाबाहो सिंहस्फिक् सार्वभौमताम् ।
उष्ट्रवानरयोर्यस्य सदृशौ भवतः स्फिचौ
धनधान्यविहीनोऽसौ विज्ञेयो भीमनन्दन ॥ इति ।
स्कान्दे,
विस्तीर्णौ मांसलौ स्निग्धौ स्फिचावस्य सुखोचितौ ।इति।
उत्पले समुद्रः,
अर्द्धस्फिङ्मनुजो यस्तु व्याघ्रान्तः स तु कीर्तितः । इति ।
व्याघ्रादन्तो मृत्युर्यस्येति ।

इति स्फिग्लक्षणम् ।

अथ गुदलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,
यतमांसो गम्भीरः सुकुमारः संवृतः समः शोणः ।
पायुः शुभो नराणां पुनरशुभो भवति विपरीतः ॥ इति ।

इति गुदलक्षणम् ।

अथ वृषणलक्षणम् ।

भविष्ये,

यस्त्वेकवृषणस्तात जले प्राणान् स मुञ्चति ।
स्त्रीचञ्चलस्तु विषमैः समै राजा प्रशस्यते ॥

स्त्रीचञ्चलः परदारलम्पटः ।

उद्वृत्तैश्चापि ह्रस्वायुः शतजीवी प्रलम्बकैः ।
मणिभिश्चापि रक्तैस्तु धनवन्तो भवन्ति वै ॥

उद्वृत्तैरलम्बैः । मणिभिर्वर्त्तुलैः ।

सामुद्रतिलके,

शुष्काः स्वयं वा सततं जायन्ते सुप्रतिष्ठिता यस्य ।
स भवति भर्त्ता नूनं भूमेः सप्ताब्धिवलयायाः ॥
जलमरणमद्वितीयैर्मनुजानां कुलविनाशोऽपि ।
स्त्रीलोलत्वं विषमैः प्राक् पुत्रो दक्षिणोन्नतैर्वृषणैः ॥
वामोन्नतैश्च तैरपि दुःखेन समं भवति दुहिता ।
निस्वाः शुष्कस्थूलैरगम्यरमणीरतास्तुरङ्गसमैः ॥
पुनरर्द्धार्द्धैर्वृषणैर्भवन्ति न चिरायुषः पुरुषाः । इति ।

गुरुडपुराणे विशेषः ।

प्रलम्बाभ्यां च धीमत्ता ।
उद्वृद्धाभ्यां बहुस्वामी । इति ।

वृषणाभ्यां भवतीति, शेषः ।

इति वृषणलक्षणम् ।

अथ लिङ्गलक्षणम् ।

भविष्ये,

दक्षिणावर्त्तलिङ्गस्तु नरो वै पुत्रवान् भवेत् ।
वामावर्त्ते तथा लिङ्गे नरः कन्यां प्रसूयते ॥

सिंहव्याघ्रसमो यस्य ह्रस्वो भवति मेहनः।
मेहनो लिङ्गम्।
भोगवान् स तु विज्ञेयो नरो यो ह्रस्वमेहनः॥
भूमौ पादोपविष्टस्य गुल्फौ स्पृशति मेहनः।
ईश्वरं तं विजानीयात्प्रमदानां च वल्लभम्॥
ऋजुभिर्वर्त्तुलाकारैः पुरुषाः पुत्रभागिनः।
स्थूलैः शिरालैर्विषमैर्लिङ्गैर्दारिद्र्यमादिशेत्॥
निम्नपादोपविष्टस्य भूमिं स्पृशति मेहनः।
दुःखितं तं विजानीयात्पुरुषं नात्र संशयः॥ इति।
स्कान्दे काशीखण्डे,
लिङ्गेन कृशह्रस्वेन राजराजो भविष्यति। इति।
वराहसंहितायाम्,
लिङ्गेऽल्पे धनवानपत्यरहितः स्थूले विहीनो धनै-
र्मेढ्रे वामनते सुतार्थरहितो वक्रेऽन्यथा पुत्रवान्।
दारिद्र्यं विनते त्वधोऽल्पतनयो लिङ्गे शिरासन्तते
स्थूलग्रन्थियुते सुखी मृदु करोत्यन्तं प्रमेहादिभिः॥

अस्यार्थः। अल्पे लिङ्गे धनी सन्ततिहीनश्च। स्थूले धनहीनः। वामभागविनते लिङ्गे पुत्रद्रव्यरहितः। अन्यथावक्रे दक्षिणभागविनते पुत्रवान्। अधोविनते दरिद्रः। शिराव्याप्ते स्वल्पपुत्रः। स्थूलग्रन्थियुक्ते सुखी। लिङ्गे इति सर्वत्र सम्बन्धः। भवतीति, शेषः। मृदु कोमलं लिङ्गं प्रमेहादिरोगैर्मृत्युं करोति। प्रमेहाः धातुविकाराः ते च विंशतिः श्लेष्मोद्भूताः दश-पित्तोद्भूताः षट् वातोद्भूताश्चत्वार इति। तथाच-

गरुडपुराणे,
धन्वन्तरिरुवाच।

प्रमेहाणां निदानं ते वक्ष्येऽहं शृणु सुश्रुत ।
प्रमेहा विंशतिस्तत्र श्लेष्मणो दश पित्ततः ॥
षट् चत्वारोऽनिलात्तेषां क्रमाद्वक्ष्यामि लक्षणम् ।
अच्छं बहुसितं शीतं निर्गन्धमुदकोपमम् ॥
मेहत्युदकमेहेन किञ्चिदाविलपिच्छिलम् ।
आविलं कलुषम् ।
इक्षो रसमिवात्यर्थं मधुरं चेक्षुरोहतः ॥
सान्द्रीभवेत्पर्युषितं सान्द्रमेहेन मेहति ।
सुरामेही सुरातुल्यमुपर्यच्छमधोघनम् ॥
संहृष्टरोमा पिष्टेन पिष्टवद् बहलं सितम् ।
पिष्टेन पिष्टमेहेन ।
शुक्राभं शुक्रमिश्रं वा शुक्रमेही प्रमेहति ॥
मूत्रयेत्सिकतामेही सिकतारूपिणोत्पलम् ।
शीतमेही सुबहुशो मधुरं भृशशीतलम् ॥
शनैः शनैः शनैर्मेही मन्दं मन्दं प्रमेहति ।
लालातन्तुयुतं मूत्रं लालामेहेन पिच्छिलम् ॥
गन्धवर्णरसस्पर्शैः क्षारेण क्षारतोयवत् ।
नीलमेहेन नीलाभं कालमेही मषीनिभम् ॥
हारिद्रमेही कटुकं हरिद्रासन्निभं दहत् ।
विश्रं माञ्जिष्ठमेहेन माञ्जिष्ठासलिलोपमम् ॥
विश्रमुष्णं सलवणं रक्ताभं रक्तमेहतः ।
वसामेही वसामिश्रं वसाभं मूत्रयन्मुहुः ॥
मज्जाभं मज्जमिश्रं वा मज्जमेही मुहुर्मुहुः ।
कषायं मधुरं रूक्षं क्षौद्रमेहं वदेद्बुधः ॥
हस्तिमस्तद्रवाजस्रंमूत्रं वेगाविवर्जितम् ।

सलसीकं विबद्धं च हस्तिमेही प्रमेहति । इति ।
प्रमेहादिभिरित्यत्रादिपदेन मूत्रकृच्छ्रादिगुह्यरोगग्रहणम् ।
कोशनिगूढैर्भूपा दीर्घैर्भग्नैश्च वित्तपरिहीनाः ।
ऋजुवृत्तशेफा लोलशिरालशिश्नाश्च धनवन्तः ॥ इति ।
कोशो लिङ्गाच्छादनकर्त्री त्वक् । शेफो लिङ्गम् ।

सामुद्रतिलके,

स्थूलशिरेण विशालच्छिद्रवता प्रजननेन दारिद्र्यम् । इति ।

इति लिङ्गलक्षणम् ।

अथ लिङ्गाग्रलक्षणम् ।

भविष्ये,

सुवर्णरजतप्रख्यैर्मणिमुक्तासमप्रभैः ।
प्रवालसदृशैः श्लक्ष्णैर्मणिभिः पार्थिवो भवेत् ॥

अत्रोत्तरो मणिशब्दो लिङ्गाग्रवाचकः । पार्थिव इति जात्यभिप्रायेणैकवचनम् ।

रत्नाकृतिर्मणिर्यस्य समः स्निग्धो विराजते ।
पार्थिवः स तु विज्ञेयः समुद्रवचनं यथा ॥
समैस्तथोन्नतैश्चापि सुस्निग्धैर्मणिभिर्गुह ।
धनवन्तस्तथा स्त्रीणां भोक्तारस्ते भवन्ति वै ॥
सोल्बणैश्चापि धनिनो नरा वीरा भवन्ति ते ।
कर्कशैर्मलिनै रूक्षैर्दीर्घैः श्यामैर्दिशो व्रजेत् ॥ इति ।

वराहसंहितायाम्,

रक्तैराढ्या मणिभिर्निर्द्रव्याः पाण्डुरैर्मलिनैश्च ।
बहुपशुभाजो मध्योन्नतैश्च नात्युल्बणैर्धनिनः ॥ इति ।

गारुडे,

समैः स्त्रीरत्नैर्धनिनो मध्यनिम्नैश्च कन्यका । इति ।

भवतीति, शेषः ।

सामुद्रतिलके,

विद्रुमहेमोपमया महामणौ रेखया नरो धनवान् ।
दौर्भाग्यवान् शबलया धूसरया जायते निःस्वः ॥ इति ।

इति लिङ्गाग्रलक्षणम् ।

अथ मूत्रलक्षणम् ।

भविष्ये,

मूत्रधारा पतेदेका वलिता दक्षिणा यदि ।
स भवेत्पार्थिवः पृथ्व्यां समुद्रवचनं यथा ॥
द्वे धारे च तथा स्निग्धे स नरो भोगवान् स्मृतः ।
बहुधारास्तथा रूक्षाः सशब्दाः पुरुषाधमाः ॥ इति ।

इदमशुभं फलं सशब्दरूक्षमूत्रधाराबहुत्वे ज्ञेयम् । सशब्दमूत्रधाराल्पत्वे तु शुभं फलं वेदितव्यम् । तथा चोक्तम्–

वराहेण,

सुखिनः सशब्दमूत्रा निःस्वा निःशब्दधाराश्च । इति ।

विशेषान्तरमप्युक्तं तेनैव ।

द्वित्रिचतुर्धाराभिः प्रदक्षिणावर्तवलितमूत्राभिः ।
पृथिवीपतयो ज्ञेया विकीर्णमूत्रा धनविहीनाः ॥ इति ।

यत्तु वराहसंहितावचनम्–

एकैव मूत्रधारा वलिता दुःखप्रदा न सुखदात्री । इति ।

तदप्रादक्षिण्यवलितमूत्रैकधाराविषयम् । प्रादक्षिण्ये तु पूर्वोदाहृतं भविष्यपुराणोक्तं शुभं फलं वेदितव्यमित्यविरोधः । अत्रान्यो विशेष उक्तः–

---

१ लिङ्गाग्रैः ।

उत्पले समुद्रेण,
द्विधारं पतते मूत्रं स्निग्धं शब्दविवर्जितम् ।
भोगवान् स तु विज्ञेयो गवाढ्यो नात्र संशयः ॥ इति ।

इति मूत्रलक्षणम् ।

अथ शुक्रलक्षणम्

भविष्ये,
मीनगन्धं भवेद्रेतो धनवान् पुत्रवान् भवेत् ।
हविर्गन्धं भवेद्यस्य सर्वाद्यः श्रोत्रियः स्मृतः ॥
मद्यगन्धिर्भवेद्यज्वा पद्मगन्धिर्नृपः स्मृतः ।
लाक्षागन्धिर्भवेन्निःस्वो बहुकन्यः प्रजायते ॥
मधुगन्धिर्भवेदाढ्यो क्षारगन्धे दरिद्रता ।
मधु क्षौद्रं न मद्यम् । तत्फलस्य पूर्वमेवोक्तत्वात् ।
तनुशुक्रः स्त्रीजनको मांसगन्धे च भोगवान् ॥
शीघ्रमैथुनगामी यः स दीर्घायुरतोऽन्यथा ।
अल्पायुर्देवशार्दूल विज्ञेयो नात्र संशयः ॥ इति ।
शीघ्रमैथुनगामी मैथुने यस्य शीघ्रं रेतश्च्यवते, रेतोबहुत्वात् । तथा च—

सामुद्रतिलके,
यस्य च्यवते रेतो लघु मैथुनगामिनो बहु स्निग्धम् ।
दीर्घायुः सम्पत्तिं पुत्रानपि विन्दते स पुमान् ॥
निपतति शुक्रं स्तोकं चिरमैथुनसक्तस्थायि ।
दारिद्र्यं सोऽल्पायुर्बहुकन्याजनकतां भजते ॥ इति ।
शीघ्रमैथुनेच्छावानिति केचित् ।

वराहसंहितायाम्,
कुसुमसमगन्धशुक्रा विज्ञातव्या महीपालाः । इति ।

सामुद्रतिलके,

सुरभिद्रव्यसुगन्धे श्रियोऽन्यगन्धे तु दारिद्यम्।
जम्बूवर्णेन सुखी दुग्धसवर्णेन रेतसा नृपतिः॥
धूम्रेण दुःखसहितः स्यात् दुःस्थः श्यामवर्णेन। इति

जगन्मोहने समुद्रः,

मीनगन्धेन शुक्रेण धनवान् श्रोत्रियो भवेत्।
हविर्गन्धेन शुक्रेण गवाढ्यो जायते नरः॥
मधुगन्धेन शुक्रेण नरः स्त्रीजनवल्लभः।
लाक्षागन्धो भवेन्निःस्वो मांसगन्धेन तस्करः॥
व्यसनी च वसागन्धे मेदोगन्धेन दुःखितः।
श्यामवर्णेन शुक्रेण देशभागी भवेन्नरः॥ इति।

इति शुक्रलक्षणम्।

अथ प्रसङ्गात्पुंस्त्वपरीक्षा उच्यते।

तत्राह मिताक्षरायाम्—

नारदः,

यस्याप्सु प्लवते वीर्यं ह्रादि मूत्रं च फेनिलम्।
पुमान् स्याल्लक्षणैरेतैर्विपरीतस्तु षण्ढकः॥ इति।

एतदावश्यकत्वमप्याह—

प्रयोगपारिजाते नारदः,

अपत्यार्थं स्त्रियः सृष्टाः स्त्री क्षेत्रं बीजिनो नराः।
क्षेत्रं बीजवते देयं नाबीजः क्षेत्रमर्हति॥ इति।

अथ वस्तिलक्षणम्।

वसत्यस्मिन् मूत्रादिकमिति वस्तिर्लिङ्गोपरितनो नाभेरधोभागः।

भविष्ये,

विस्तीर्णा मांसला स्निग्धा वस्तिः पुंसां प्रशस्यते ।
निर्मांसा विकटा रूक्षा वस्तिर्येषां न ते शुभाः ॥
गोमायोः सदृशा यस्य श्वानोष्ट्रमहिषस्य च ।
स भवेत् दुःखितो नित्यं पुरुषो नात्र संशयः ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,
परिशुष्कवस्तिशीर्षा धनरहिता दुर्भगाश्च विज्ञेयाः ॥ इति ।
उत्पले समुद्रः,
गोमायोः सदृशा यस्य खरोष्ट्रमहिषस्य च ।
स भवेद् दुःखितो नित्यं धनहीनश्च मानवः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
श्वश्रृगालकरभसैरिभतुल्या वस्तिर्नता भवति येषाम् ।
सङ्कीर्णा क्लिन्नास्ते धनहीनाः स्युर्नराः प्रायः ॥ इति ।

इति वस्तिलक्षणम् ।

अथ नाभिलक्षणम् ।

भविष्यगरुडपुराणयोः,
विस्तीर्णमण्डलाभिश्च प्रोन्नताभिश्च नाभिभिः ।
भवन्ति सुखिनो वीर नरा राज्यसमन्विताः ॥
धनधान्यसमन्विता इति पाठान्तरम् ।
निम्नाभिरथ चाल्पाभिः क्लेशभाजो भवन्ति वै ॥
वलिमध्यगता वीर विषमा च विशेषतः ।
धनहानिं तथा शूलं नित्यं जनयते विभो ॥
वामावर्त्ता सदा शाठ्यं करोतीति विदुर्बुधाः ।
करोति सा दक्षिणतः सम्प्रवृत्ता मनीषिणम् ॥
मनीषा बुद्धिः । सा चाष्टाङ्गगुणयुक्ता विवक्षिता । तथा चोक्तम्–
शुश्रूषा श्रवणं चैव ग्रहणं धारणं तथा ।

ऊहापोहार्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानं च धीगुणाः ॥ इति ।
श्रोतुमिच्छा शुश्रूषा ।
पार्श्वायता दीर्घमायुरैश्वर्यं चोर्ध्वमायता ।
गवाढ्यं तमधस्तात्तु करोतीति विदुर्बुधाः ॥
शतपत्रकर्णिकाभा नाभिर्यस्य महामते ।
भूपतिं कुरुते सा तु पुरुषं नात्र संशयः
वर्तुला यदि गम्भीरा नाभिः पुंसां प्रशस्यते ।
उत्ताना विरला नाभिः सर्वदा दुःखितो भवेत् ॥ इति ।
यस्येति, शेषः ।

इति नाभिलक्षणम् ।

अथ कुक्षिलक्षणम् ।

उदरपार्श्वभागौ कुक्षी ।
भविष्ये,
समकुक्षिर्भवेद्भोगी निम्नकुक्षिर्धनापहः ।
मायावीभसमा कुक्षिस्तया कुहककृत्सदा ॥
कुहकं कपटम् ।
राजा चोन्नतकुक्षिस्तु सार्वभौमो महाबलः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
कुक्षिर्यस्य गभीरा विनिपातं स लभते नरः प्रायः ।
उत्ताना यस्य पुनर्नारीहृदयेन जीवते सोऽपि ॥ इति ।

इति कुक्षिलक्षणम् ।

अथ पार्श्वलक्षणम् ।

पार्श्वौ कक्षाधोभागौ ।
भविष्ये,
मांसलैर्मृदुभिः पार्श्वैः राजा स्यान्नात्र संशयः ।

गारुडे,

धनिनो विपुलैः पार्श्वैः निःस्वा वक्रैश्च निम्नगैः ।
नृपः पार्श्वैः समांसलैः ॥
मृदुभिः सुसमैश्चैव दक्षिणावर्त्तरोमभिः ।
विपरीतैः परप्रेष्या निर्द्रव्याः सुखवर्जिताः ॥ इति ।

इति पार्श्वलक्षणम् ।

अथोदरलक्षणम् ।

भविष्ये,

मृगोदरो नरो धन्यो मयूरोदर एव च ।
व्याघ्रोदरो नरपती राजा सिंहोदरो भवेत् ॥
मण्डूकसदृशो यस्य पुरुषस्योदरो भवेत् ।
स भवेत्पार्थिवः पृथ्व्यां समुद्रवचनं यथा ॥
समोदरो भवेद्भोगी निःस्वः स्याद्वै घटोदरः । इति ।

वराहसंहितायाम्,

समजठरा भोगयुता घटपिठरनिभोदरा निःस्वाः ।
सर्पोदरा दरिद्रा भवन्ति बह्वाशिनश्चैव ॥ इति ।

जठरमुदरम् । घटः प्रसिद्धः । पिठरः उषा, मृन्मयपात्रम् । मध्यदेशभाषायां हण्डीति प्रसिद्धा ।

सामुद्रतिलके,

जठरं यस्य समं स्यादाभितः स पुमान्महार्थाढ्यः ।
भेकोदरो नरपतिर्वृषभमयूरोदरो भोगी ॥
वृत्तोदरः सुखी स्यान्मीनव्याघ्रोदरः सुभगः ।
भुजगजठरो भुजिष्यो बहुभोजी जायते मनुजः ।
श्ववृकोदरो दरिद्रः शृगालतुल्योदरोपेतः ॥
पापः कृशोदरः स्यान्मृगशिशुसदृशोदरश्चौरः । इति ।

इत्युदरलक्षणम् ।

अथ मध्यलक्षम् ।

सामुद्रतिलके,

जायते यस्य मध्यं मुशलोदरसोदरं तनुत्वेन ।
स पुमान्नृपतिर्ज्ञेयो विपर्यये भवति विपरीतः ॥ इति ।

इति मध्यलक्षणम् ।

अथ बलिलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

शास्त्रान्तं स्त्रीभोगिनमाचार्यं बहुसुतं यथासङ्ख्यम् ।
एकाद्वित्रिचतुर्भिर्बलिभिर्विद्यान्नृपत्वमबलीभिः ॥
विषमबलयो मनुष्या भवन्त्यगम्याभिगामिनः पापाः ।
ऋजुबलयः सुखभाजः परदारद्वेषिणश्चैव ॥ इति ।

उत्पले समुद्रः,

अवलिस्तु नृपः प्रोक्तो यज्वा दानैकतत्परः । इति ।

इति बलिलक्षणम् ।

अथ हृदयलक्षणम् ।

भविष्ये,

समोन्नतं तु हृदयमकम्पं पृथुरेव हि ।
अरोमशं मांसलं च पार्थिवानां न संशयः ॥
विस्तीर्णं हृदयं येषां मांसलोपचितं भृशम् ।
शतायुषो विजानीयाद्भाग्यवतो महीपतीन् ॥
खररोमाचितं वीर शिरालं च विशेषतः ।
अधमानां भवेदेवं हृदयं च षडानन ॥ इति ।

इति हृदयलक्षणम् ।

अथ वक्षोलक्षणम् ।

भविष्ये,
समवक्षसोऽर्थयुताः पीनैः शूराः स्मृता बुधैः ।
तनुभिर्द्रव्यहीनाः स्युरसमैश्चाप्यकिञ्चनाः ॥
वध्यन्ते चापि शस्त्रेण नात्र कार्या विचारणा । इति ।
गारुडे,
सुपुत्राः समवक्षोभिः पीनैर्वक्षोभिरूर्जिताः । इति ।
सामुद्रतिलके,
पृथुलं भवत्युरःस्थलमचलशिलाकठिनमुन्नतं नृपतेः ।
मृगनाभिपत्रलतासपानमुरो रोमराजिचितम् ॥
उरसा समेन धनवान् पीनेन भटस्तथोर्द्ध्वरोम्णा स्यात् । इति ।

इति वक्षोलक्षणम् ।

अथ स्तनलक्षणम्

जगन्मोहने समुद्रः,
उन्नतोपचिता येषां घनाः स्निग्धाः पयोधराः ।
पुरुषा धनिनः शूरा भोगवन्तश्च कर्मभिः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
वृत्ताः स्तनाः प्रशस्ताः सुस्निग्धाः कोमलाः समाः पुंसाम् ।
विषमाः परुषा विकटाः प्रायो दुःखाय जायन्ते ॥ इति ।

इति स्तनलक्षणम् ।

अथ चूचुकलक्षणम् ।

चूचुकं स्तनाग्रम् ।
भविष्ये,
उद्गतचूचुका ये तु सुभगास्ते प्रकीर्तिताः ।
निर्द्धना विषमैर्दीर्घैर्भवन्तीह सुव्रीरज ॥
पीनैरुपचितैर्निम्नैश्चूचुकैर्देवसत्तम ।

राजानः सुखिनश्चापि भवन्तीह न संशयः ॥ इति ।
गारुडे,
अनुद्धतैश्चूचुकैश्च भवन्ति सुभगा नराः । इति ।

इति चूचुकलक्षणम् ।

अथजत्रुलक्षणम् ।

जत्रुणी स्कन्धसन्धी ।
भविष्ये,
जत्रुभिर्विषमैर्वीर जातिहीनो भवेन्नरः ।
यस्योन्नतं भवेदङ्ग स भोगी नात्र संशयः ॥
निर्मांसैर्विषमैर्वीर निःस्वो निम्नैः प्रचक्ष्यते ।
धनवांश्च भवेत् हीनैः सुखभोगसमन्वितः ॥ इति ।
गारुडे,
विषमैर्जत्रुभिर्निःस्वा अस्थिबद्धैश्च मानवाः । इति ।

इति जत्रुलक्षणम् ।

अथ स्कन्धलक्षणम् ।

भविष्ये,
अव्युच्छिन्नौ तथा श्लिष्टौ विपुलौ च सुराधिप ।
शूराणमीदृशावंसौ नगजानन्दवर्द्धन ॥
निर्मांसौ रोमशौ भग्नावल्पौ वापि विशेषतः ।
निर्द्धनस्येदृशावंसौ प्रख्यातौ व्योमकेशज ॥ इति ।
जगन्मोहने समुद्रः,
वृषस्कन्धा गजस्कन्धाः कोलस्कन्धाश्च ये नराः ।
सर्वे ते पार्थिवा ज्ञेया महाभोगा महाधनाः ॥ इति ।
उत्पले समुद्रः
कदलीस्तम्भसङ्काशा अजस्कन्धाश्च ये नराः ।

राजानस्ते हि विज्ञेया महाकोशा महाबलाः ॥ इति ।

इति स्कन्धलक्षणम् ।

अथ कक्षालक्षणम् ।

बाहुमूले कक्षे ।

भविष्ये,

अस्वेदनोन्नते वत्स तथा पीने षडानन ।
समरोमसुगन्धे च कक्षे नित्यं क्षमाभृताम् ॥ इति ।

गारुडे,

कक्षाऽश्वत्थदला श्रेष्ठा सुगन्धमृदुरोमिका ।
अन्यथा त्वर्थहीनानाम् । इति ।
समकक्षाश्च भोगाढ्या निम्नकक्षा धनोज्झिताः ।
नृपाश्चोन्नतकक्षाः स्युर्जिह्मा विषमकक्षकाः ॥ इति ।

इति कक्षालक्षणम् ।

अथ बाहुलक्षणम् ।

भविष्ये,

उद्बद्धबाहुर्यस्तु स्याद्वधबन्धमवाप्नुयात् ।
दीर्घबाहुर्भवेद्राजा समुद्रवचनं यथा ॥
प्रलम्बबाहुर्विज्ञेयो नरः सर्वगुणान्वितः ।
ह्रस्वबाहुर्भवेद्दासः परप्रेष्यकरोऽपि वा ॥
समवृत्तभुजो यस्तु दीर्घपीनभुजाश्रयः ।
सम्पूर्णबाहू राजा स्यादित्याह स पयोनिधिः ॥
इभाङ्गसदृशौ वृत्तौ समौ पीनौ च सुव्रत ।
आजानुलम्बिनौ बाहू पार्थिवानां न संशयः ॥
इभाङ्गं गजकरः ।
दरिद्राणां रोमशौ ह्रस्वौ बाहू ज्ञेयौ सुरोत्तम ।

तस्कराणां च विषमौ स्थूलौ सूक्ष्मौ च सुव्रत ॥ इति ।
स्कान्दे,
वामावर्त्तौ सुप्रलम्बौ दोषौ दिग्रक्षणोचितौ । इति ।
दोषौ हस्तौ ।
सामुद्रतिलके,
गोपुच्छाकृति पीनं हीनं खररोमभिर्दीर्घम् ।
निर्मग्नशिरासन्धि प्रशस्यते भुजयुगं पुंसाम् ॥ इति ।

इति बाहुलक्षणम् ।

अथ मणिबन्धलक्षणम् ।

मणिबन्धः पाणिमूलम् ।
गारुडे,
मणिबन्धैर्निगूढैश्च सुश्लिष्टैश्च सुसन्धिभिः ।
नृपा हीनैः करच्छेदः सशब्दैर्धनवर्जिताः ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,
मणिबन्धनैर्निगूढैः सुश्लिष्टसुसन्धिभिर्भूपाः ।
हीनैर्हस्तच्छेदः श्लथैः सशब्दैश्च निर्द्रव्याः ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
रेखाभिः पूर्णाभिस्तिसृभिः करमूलमङ्कितं यस्य ।
धनकाञ्चनरत्नयुतं श्रीः पतिमिव भजति लुब्धं च ॥
त्रिपरिक्षेपा व्यक्ता यवमाला भवति यस्य मणिबन्धे ।
नियतं महार्थसहितः स सार्वभौमो नराधिपतिः ॥
करमूले यवमाला द्विपरिक्षेपा मनोहारा यस्य ।
मनुजः स राजमन्त्री विपुलमतिर्जायते मतिमान् ॥
सुभगैकपरिक्षेपा यवमाला यस्य पाणिमूले स्यात् ।
भवति धनधान्ययुतः श्रेष्ठो जनपूजितो मनुजः ॥

यदि तिस्रो यवमाला मणिबन्धादुभयतो विनिःसृत्य ।
परिवेष्टयन्ति पृष्ठं तदधिकमपीह फलं ज्ञेयम् ॥ इति ।

विवेकविलासेऽपि,

मणिबन्धे यवश्रेण्यः तिस्रश्चेत्स नृपो भवेत् ।
यदि ताः पाणिपृष्ठेऽपि ततोऽधिकतरं फलम् ॥
द्वाभ्यां तु यवमालाभ्यां राजमन्त्री धनी बुधः ।
एकया यवपङ्क्त्या तु श्रेष्ठो बहुधनोचितः ॥ इति ।

इति मणिबन्धलक्षणम् ।

अथ करलक्षणम् ।

गारुडे,

कपितुल्यकरा भूपा व्याघ्रतुल्यकरा मलाः ॥ इति ।

मलाः पापिनः । स्कान्दे—

काशिखण्डे,

कमठीपृष्ठकठिनावकर्मकरणौ करौ ।
राज्यहेतू शिशोरस्य पादौ चाध्वनि कोमलौ ॥ इति ।

कमठः कच्छपः ।

सामुद्रतिलके,

पाणी नृपतेः श्लक्ष्णौ निःस्वेदौ मांसलावपच्छिद्रौ ।
अरुणावकर्मकठिनावुष्णौ दीर्घाङ्गुली स्निग्धौ ॥
विस्तीर्णौ ताम्रनखौ स्यातां कपिवत्करौ धनाढ्यस्य ।
शार्दूलवद्विरूक्षौ विकृतौ निःस्वस्य निर्मांसौ ॥ इति ।

इति करलक्षणम् ।

अथ करपृष्ठलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

अथ शस्तं करपृष्ठं विस्तीर्णं पीनमुन्नतं स्निग्धम् ।

निर्गूढशिरं परितः क्षोणिपतेः फणिफणाकारम् ॥
मणिवन्धसमं निम्नं निर्मांसं रोमसञ्चितं सशिरम् ।
करपृष्ठं निःस्वानां रूक्षं परुषं विवर्णं स्यात् ॥ इति ।
विवेकविलासेऽपि,
करपृष्ठं तु विस्तीर्णं पीनं स्निग्धं समुन्नतम् ।
श्लाघ्यं गूढशिरं नृणां फणभृत्फणसन्निभम् ॥
विवर्णं परुषं रूक्षं रोमशं मांसवर्जितम् ।
मणिबन्धसमं निम्नं न श्रेष्ठं करपृष्ठकम् ॥ इति ।

इति करपृष्ठलक्षणम् ।

अथ करतललक्षणम् ।

भविष्ये,
निम्नं करतलं यस्य पितृवित्तं च तस्य वै ।
स भवेद्देवशार्दूल तथा हीनश्च मानवः ॥
अतिवृत्तेन निम्नेन धनी करतलेन वै ।
उत्तानकतलो दाता भवतीह न संशयः ॥
विषमा भवन्ति विषमैर्निःस्वाश्चापि विशेषतः ।
विषमाः क्रूराः ।
करतलैर्देवशार्दूल लाक्षाभैरीश्वराः स्मृताः ॥
अगम्यागामिनः पीतै रूक्षैर्निर्द्धनता स्मृता ।
अपेपयानं कुर्वन्ति नीलकृष्णैस्तथैव च ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
बहुरेखापरिकलितं पाणितलं भवति यस्य मनुजस्य ।
यदि वा रेखाहीनं सोऽल्पायुर्दुःखितो निःस्वः ॥ इति ।
विवेकविलासेऽपि,
पाणेस्तलेन शोणेन धनी नीलेन मद्यपः ।

पीतेनागम्यनारीगः कल्माषेणावरोऽसितः ॥
दातोन्नते तले पाणेर्निम्ने पितृधनेऽसितः ।
धनी संवृतनिम्ने स्याद्विषमे निर्धनः पुनः ॥ इति ।

इति करतललक्षणम् ।

अथ रेखालक्षणम् ।

भविष्यपुराणे,

निम्नास्निग्धा भवेन्नृणां रेखा करतले गुह ।
धनिनां न दरिद्राणामित्याह स पयोनिधिः ॥
यस्य मीनसमा रेखा कर्मसिद्धिस्तु दृश्यते ।
धनवान् स तु विज्ञेयो बहुपुत्रश्च मानवः ॥
तुला यस्य तु वै दीर्घा करमध्ये हि दृश्यते ।
वाणिज्यं सिध्यते तस्य पुरुषस्य न संशयः ॥
सूर्यः पाणितले यस्य द्विजस्य तु विशेषतः ।
सोमः पाणितले यस्येति पाठान्तरम् ।
यज्ञयाजी भवेन्नित्यं बहुवित्तश्च मानवः ॥
शैलो वाप्यथवा वृक्षः करमध्ये हि दृश्यते ।
अचलां श्रियमाप्नोति बहुभृत्यसमन्वितः ॥
शक्तितोमरबाणासिरेखा चापोपमा भवेत् ।
यस्य हस्ते महाबाहो स जयेद्विग्रहे रिपून् ॥
ध्वजो वाप्यथ वा शङ्खः करमध्ये तु दृश्यते ।
समुद्रयायी स भवेद्बली च सततं गुह ॥
श्रीवत्समथ वा पद्मं वज्रं वा चक्रमेव वा ।
रथो वाप्यथ वा कुम्भो यस्य हस्ते प्रकाशते ॥

श्रीवत्सं चक्राकारो रेखाविशेषः । मृदुरोमावर्त्तविशेषः श्रीवत्समिति तु रायमुकुटे ।

राजानं तं विजानीयात्परसैन्यविमर्द्दनम्।
दक्षिणे तु कराङ्गुष्ठे यवो यस्य तु दृश्यते॥
सर्वविद्याप्रवक्ताऽसौ भवेद्वै नात्र संशयः। इति।
वराहसंहितायाम्,
अङ्गुष्ठयवैराढ्याः सुतवन्तोऽङ्गुष्ठमूलजैश्च यवैः।
तिस्रो रेखा मणिबन्धनोत्थिताः करतलोपगा नृपतेः॥
मीनयुगाङ्कितपाणिर्नित्यं सत्रप्रदो भवति।
वज्राकारा धनिनां विद्याभाजां तु मीनपुच्छनिभा॥
शङ्खातपत्रशिबिकागजाश्वपद्मोपमा नृपतेः।
कलशमृणालपताकाङ्कुशोपमाभिर्भवन्ति भूपालाः॥
दामनिभैश्च गवाढ्याः स्वस्तिकरूपाभिरैश्वर्यम्।
स्वस्तिकश्चतुष्कः।
चक्रासिपरशुतोमरशक्तिधनुःकुन्तसन्निभा रेखाः।
कुर्वन्ति चमूनाथं यज्वानमुलूखलाकाराः॥
मकरध्वजकोष्ठागारसन्निभाभिर्महाधनोपेताः।
कोष्ठागारं कोशगृहम्।
वेदीनिभेन चैवाग्निहोत्रिणो ब्रह्मतीर्थेन॥
अङ्गुष्ठमूले ब्रह्मतीर्थम्। तच्चेत् यज्ञवेदीसदृशं तदाऽग्निहोत्रिणो भवन्ति।
वापीदेवकुलाद्यैर्धर्मं कुर्वन्ति च त्रिकोणाभिः।
देवकुलं देवप्रासादः। आदिपदेन सिंहासनरथहयादीनां ग्रहणम्। त्रिकोणाः शृङ्गाटकाभा इति यावत्।
अङ्गुष्ठमूलरेखाः पुत्राः स्युर्दारिकाः सूक्ष्माः॥ इति।
गरुडपुराणे,
कुलरेखा तु प्रथमा अङ्गुष्ठादनुवर्त्तते।

मध्यमा धनरेखा तु आयूरेखा ततः परम् ॥
यः सुमीनाङ्कितकरो भवेत्सत्रप्रदो नरः ।
वज्राकारश्च धनिनां मत्स्यपुच्छोऽणिमा बुधः ॥

वज्राकारः वज्रसदृशरेखाङ्कितः । अणिमा ऐश्वर्यम् । बुधो विद्वान् । भवतीति, शेषः । स्कान्दे—

काशिखण्डेऽपि,

श्रीवत्सवज्रचक्राब्जमत्स्यकोदण्डदण्डवान् ।
तथाऽस्य करगा रेखा यथा स्युस्त्रिदिवस्पतेः ॥ इति ।

जगन्मोहने समुद्रः,

कनिष्ठामूलसम्बद्धा आयूरेखा च कीर्तिता ।
द्वितीया धनरेखा च तृतीया कुलवार्द्धिनी ॥
यदि पूर्णाश्च रेखाः स्युः पूर्णं तस्य सुलक्षणम् ।
त्यक्त्वाऽधो मणिबन्धं या रेखा स्यात्करगामिनी ॥
सुवर्णरत्नराज्यश्रीदायिका सा न संशयः ।
अङ्गुष्ठस्यापि मध्येऽपि ब्रूते नृपतिमुत्तमम् ॥
मध्ये तर्जन्यङ्गुष्ठान्तराले ।
सैव तर्जनिकां प्राप्य दत्ते साम्राज्यमग्रिमम् ।
सेनापतिर्धनेशो वा मध्यमागतरेखया ॥
अनामिकां पुनः श्रेष्ठधनवान् सर्वदा नरः ।
सुखिनं सुभगं वापि सम्प्राप्ता सा कनिष्ठिकाम् ॥
करोति सत्यमेवैषा यद्यच्छिन्ना सुवर्णभाक् ।
भवतीति, शेषः ।
यावन्त्यो मणिबन्धायुर्लेखयोरन्तरे स्थिताः ॥
रेखा इति, शेषः ।
सहोदरगणस्तावान् विज्ञेयः पाणिपल्लवे ।

स्थिताश्चान्ते च या रेखाः कनिष्ठाजीवरेखयोः ॥
तावन्त्यो महिलास्तस्य स्त्रियास्तावन्मिता धवाः । इति ।
महिलाः स्त्रियः ।

उत्पले समुद्रः,

रक्ते पाणितले यस्य द्विजस्य तु विशेषतः ।
यज्ञयाजी भवेन्नित्यं बहुवित्तश्च मानवः ॥
श्रीवत्समथ वा पद्मं वज्रं चामरमेव वा ।
यस्य हस्ते तु दृश्येत स भवेत्पृथिवीपतिः ॥ इति ।

हेमाद्रौ—

नारदीयसंहितायाम्,

पद्ममष्टदलाकारमच्छिन्नं पाणिपल्लवे ।
अपि हीनकुले जातः क्षितिपालो भवेन्नरः ॥
अभ्यन्तरमुखं मत्स्यं यस्य पाणितले भवेत् ।
स तु लक्ष्मीमवाप्नोति समुद्रस्य वचो यथा ॥
अमत्स्यस्य कुतो विद्या अयवस्य कुतो धनम् । इति ।

प्रयोगपारिजाते,

अङ्गुष्ठोदरमध्यस्थो यवो यस्य विराजते ।
उत्पन्नभक्ष्यभोजी तु स नरः सुखमेधते ॥
रेखाभिर्बहुभिः क्लेशं स्वल्पाभिर्धनहीनता ।
रक्ताभिः सुखमाप्नोति कृष्णाभिर्दुःखितो भवेत् ॥
अङ्कुशं कुण्डलं चक्रं यस्य पाणितले भवेत् ।
तस्य राज्यं विनिर्दिष्टं समुद्रवचनं यथा ॥
मत्स्ये शतं विजानीयान्मकरे तु सहस्रकम् ।
पद्मे कोटीं विजानीयाच्छङ्खे कोटिसहस्रकम् ॥ इति ।

सामुद्रतिलके,

अधुना मीनाद्याकृतिरेखाणां लक्षणं स्फुटं वक्ष्ये ।
वामकरे नारीणां दक्षिणपाणौ नराणां तु ॥
जीवितमरणं लाभालाभं सुखदुःखमिह जगत्यखिलम् ।
कररेखाभिः प्रायः प्राप्नोति नरोऽथ नारी वा ॥
अन्तर्मुखेन मीनद्वयेन पूर्णेन पाणितलमध्यम् ।
यस्याङ्कितं भवेदिह स धनी सत्रप्रदो मनुजः ॥
अच्छिन्ना गम्भीरा पूर्णा रक्ता जदलनिभा मृदुला ।
अन्तर्वृत्ता स्निग्धा कररेखा शस्यते पुंसाम् ॥
मधुपिङ्गाभिः सुखिनः शोणाभिस्त्यागिनो गभीराः स्युः ।
सूक्ष्माभिर्धीमन्तः समाप्तमूलाभिरथ सुभगाः ॥
पल्लविता विच्छिन्ना विषमाः परुषाः समाः स्फुटितरूक्षाः ।
विक्षिप्ताश्च विवर्णा हरिताः कृष्णाश्च पुनरशुभाः ॥
आ पाणिमूलकरभान्निःसृत्याङ्गुष्ठतर्जनीमध्ये ।
नूनं भवन्ति तिस्रो गोत्रद्रव्यायुषां रेखाः ॥
भिन्नाभिश्छिन्नाभिः स्वल्पाभिर्भवन्ति कुलधनायूंषि ।
रेखाभिर्दीर्घाभिर्विपरीताभिस्तु विपरीतम् ॥
मणिवन्धान्निर्गच्छति रेखा यस्य प्रदेशिनीमूलम् ।
वहुवन्धुजनाकीर्णस्तस्य पुनर्जायतेऽभिजनः ॥
लघ्व्या पुनर्नराणां लघुरिह दीर्घो दीर्घया वंशः ।
परिभिन्नो विज्ञेयः प्रभिन्नया छिन्नया छिन्नः ॥
न च्छिन्ना न स्फुटिता दीर्घतरा न पल्लवा पूर्णा ।
ऊर्ध्वा रेखा कुरुते सहस्रजनयोषमेकाऽपि ॥
सा ब्राह्मणस्य रेखा वेदकरी क्षत्रियस्य राज्यकरी ।
वैश्यस्य महार्थकरी सौख्यकरी भवति शूद्रस्य ॥
आलिखितं काकपदं धनरेखायां तु दृश्यते यस्य ।

अर्जयति धनानि पुनस्तल्लक्षमपि स व्ययं कुरुते ॥
इह ताभिः पूर्णाभिः पूर्णां प्राप्नोति सम्पदं सदसि ।
मध्याभिर्वा मध्यां ह्रस्वाभिर्वा पुमान् ह्रस्वाम् ॥
यदि रेखा सर्वाङ्गुलिसमस्तपर्वान्तरे स्थिता व्यक्ता ।
स्पष्टो यवोऽपि पुंसां महीयसां तन्महीशत्वम् ॥
रेखाः कनिष्ठिकायुर्लेखामध्ये नरस्य यावत्यः ।
तावत्यो महिलाः स्युर्महिलायाः पुनरपि मनुष्याः ॥
रेखाभिर्विषमाभिर्विषमास्समाभिरथ समशीलाः ।
हीनतरा हीनाभिर्ध्रुवमधिकतराः समधिकाभिः ॥
पुष्टाभिर्हि पुनर्भूः कन्या रेखाभिरथ सुदीर्घाभिः ।
सुभगा सूक्ष्माभिः स्यात्स्फुटिताभिर्दुर्भगा नारी ॥
मूलेऽङ्गुष्ठस्य नृणां स्थूला रेखा भवन्ति यावत्यः ।
तावन्तः पुत्राः स्युः सूक्ष्माभिः पुत्रिकास्ताभिः ॥
यावत्यो मणिबन्धायुर्लेखान्तःप्रतिष्ठिताः स्थूलाः ।
तावत्सङ्ख्याकान् भ्रातॄन् वदन्ति सूक्ष्माः पुनर्भगिनीः ॥
रेखाभिश्छिन्नाभिः सम्भावितमृत्यवो ज्ञेयाः ।
यावत्यस्ताः पूर्णा नियतं जीवन्ति तत्सङ्ख्याः ॥
मीनो मकरः शङ्खः पद्मो वाऽन्तर्मुखः सदा फलदः ।
पाणौ वहिर्मुखो यदि तस्य फलं पश्चिमे वयसि ॥
छिन्नैर्भिन्नैः स्फुटितैरव्यक्तैः किमपि नास्ति फलमेतैः ।
जायन्ते पाणितले प्रायोऽमी सार्वभौमानाम् ॥
उडुपं वा नौका वा पोतो वा यस्य करतले पूर्णः ।
धनकाञ्चनरत्नानां पात्रं सांयात्रिकः स स्यात् ॥
सांयात्रिकः पोतवणिक् ।
जायन्ते गोमन्तः प्रासादैर्दामभिः स्फुटं मनुजाः ।

निधिनायकाः कमण्डलुकलशस्वस्तिकपताकाभिः ॥
यस्य सदण्डं छत्रं चामरयुग्मं प्रतिष्ठितं पाणौ ।
सोऽम्बुधिरसनावासां भुनक्ति भूमिं भुजिष्योऽपि ॥
विप्रस्य यस्य यूपो वेदिनिभं ब्रह्मतीर्थमपि हस्ते ।
विश्वाधिपतिर्नियतं स भवेदथ वाऽग्निहोत्रीशः ॥
भाग्येन भवन्ति यवाः पुंसामङ्गुष्ठपर्वसु स्पष्टाः ।
योषाविशेषनिमितं कर्म कृशं यशस्तुरङ्गस्य ॥
सुतवन्तः श्रुतवन्तो जायन्तेऽङ्गुष्ठमूलजैस्तु यवैः ।
मध्यगतैर्धनकाञ्चनरत्नाढ्या भोगिनः सततम् ॥
त्रिपरिक्षेपा मूलेऽङ्गुष्ठगता भवति यस्य यवमाला ।
द्विपसुसमिद्धः स पुमान् राजा वा राजसचिवो वा ॥
यस्य द्विपरिक्षेपा सैव नरो राजपूजितः स स्यात् ।
यस्यैकपरिक्षेपा यवमाला सोऽपि वित्ताढ्यः ॥
अङ्गुष्ठस्याधस्तात्काकपदं भवति यस्य विस्पष्टम् ।
स नरः पश्चिमकाले शूलेन विपद्यते सद्यः ॥
अव्यक्ताः स्युस्तनवः खण्डा रेखाः करे स्थिता यस्य ।
तिग्मांशोरिव रजनी श्रीस्तस्य पलायते सततम् ॥ इति ।

विवेकविलासेऽपि,

सूक्ष्माः स्निग्धाश्च गम्भीराः प्रलम्बा मधुपिङ्गलाः ।
अव्यावृत्तगतिच्छेदाः करे रेखाः शुभा नृणाम् ॥
त्यागाय शोणगम्भीराः सुखाय मधुपिङ्गलाः ।
सूक्ष्माः श्रियै भवेयुस्ताः सौभाग्याय समूलकाः ॥
छिन्नाः सपल्लवा रूक्षा विषमाः स्थानकच्युताः ।
विवर्णाः स्फुटिताः कृष्णा नीलास्तन्व्यश्च नोत्तमाः ॥
क्लेशं सपल्लवा रेखा छिन्ना जीवितसंशयम् ।

कदन्नं परुषा द्रव्यविनाशं विषमार्पयेत् ॥
मणिबन्धात् पितुर्लेखा करभात् विभवायुषोः ।
द्वे लेखे यान्ति तिस्रोऽपि तर्जन्यङ्गुष्ठकान्तरम् ॥
येषां रेखा इमास्तिस्रः सम्पूर्णा दोषवर्जिताः ।
तेषां गोत्रधनायूंषि सम्पूर्णान्यन्यथा न तु ॥
मणिबन्धोन्मुखा आयुर्लेखायां ये तु पल्लवाः ।
सम्पदे ते बहिर्ये ते विपदेऽङ्गुलिसम्मुखाः ॥
गत्वा मिलितयोः प्रान्ते द्रव्यपित्रोश्च रेखयोः ।
गृहबन्धो विनिर्देश्यो गृहभङ्गोऽन्यथा पुनः ॥
आयुर्लेखावसानाभिर्लेखाभिर्मणिबन्धतः ।
स्पष्टाभिर्भ्रातरोऽस्पष्टतराभिर्जामयः पुनः ॥
जामयो भगिन्यः ।
अस्पष्टाभिरदीर्घाभिर्भ्रातृजाम्यायुषस्त्रुटिः ।
यवैरङ्गुष्ठमूलोत्थैस्तत्सङ्ख्याः सूनवो नृणाम् ॥
यवैरङ्गुष्ठमध्यस्थैर्विद्याख्यातिविभूतयः ॥
शुक्लपक्षे तदा जन्म दक्षिणाङ्गुष्ठजैश्च तैः ।
कृष्णपक्षे नृणां जन्म वामाङ्गुष्ठगतैर्यवैः ।
एकोऽप्यभिमुखस्तस्यावश्यं श्रीवृद्धिकारणम् ॥
सम्पूर्णौ किं पुनस्तौ द्वौ पाणिमूले स्थितौ नृणाम् ।
सिंहासनदिनेशाभ्यां नन्द्यावर्त्तेन्दुतोरणैः ॥
पाणिरेखास्थितैर्मर्त्याः सार्वभौमा न संशयः ।
आतपत्रं करे यस्य दण्डेन सहितं पुनः ॥
चामरद्वितयं चापि चक्रवर्त्ती स जायते ।
त्रिकोणरेखया सीरमुसलोलूखलादिना ॥
वस्तुना हस्तजातेन पुरुषः स्यात्कृपीवलः ।

गोमन्तः स्युर्नराः सौधैर्दामभिः पाणिसंस्थितैः ॥
कमण्डलुध्वजौ कुम्भस्वस्तिकौ श्रीप्रदौ नृणाम् ।
अनामिकान्त्यपर्वस्था प्रतिरेखा प्रभुत्वकृत् ॥
ऊर्ध्वा पुनस्तले तस्या धर्मरेखेयमुच्यते ।
रेखाभ्यां मध्यमास्थाभ्यामाभ्यां प्रोक्ताविपर्ययः ॥
तर्जनीगृहबन्धान्तर्लेखा स्यात्सुखमृत्युदा ।
अङ्गुष्ठपितृरेखान्तास्तिर्यग्रेखाः पदप्रदाः ॥
अङ्गुष्ठस्य तले यस्य रेखा काकपदाकृतिः ।
तस्य स्यात्पश्चिमे काले विपत्तिः शूलरोगतः ॥

अत्र हेमाद्रिणा आयूरेखामणिबन्धमध्ये प्रदेशिनीं प्रापिणीभिस्तिसृभिर्लेखाभिः शतमायुरित्युक्तम् । तच्चोदहृतबहुवचनविरुद्धत्वान्मूलानुपलम्भाच्चोपेक्षणीयम् ।

इति कररेखालक्षणम् ।

अथाङ्गुष्ठलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,
ऋजुरङ्गुष्ठः स्निग्धस्तुङ्गो वृत्तः प्रदक्षिणावर्तः ।
अङ्गुष्ठेऽपि धनवतां सुघनानि समानि पर्वाणि ॥ इति ।

इत्यङ्गुष्ठलक्षणम् ।

अथाङ्गुलीलक्षणम् ।

भविष्ये,
विरलाङ्गुलयो ये तु तान् दरिद्रान् प्रचक्षते ।
धनिनस्तु महाबाहो ये घनाङ्गुलयो नराः ॥
विरलाश्च तथा रूक्षा दृश्यन्तेऽङ्गुलयः करे ।
स भवेत् दुःखितो नित्यं नरो दारिद्र्यभाजनम् ॥ इति ।
गारुडे,

हस्ताङ्गुलय एव स्युरायुर्दावलिताः शुभाः।
मेधाविनां च सूक्ष्माः स्युर्भृत्यानां चिपिटाः स्मृताः॥

अवलिताः अवक्राः। आर्षत्वात्सन्धिः। मेधा अतीतानुस्मृतिः। तथा चोक्तम्—

अतीतानुस्मृतिर्मेधा तत्कालग्राहिणी मतिः।
शुभाशुभविचारज्ञा प्रज्ञा धीरैरुदाहृता॥ इति।

स्थूलाङ्गुलीभिर्निःस्वाः स्युर्नताभिः शस्त्रमृत्यवः।

नताभिः बहिः, करपश्चाद्भागे इत्यर्थः। बहिर्नम्राभिरङ्गुलीभिः शस्त्रघातेन मृत्युर्जायत इत्यर्थः। तथा चोक्तम्—

विवेकविलासे,

यच्छन्ति विरलाः शुष्काः स्थूला वक्रा दरिद्रताम्।
शस्त्रघातं बहिर्नम्राश्चेटत्वं चिपिटाश्च ताः॥ इति।

अङ्गुष्ठमूलजैः पुत्री स्याद्दीर्घाङ्गुलिपर्वकः।
दीर्घायुः सधनश्चैव निर्धनो विरलाङ्गुलिः॥ इति।

सामुद्रतिलके,

नियतं कनिष्ठिकाङ्गुलिरनामिकापर्वयुगलमुल्लङ्घ्य।
यद्यधिकतरा पुंसां धनमधिकं जायते प्रायः॥
दीर्घाभिरङ्गुलीभिः सौभाग्ययुतः सदीर्घपर्वाभिः।
विरलाभिः कुटिलाभिः शुष्काभिर्भवति धनहीनः॥
छिद्रं मिथः कनिष्ठाऽनामामध्याप्रदेशिनीनां स्यात्।
वृद्धत्वे तारुण्ये बाल्ये क्रमशो नरस्य सुखम्॥ इति।

विवेकविलासे,

अनामिकान्त्यरेखायाः कनिष्ठेह यदाऽधिका।
धनवृद्धिस्तदा पुंसां मातृपक्षो बहुस्तथा॥
मध्यमाप्रान्तरेखाया अधिका यदि तर्जनी।

प्रचुरस्तात्पितुः पक्षः श्रीश्च व्यत्ययतोऽन्यथा ॥
अङ्गुष्ठस्याङ्गुलीनां च यद्यूनाधिकता भवेत् ।
धनैर्धान्यैस्तथा हीनो नरः स्यादायुषाऽपि च ॥
तर्जनीमध्यमारन्ध्रे मध्यमानामिकान्तरे ।
अनामिकाकनिष्ठान्तश्छिद्रे सति यथाक्रमम् ॥
जन्मतः प्रथमे त्वंशे द्वितीयेऽथ तृतीयके ।
भोजनावसरे दुःखं केऽप्याहुः श्रीमतामपि ॥
आवर्त्ता दक्षिणाः शस्ताः साङ्गुष्ठाङ्गुलिपर्वसु । इति ।

इत्यङ्गुलीलक्षणम् ।

अथ नखलक्षणम् ।

गरुडपुराणे,

तुषतुल्यनखाः क्लीबाः कुटिलैः स्फुटितैर्नराः ।
निःस्वाश्च कुनखैस्तद्वद्विवर्णैः परतर्ककाः ॥
ताम्रैर्भूपा धनाढ्याश्च । इति ।

परतर्ककाः परोपजीविनः, अस्वतन्त्रा इति यावत् ।

गर्गसंहितायाम्,

शूर्पशुक्तीतुषनखा नैकवर्णा महाबलाः ।
स्फुटिताधनखाश्चैव स्मृता द्रव्यविवर्जिताः ॥
निर्मलैर्लोहिताभैश्च नखैर्भवति पार्थिवः । इति ।

सामुद्रतिलके,

विद्रुमरुचयः श्लक्ष्णाः पाणिनखाः कच्छपोन्नताः स्निग्धाः ।
सशिखाः क्रमेण विपुलाः पर्वार्धमिता महेशानाम् ॥
सशिखाः साग्राः ।
दीर्घाः कुटिला रूक्षा शुक्तिनिभा यस्य करनखा विशिखाः ।
तेजोमृजाविहीनाः स हीयते धान्यधनभोगैः ॥

पुष्पयुतैर्दुःशीलाः श्वेतैः श्रवणास्तुषोपमैः क्लीबाः।

पुष्पयुतैः श्वेतबिन्दुयुक्तैः। श्रवणाः परवार्त्ताकर्णनतत्पराः, सूचका इत्यर्थः।

अपसव्यसव्यकरयोर्नखेषु सितबिन्दवश्चरणयोर्वा।
आगन्तवः प्रशस्ताः पुरुषाणां भोजराजमतम्॥ इति।

विवेकविलासेऽपि,

ताम्राः स्निग्धोच्छिखोत्तुङ्गपर्वाग्रोत्था नखाः शुभाः।
श्वेतैर्यतित्वमस्थानैर्नखैः पीतैः सरोगता॥
पुष्पितैर्दुष्टशीलत्वं क्रौर्यं व्याघ्रोपमैर्नखैः।
शुक्त्याभैः श्यामलैः स्थूलैः स्फुटिताग्रैश्च नीलकैः॥
अधोतरूक्षवक्रैश्च नखैः पातकिनोऽधमाः।
तर्जन्यादिनखैर्भग्नैर्जातमात्रस्य तु क्रमात्॥
अर्द्धत्र्यंशचतुर्थांशाष्टांशाः स्युः सहजायुषः।
अङ्गुष्ठस्य नखे भग्ने धर्मतीर्थरतो नरः॥
कूर्म्मोन्नतेऽङ्गुष्ठनखे नरः स्याद्भाग्यवर्जितः। इति।

इति नखलक्षणम्।

अथ पृष्ठलक्षणम्।

भविष्ये,

व्याघ्रपृष्ठो नरो यस्तु सेनायाश्चैव नायकः।
सिंहपृष्ठो नरो यस्तु बन्धनं तस्य निर्द्दिशेत्॥
कूर्मपृष्ठास्तु राजानो धनसौभाग्यभोगिनः।
भवेदरोमशं पृष्ठं धनिनां रोमसंहतम्॥ इति।
रोमसंहतं रोमशम् दरिद्राणामिति शेषः।

जगन्मोहने समुद्रः,

अश्वव्याघ्रसमः पृष्ठः स नरोऽवनिनायकः। इति।

उत्पले समुद्रः,

सुस्निग्धं मांसलं पृष्ठमभग्नं च अलोमशम् ।
सधनानां विपर्यस्तं निर्धनानां प्रकीर्तितम् ॥ इति ।

विपर्यस्तमुक्तलक्षणविपरीतम् ।

इति पृष्ठलक्षणम् ।

अथ कृकाटिकालक्षणम् ।

कृकाटिका अवटुः ।

सामुद्रतिलके,

नियतं कृकाटिका रोमशिरासंयता नृणां सापि ।
कुरुते कुटिला विकटा विसङ्कटा रोगदारिद्र्यम् ॥ इति ।

इतिकृकाटिकालक्षणम् ।

अथ ग्रीवालक्षणम् ।

भविष्ये,

चिपिटग्रीवो हि कृशो मतो लोकस्य वै गुह ।

चिपिटग्रीवको निःस्वः शिरालग्रीव एव च—इति पाठान्तरम् ।

शूरः स्यान्महिषग्रीवो मृगग्रीवो भयातुरः ।
ह्रस्वग्रीवस्तु धनवान् स सुखी भोगवांस्तथा ॥
ग्रीवायां विरला यस्य कम्बुरेखाः समाहिताः ।
स भवेत्पार्थिवो भूमौ सर्वदुष्टनिवर्हणः ॥
दीर्घग्रीवाः वकग्रीवाः शशग्रीवाश्च ये नराः ।
शुष्कग्रीवा कृशग्रीवाः सर्वे ते निर्द्धनाः स्मृताः ॥ इति ।

कम्बुग्रीवलक्षणं स्पष्टमेवाह—

उत्पले समुद्रः,

वलित्रयाचितग्रीवः कम्बुग्रीवो हि कथ्यते । इति ।

गरुडपुराणे,

निम्नाश्चिपिटकण्ठः स्यात् शिराशुष्कगलः सुखी ।

निम्नो नीचः निकृष्ट इति यावत् । शिराशुष्कगलः शिराशुष्कः शिरारहितः गलः कण्ठो यस्येति सः ।

शूरः स्यान्महिषग्रीवः शस्त्रान्तो मृगकण्ठकः ।
कम्बुग्रीवोऽथ नृपतिर्लम्बकण्ठोऽतिभक्षणः ॥ इति ।

जगन्मोहने समुद्रः,

ग्रीवा स्याद्वर्त्तुला यस्य पूर्णकुम्भसमा भवेत् ।
सुधनं तं विजानीयादायुष्मन्तं च मानवम् ॥ इति ।

उत्पले समुद्रः,

शूरस्तु महिषग्रीवः शस्त्रान्तो वृषकन्धरः । इति ।

सामुद्रतिलके,

पिशुनो बक्रग्रीवः शस्त्रविनाशो मृगग्रीवः ।
रासभकरभग्रीवो दुःखी स्याद्दाम्भिको बकग्रीवः ॥
शुष्कशिरालग्रीवश्चिपिटग्रीवश्च धनविहीनः । इति ।

इति ग्रीवालक्षणम् ।

अथ चिबुकलक्षणम् ।

अधरादधः कण्ठोपरि चिबुकम् । तल्लक्षणमुक्तम्—

उत्पले समुद्रेण,

निर्मांसैश्चिबुकैर्दीर्घैर्निर्द्रव्याश्चाध्ववासिनः ।
समांसलैर्धनोपेता बहुपुत्रसमन्विताः ॥ इति ।

सामुद्रतिलके,

पुण्यवतामिह चिबुकं वृत्तं मांसलमदीर्घलघुमृदुलम् ।
अतिकृशदीर्घस्थूलं द्विधाग्रभागं दरिद्राणाम् ॥ इति ।

इति चिबुकलक्षणम् ।

अथ हनुलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

हनुयुगलं सुश्लिष्टं चिबुकोभयपार्श्वसंस्थितं पुंसाम् ।
दीर्घं वक्रं शस्तं पुनरशुभं भवति विपरीतम् ॥ इति ।

इति हनुलक्षणम् ।

अथ कूर्चलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

कूर्चं प्रलम्बमुज्ज्वलमस्फुटिताग्रं निरन्तरं मृदुलम् ।
स्निग्धं पूर्णं सूक्ष्मं सुमेचकं विशिष्यते पुंसाम् ॥ इति ।

इति कूर्चलक्षणम् ।

अथ कपोललक्षणम् ।

भविष्ये,

यस्य गण्डौ च सम्पूर्णौ पद्मपत्रसमप्रभौ ।
कृषिभोगी भवेन्नित्यं बहुवित्तश्च मानवः ॥
सिंहव्याघ्रगजेन्द्राणां कपोलः सदृशो यदि ।
महाभोगी स विज्ञेयः सेनायाश्चैव नायकः ॥ इति ।

गारुडे,

भोगी त्वनिम्नगण्डः स्यान्मन्त्री सम्पूर्णगण्डकः । इति ।
अनिम्नगण्ड उन्नतगण्डः ।

सामुद्रतिलके,

सुखिनः समुन्नतैः स्युः परिपूर्णभोगिनश्च मांसयुतैः ।
सिंहद्विपेन्द्रतुल्यैर्गण्डैर्देशाधिपा धन्याः ॥
निम्नौ यस्य कपोलौ निर्मांसौ स्वल्पकूर्चरोमाणौ ।
पापास्ते दुःखजुषो भाग्यविहीनाः परप्रेष्याः ॥ इति ।

इति कपोललक्षणम् ।

अथ मुखलक्षणम् ।

तत्प्रशंसा च हेमाद्रौ स्मर्यते,
अथ लक्षणसम्पन्नं शरीरं यस्य देहिनः ।
मुखं चेल्लक्षणोपेतं स सुखी सुखजैर्गुणैः ॥ इति ।
गर्गसंहितायां मुखमधिकृत्य–
परमेतत् शरीरस्य प्राणायतनमुच्यते ।
मुखमालपनं श्रेष्ठं मुखं च पुरुषः स्मृतम् ॥
यन्मुखं मांसलं स्निग्धं सुप्रभं प्रियदर्शनम् ।
वर्णाढ्यं सन्धिविश्लिष्टमजस्रं सुखभोगिनाम् ॥ इति ।
भविष्ये,
वदनं मण्डलं यस्य धर्म्मशीलं तमादिशेत् ।
मण्डलं वर्त्तुलम् ।
महावक्त्रा नरा ये तु दुर्भगास्ते न संशयः ॥
हरिवक्त्रा जिह्मवक्त्रा विकृतास्यास्तथा नराः ।
हरिरश्वः ।
भग्नवक्त्राः करालास्याः सर्वे ते तस्कराः स्मृताः ।
सम्पूर्णवक्त्रा राजानो गजसिंहाननास्तथा ॥
छागवानरवक्त्राश्च निर्द्धनाः परिकीर्त्तिताः ।
वदनं तु समं श्लक्ष्णं सौम्यं संवृत्तमेव हि ॥
पार्थिवानां महाबाहो विपरीतं च दुःखिनाम् ।
स्त्रीमुखं पुत्रनाशाय मण्डलं सौम्यतां व्रजेत् ॥
द्रव्यनाशाय वै दीर्घं पापदं भयदं तथा ।
धूर्त्तानां चतुरस्रं स्यात्पुत्रदारहरं शृणु ॥
निम्नं वक्त्रं तु देवेश पुत्रदारहरं भवेत् ।
ह्रस्वं भवति नाशाय पूर्णं कान्तं च भोगिनाम् ॥ इति ।

गरुडपुराणे,

महामुखं दुर्भगानां स्त्रीमुखं पुत्रमाप्नुयात् ।
भीरुवक्त्रं पापिनां स्याद् धूर्त्तानां चतुरस्रकम् ॥
निम्नं वक्त्रमपुत्राणां कृपणानां च ह्रस्वकम् । इति ।

स्त्रीमुखं मातृमुखसदृशमुखं ज्ञेयम् । तस्य तु—

जननीमुखानुरूपं मुखकमलं भवति यस्य मनुजस्य ।
प्रायो धन्यः स पुमानित्युक्तमिदं समुद्रेण ॥

इति सामुद्रतिलके प्राशस्त्याभिधानात् । यत्तु पूर्वोदाहृतं भविष्यवचनम्—

स्त्रीमुखं पुत्रनाशाय—

इति, यदपि वराहवचनम्—

स्त्रीमुखमनपत्यानां शाठ्यवतां मण्डलं परिज्ञेयम् ।

इति, तदुभयमपि मातृव्यतिरिक्तस्त्रीसदृशमुखविषयमित्यविरोधः ।

जगन्मोहने समुद्रः,

मृगमूषकवक्त्राश्च ते नरा दुःखभागिनः । इति ।

उत्पले समुद्रः,

कृपणानां तथा ह्रस्वं चिपिटं परजीविनाम् । इति ।

सामुद्रतिलके,

रासभकरभप्लवगव्याघ्रमुखा दुःखभागिनः पुरुषाः ।
जिह्ममुखा विकृतमुखाः शुष्कमुखा हयमुखा निःस्वाः॥इति॥

इति मुखलक्षणम् ।

अथाधरलक्षणम् ।

भविष्ये,

रक्ताधरो नरपतिर्धनवान् कमलाधरः । इति ।

गारुडे,

सुस्निग्धैरधरैर्नृपाः ।

बिम्बोपमैश्च स्फुटितैरोष्ठै रूक्षैश्च खण्डितैः ॥

विवर्णैर्धनहीनाश्च । इति ।

वराहोऽप्याह—

बिम्बोपमैरवक्रैरधरैर्भूपास्तनुभिरस्वाः । इति ।

सामुद्रतिलके,

बिम्बाधरो धनाढ्यः प्रज्ञावान् पटलाधरो भवति ।

प्राज्यं राज्यं लभते प्रवालवर्णाधरस्तु नरः ॥

यस्याधरोत्तरोष्ठौ द्व्यङ्गुलमानौ सुकोमलौ मसृणौ ।

मृदुलसममसृणकोणौ स जायते प्रायशो धनवान् ॥ इति ।

इत्यधरलक्षणम् ।

अथोत्तरोष्ठलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

ओष्ठैः स्फुटिताविखण्डिताविवर्णरूक्षैश्च धनपारित्यक्ताः । इति ।

उत्पले समुद्रः,

उत्तरोष्ठैर्लोहितैश्च धनिनः सौख्यसंयुताः । इति ।

सामुद्रतिलके,

पीनोष्ठः सुभगः स्याल्लघ्वोष्ठो भोगभाजनं मनुजः ।

अतिविषमोष्ठो भीरुर्लम्बोष्ठो दुःखितो भवति ॥ इति ।

इत्युत्तरोष्ठलक्षणम् ।

अथ श्मश्रुलक्षणम् ।

भविष्ये,

अस्फुटिताग्रं स्निग्धं श्लक्ष्णं तथा गुह ।

सम्पूर्णं च तथा कृष्णं श्मश्रु भूमिपतेर्गुह ॥

रक्तैः स्वल्पैस्तथा रूक्षैः श्मश्रुभिर्भीमनन्दन ।
नराश्चौरा भवन्तीह परदाररतास्तथा ॥ इति ।

इति श्मश्रुलक्षणम् ।

अथ दन्तलक्षणम् ।

भविष्ये,

कुन्दकुड्मलसङ्काशैः प्रकाशैर्दशनैर्नृपाः ।
ऋक्षवानरदन्ताश्च नित्यं क्षुत्परिपीडिताः ॥
हस्तिदन्ताः खरदन्ताः स्निग्धदन्ता गुणान्विताः ।
सर्वे ते धनिनो ज्ञेयाः समुद्रवचनं यथा ॥
करालैर्विरलै रूक्षैर्दशनैर्दुःखभागिनः ।
द्वात्रिंशद्दन्ता राजानः सैकत्रिंशश्च भोगवान् ॥
त्रिंशद्दन्ता नरा नित्यं सुखदुःखस्य भागिनः ।
ऊनत्रिंशैश्च दशनैः पुरुषा दुःखभागिनः ॥

गारुडे,

दन्ताः स्निग्धा घनाः शुभाः ।
तीक्ष्णदंष्ट्राः समाः श्रेष्ठाः । इति ।

जगन्मोहने समुद्रः,

दक्षिणोन्नतदन्ताश्च महाभोगा महाबलाः ।
स्तोकदन्ता अदन्ताश्च ये नराः श्यामदन्तकाः ॥
मूषिकोपमदन्ताश्च ते पापाः परिकीर्त्तिताः । इति ।
मूषिका अल्पमूषकाः ।

सामुद्रतिलके,

द्वात्रिंशता नरपतिर्दशनैस्तैरेकविरहितैर्भोगी ।
स्यात्त्रिंशता तनुधनोऽष्टाविंशत्या सुखी पुरुषः ॥
दारिद्र्यदुःखभाजनमेकोनत्रिंशता सदा दशनैः ।

ऊर्ध्वमधः शस्तैरपि विहीनसङ्ख्यैर्नरो दुःखी ॥
स्यातां द्विजावधः प्राक् द्वादशके मासि राजदन्ताख्यौ ।
शस्तावूर्ध्वं न शुभौ जन्मन्येवोद्गतौ तद्वत् ॥
सर्वे भवन्ति दशनाः पूर्णे वर्षद्वये जनिप्रभृति ।
आसप्तमदशमान्तं निपत्य पुनरुद्गमं यान्ति ॥ इति ।

इति दन्तलक्षणम् ।

अथ जिह्वालक्षणम् ।

भविष्ये,
कृष्णजिह्वो भवेत्प्रेष्यः शबलया तु जिह्वया ।
भवेत्पापस्य कर्त्ता वै स्थूलजिह्वश्च रूक्षकः ॥
प्रेष्यो दासः । रूक्षको रूक्षवक्ता ।
पद्मपत्रसमा जिह्वा श्लक्ष्णा दीर्घा सुशोभना ।
न स्थूला न च विस्तीर्णा येषां ते मनुजाधिपाः ॥
निम्ना स्निग्धा च ह्रस्वा च रक्ताग्रा रसना यदि ।
सर्वविद्याप्रवक्तारो भवेयुर्नात्र संशयः ॥ इति ।
गारुडे,
जिह्वा रक्ता समा शुभा । इति ।
उत्पले समुद्रः,
श्वेताजिह्वा नरा ज्ञेयाः शौचाचारविवर्जिताः । इति ।
सामुद्रतिलके,
जिह्वा पीता स पुमान् मूर्खो दुःखाकुलः सततम् । इति ।
जगन्मोहने समुद्रः,
कृष्णजिह्वो भवेच्छ्रेष्ठो रक्तजिह्वस्तु नायकः ।
श्वेताजिह्वो नरो ज्ञेयः शौचाचारसमन्वितः ॥
अत्र कृष्णजिह्व ईषत्कृष्णजिह्वः; श्वेतजिह्व ईषत् श्वेतजिह्व

इति व्याख्येयम् ।
ईषत्कृष्णा तथा दीर्घा जिह्वा यस्य नृपो भवेत् ।
अतिश्वेतातिकृष्णा च गर्हिता रसना बुधैः ॥
इति समुद्रोक्तेः ।
पद्मपत्रसमा जिह्वा अतिसूक्ष्मा च शोभना ।
सर्वविद्याप्रवक्तारस्ते भवन्ति नरोत्तमाः ॥ इति ।

इति जिह्वालक्षणम् ।

अथ घण्टिकालक्षणम् ।

घण्टिका गलच्छिद्रमध्यगता प्रसिद्धा ।
सामुद्रतिलके,
अरुणतला गुणयुक्ता तीक्ष्णाग्रा घण्टिका शुभा स्थूला ।
लम्बा कृष्णा कठिना सूक्ष्मा चिपिटा नृणां न शुभा ॥इति।

इति घण्टिकालक्षणम् ।

अथ तालुलक्षणम् ।

भविष्ये,
कृष्णतालुर्नरो यस्तु स भवेत्कुलनाशकः ।
दुःखभागी च सततं धनक्षयकरस्तथा ॥
सुखभागी च विज्ञेयः पीततालुर्नराधिपः ।
आरक्तं चैव पृथुलं शोभनं गुह तालुकम् ॥
विकृतं स्फुटितं रूक्षं तालुकं न प्रशस्यते ।
सिंहतालुर्नरपतिर्गजतालुस्तथैव च ॥
पद्मतालुर्भवेद्राजा श्वेततालुर्धनेश्वरः । इति ।
पद्मं रक्तोत्पलम् ।
सामुद्रतिलके,
रक्ताम्बुजतालुदलो भूमिपतिर्विक्रमी भवति मनुजः ।

वित्ताढ्यः सिततालुर्गजतालुर्मण्डलाधीशः ॥
रूक्षं शबलं परुषं मलान्वितं न प्रशस्यते तालु ।
कृष्णं कुलनाशकरं नीलं दुःखावहं पुंसाम् ॥ इति ।

इति तालुलक्षणम् ।

अथ हसितलक्षणम् ।

भविष्ये,
अकम्पं शुभदं ज्ञेयं नराणां हसितं गुह ।
निमीलिताक्षं पापस्य हसितं हि सुरोत्तम ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,
हसितं शुभदमकम्पं सम्मीलितलोचनं तु पापस्य ।
दुष्टस्य हसितमसकृत्सोन्मादस्यासकृत्प्रोक्तम् ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
हसितमलक्षितदशनं किञ्चिद्विकसितकपोलमतिमधुरम् ।
पुंसां धीरमकम्पं प्रायेण स्यात्प्रधानानाम् ॥ इति ।

इति हसितलक्षणम् ।

अथ नासिकालक्षणम् ।

भविष्ये,
पार्थिवाः शुकनासाः स्युर्दीर्घनासास्तु भोगिनः ।
ऋजुनासा नरा ये तु धर्मशीलास्तु ते मताः ॥
हस्त्यश्वसिंहनासाश्च सूचीनासास्तु ये नराः ।
वाणिज्यं सिध्यते तेषां हयानां चैव विक्रयः ॥
विकृता नासिका यस्य स्थूलाग्रा रूपवर्जिता ।
पापकर्मा स विज्ञेयः समुद्रवचनं यथा ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,
सुखभाक् शुकसमनासश्चिरजीवी शुष्कनासश्च ।

छिन्नानुरूपयाऽगम्यगामिनो दीर्घया तु सौभाग्यम् ॥
आकुञ्चितया चौराः स्त्रीमृत्युः स्याच्चिपिटनासः ।
धनिनोऽग्रवक्रनासा दक्षिणवक्राः प्रभक्षणाः क्रूराः ॥

अग्रवक्रनासाः प्रान्तकुटिलनासाः । प्रभक्षणाः बह्वाशिनः । अथ वा द्रव्याद्यसञ्चयशीलाः ।

ऋज्वी स्वल्पच्छिद्रा सुपुटा नासा सुभाग्यानाम् । इति ।

सामुद्रतिलके,

तिलपुष्पतुल्यनासः शुकनासो भवति भूपतिर्मनुजः ।
क्रमविस्तीर्णसमुद्धृतवंशनासा महेशितुर्भवति ॥
द्वेधास्थिताग्रभागाऽतिदीर्घह्रस्वा च निःस्वस्य । इति ।

इति नासालक्षणम् ।

अथ क्षुल्लक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

धनिनां क्षुतं सकृत् द्वित्रिपिण्डितं ह्रादि सानुनादं च ।
दीर्घायुषां प्रयुक्तं विज्ञेयं संहतं चैव ॥ इति ।

अस्यार्थः । धनिनामाढ्यानां क्षुतं सकृदेकवारमेव विज्ञेयम् । दीर्घायुषां तु द्वित्रिपिण्डितं ह्रादि सानुनादं प्रयुक्तं संहतं च विज्ञेयम् । पिण्डितं गुणितं, द्विपिण्डितं द्विगुणितं द्विवारमित्यर्थः । त्रिपिण्डितं त्रिगुणितं त्रिवारमित्यर्थः । तथा ह्रादि शब्दान्तरयुक्तम् । तथा सानुनादम् अनुनादिशब्दयुक्तम् । दूरादपि शनैरुच्चार्यमाणो यः श्रोत्रपथमायाति सोऽनुनादीति स्वरलक्षणे प्रागभिहितमस्माभिः । तथा प्रयुक्तमतिदीर्घम् । तथा संहतं संहतशब्दयुक्तम् । तत्र उदीरित एवादिमध्यावसानतुल्यो यः स संहतः ।

उत्पले पराशरोऽपि,

सकृत्क्षुतं भोगवतां द्वित्रि ह्रादि चिरायुषाम् ।

चतुः स्याद्रोगनाशाय परमस्मान्न शोभनम् ॥ इति ।

सामुद्रतिलकेऽपि,

निर्ह्रादि सानुनादं सकृत्क्षुतं भोगवतां धनवतां द्वि ।
दीर्घायुषां प्रयुक्तं सुसंहतं त्रिर्भवेत्पुंसाम् ॥
स्खलितं लघु च नराणां क्षुतं चतुर्भवति भोगनाशाय ।
दोषदमतः परं स्यान्निन्दितमनुनादसहितमपि ॥ इति ।

इति क्षुल्लक्षणम् ।

अथ नेत्रलक्षणम् ।

भविष्ये,

दाडिमीपुष्पसङ्काशे भवेतां यस्य लोचने ।
भूपतिः स च विज्ञेयः सप्तद्वीपाधिपो गुह ॥
व्याघ्राक्षाः कोपना ज्ञेयाः कुक्कुटाक्षाः कलिप्रियाः ।
विडालनेत्रा हिंस्राश्च भवन्ति पुरुषाधमाः ॥
मयूरनकुलाक्षाश्च नरास्ते मध्यमाः स्मृताः ।
न श्रीस्त्यजति सर्वत्र पुरुषं मधुपिङ्गलम् ॥
आपिङ्गलाक्षा राजानः सर्वभोगसमन्विताः ।
रोचनाहरितालाक्षा गजपिङ्गा धनेश्वराः ॥
रोचना गोरोचना ।
बलसर्वगुणोपेताः पृथिवीचक्रवर्त्तिनः । इति ।

गर्गसंहितायाम्—

मुखप्रशंसामुक्त्वा,

तत्र भ्रूनासिके श्रेष्ठे प्रोक्ते तत्रापि चक्षुषी ।
समे गोक्षीरवर्णाभे सुवृत्ते कृष्णतारिके ॥
प्रसन्ने च विशाले च स्निग्धे चैवायते शुभे ।
व्याघ्राक्षाः कुक्कुटाक्षाश्च शशाक्षाश्चैव ये नराः ॥

निर्घृणाः पापिनः क्रूरा दुरन्ताः कलहप्रियाः ।
शस्त्रवध्याश्च नयनैर्गार्दभैर्माहिषोरगैः ॥
येषां चार्चिष्मती नेत्रे श्वेतशङ्खसमप्रभे ।
विद्युत्सूर्यसुवर्णाग्निमुक्तावैडूर्यवत्तथा ॥
मल्लिकाक्षौद्रवच्चापि लाजास्फटिकसन्निभे ।
पाटलाक्षाश्च ये मर्त्यास्ते धन्याः पुरुषाधमाः ॥
महाद्भिर्नयनैर्वामैः स्त्रीजिताः पुरुषाः स्मृताः ।

वामैः वक्रैः ।

उष्ट्राभैर्नयनैर्नूनं निर्घृणाः पापकारिणः ।
एतदेव तु श्रेष्ठं च नेत्रे स्याल्लक्षणं नृणाम् ॥
कर्णात्प्रभृति या रेखा नेत्रे नृणां प्रशस्यते ।
तया विरहितं रूक्षं म्लानं निम्नं कृशं च यत् ॥
परुषं निष्प्रकाशं च सन्दिग्धं पुत्तिकानिभम् ।
चक्षुर्न शस्यते नृणां द्रव्यक्षयभयावहम् ॥

सन्दिग्धं झटिति विषयाग्राहकम् । पुत्तिका मधुमक्षिकाविशेषः ।

पिङ्गैरेतैः प्रशस्यन्ति नृणां नेत्रान्तरैस्तथा ।
अर्कमर्कटपिङ्गं च तारावद्यस्य पिङ्गलम् ॥
कृष्णं पर्यन्तरक्तं च मङ्गल्यं ब्रह्मवर्चसम् ।
श्वेतं नीलं च मङ्गल्यं शितिनीलं च यद्भवेत् ॥
रक्तैः सुनयनैर्धर्मः कृष्णतारैः सुखैधिता ।
भोगवानथ मत्स्याक्षश्चकोराक्षो नराधिपः ॥
वृषदर्दुरक्रौञ्चाक्षाः कुरराक्षा नरेश्वराः ।

दर्दुरो मण्डूकः ।

स्निग्धै रक्तैश्च पिङ्गैश्च पक्ष्मवद्भिः समैः स्थिरैः ॥

आयतैः पृथुभिस्तुङ्गैः कृष्णशुक्लैः समङ्गलैः ।
रक्तहंसकरीराश्वनयनैः पार्थिवाः स्मृताः ॥
करीरः पक्षिविशेषः ।
प्रजापालनदक्षैश्च सौख्यप्रीतिकरैः शुभैः । इति ।
गरुडपुराणे,
क्रूराः केकरनेत्राश्च हरिणाक्षास्तु कल्मषाः ।
जिह्मैश्च लोचनैश्चौराः सेनान्यो गजलोचनाः ॥
केकरस्तिर्यग्दृष्टिः ।
गम्भीराक्षा ईश्वराः स्युर्मन्त्रिणः स्थूलचक्षुषः ।
नीलोत्पलाक्षा विद्वांसः सौभाग्यं श्यामचक्षुषाम् ॥ इति ।
वराहसंहितायाम्,
पद्मदलाभैर्धनिनो रक्तान्तविलोचनाः श्रियोभाजः ।
अतिकृष्णतारकाणामक्ष्णामुत्पाटनं भवति ॥
मन्त्रित्वं स्थूलदृशां श्यामाक्षाणां भवति सौभाग्यम् । इति ।
महाभारते,
वरमन्धो न काणः स्यात्काणः स्यान्न तु केकरः ।
वरमन्धश्च काणश्च केकरो न तु पिङ्गलः ॥
एष दुर्योधनो राजा कर्कशो मधुपिङ्गलः ।
न केवलं कुलस्यान्तं क्षत्रस्यान्तं करिष्यति ॥ इति ।
जगन्मोहने समुद्रः,
कुक्कुटाक्षः सदा द्वेषी मातृपुत्रैर्न संशयः ।
न श्रीस्त्यजति रक्ताक्षं पुरुषं मधुपिङ्गलम् ॥ इति ।
सामुद्रतिलके,
अधमा मण्डूकाक्षाः काकाक्षा धूसराक्षाश्च ।
बहुवयसो धूम्राक्षाः समुन्नताक्षा भवन्ति तनुवयसः ॥ इति ।

अत्र पुरुषाणामनेकदुर्लक्षणसद्भावे यदि नेत्रे उक्तलक्षणे भवतस्तदा सर्वदुर्लक्षणनिरासो भवति । तदुक्तम्—

गर्गेण,

एकतो दुर्लक्षणशतं सौम्यं चक्षुस्तथैकतः ।
दुर्लक्षणशतं हन्यान्नरः सौम्येन चक्षुषा ॥
तस्मान्नेत्रे प्रयत्नेन लक्ष्यं पश्येत कालवित् । इति ।

इति नेत्रलक्षणम् ।

अथ दृष्टिलक्षणम् ।

गर्गसंहितायाम्,

दृष्टिः पीता सिता धन्या दीना वै निःस्वकारिका ।
गूढा महत्वतां कुर्यादाढ्याः स्युः स्निग्धदृष्टयः ॥
सर्पदृष्टिर्नरः क्रूरो दुःशीलः स्यात्तथैव च ।
अधोदृष्टिर्नरः क्रूरो विद्वान्नासाग्रमीक्षते ॥
कदम्बदृष्टिः सुभगो लक्षणैः परिकीर्त्तितः । इति ।

कदम्बदृष्टिः स्थूलदृष्टिः ।

सामुद्रतिलके विशेषः ।

श्यावदृशां सुभगत्वं स्निग्धदृशां भवति भूरिभोगित्वम् ।
स्थूलदृशां धीमत्त्वं दीनदृशां धनविहीनत्वम् ॥
ऋजु पश्यति सरलमनाः पश्यत्यूर्ध्वं सदैव पुण्याढ्यः ।
पश्यत्यधः स पापस्तिर्यक् पश्यति नरः क्रोधी ॥
दुष्टो दारुणदृष्टिः कुक्कुटदृष्टिः कलिप्रियो भवति ।
अहिदृष्टिर्दृग्रोगी विडालदृष्टिः सदा पापः ॥ इति ।

इति दृष्टिलक्षणम् ।

अथ पक्ष्मलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

सुदृढैः कृष्णैर्नयनच्छदस्थितैः पक्ष्मभिर्घनैः सूक्ष्मैः ।
सौभाग्यं चिरमायुर्लभते मनुजो धनेशत्वम् ॥
पक्ष्मभिरधमा विरहिताः पुनरगम्यनारीरताः पापाः ।

इति पक्ष्मलक्षणम् ।

अथ निमेषलक्षणम् ।

सामुद्रतिलके,

अनिमेषो धनरहितः पुरुषः स्यादेकमात्रनिमेषोऽपि ।
नियतं द्विमात्रनिमेषः परजनमाश्रित्य जीवति सः ॥
धनिनस्त्रिमात्रनिमेषास्तथा चतुर्मात्रनिमेषवन्तोऽपि ।
ननु पञ्चमात्रनिमेषाश्चिरायुषो भोगिनो धनिनः ॥ इति ।

अत्र मात्राशब्देन अल्पः कालविशेष उपलक्ष्यते । तत्परिमाणं च सामुद्रतिलके उक्तम्—

जानुं प्रदक्षिणीकृत्य यत् छोटिकां करो दत्ते ।
तदिदमिह समयमानं मात्राशब्देन निर्गदितम् ॥ इति ।

हस्तेन जानुप्रादक्षिण्येन यच्छोटिकादानं तत्परिमितः कालो मात्रेत्यर्थः ।

भविष्ये,

द्विमात्रोन्मेषिणो नित्यं जीवन्ति परमाश्रिताः ।
त्रिमात्रास्पन्दना ज्ञेयाः पुरुषाः सुखभागिनः ॥
चतुर्मात्रावशेषैश्च निमेषैरीश्वराः स्मृताः ।
दीर्घायुषो धर्मरताः पञ्चमात्रानिमेषिणः ॥ इति ।

इति निमेषलक्षणम् ।

अथ रुदितलक्षणम् ।

भविष्ये,

शुभावहं मनुष्याणां रोदनं स्यात्तथा शृणु ।

अदीनमश्रुस्निग्धं च सस्मितं च विशेषतः ॥
साश्रु दीनं तथा रूक्षमस्निग्धं च तथा गुह ।
अशुभावहं विज्ञेयं नराणां वारिधारणम् ॥ इति ।

इति रुदितलक्षणम् ।

अथ भ्रूलक्षणम् ।

भविष्ये,

भ्रुवौ बालेन्दुसदृशे धनिनामृषभोत्तम ।
दीर्घाभिर्धनिनो ज्ञेयाः संसक्ताभिश्च सुव्रत ॥
खण्डाभ्यां त्वर्थहीनाः स्युर्नरा भ्रूभ्यां सुरोत्तम ।
मध्ये नते भ्रुवौ येषां परदाररतास्तु ते ॥ इति ।

वराहसंहितायाम्,

विषमभ्रुवो दरिद्रा बालेन्दुसमभ्रुवः सधनाः । इति ।

सामुद्रतिलके,

बालेन्दुनते वृत्ते दीर्घे पृथुलोन्नते सुखं श्यामे ।
नासावंशविनिर्गतदले इव भ्रूदले दिशतः ॥
नृणामयुते स्निग्धे मृदुनतरोमान्विते भ्रुवौ शस्ते ।
हीने स्थूले सूक्ष्मे खरपिङ्गलरोमके न शुभे ॥ इति ।

इति भ्रूलक्षणम् ।

अथ कर्णलक्षणम् ।

वराहसंहितायाम्,

निर्मांसैः कर्णैः पापमृत्यवश्चिपिटैः सुबहुभोगाः ।
कृपणाश्च ह्रस्वकर्णाः शङ्कुश्रवणाश्च भूपतयः ॥
रोमशकर्णा दीर्घायुषोऽथ धनभोगिनो विपुलकर्णाः ।
क्रूराः शिरावनद्धैर्व्यालम्बैर्मांसलैः सुखिनः ॥ इति ।

भविष्ये,

दीर्घायुषो दीर्घकर्णा लम्बकर्णास्तपस्विनः। इति।

सामुद्रतिलके,

परिपूर्णकर्णपालीपिप्पलिकाद्यवयवाः सुसंस्थानाः।
लघुविवरा विस्तीर्णाः कर्णाः प्रायेण भूमिभुजाम्॥
आढ्यः प्रलम्बकर्णः सुखी शुभावर्त्तपीनमृदुकर्णः।
मतिमान्मूषककर्णश्चमूपतिः शङ्कुकर्णः स्यात्॥
येषां पृथुलच्छिद्राः कर्णाः स्युः कर्णशष्कुलीलीनाः।
स्वल्पायुषो दरिद्रा विलोक्यमाना विरूपास्ते॥ इति।

इति कर्णलक्षणम्।

अथ ललाटलक्षणम्।

भविष्ये,

ललाटेनार्धचन्द्रेण भवन्ति पृथिवीश्वराः।
विपुलेन ललाटेन महानरपतिः स्मृतः॥
श्लक्ष्णेन तु ललाटेन नरो धर्मरतस्तथा।
श्लक्ष्णं स्निग्धम्।
त्रिशूलं पट्टिशं वापि ललाटे यस्य दृश्यते।
ईश्वरं तं विजानीयाद्भोगिनं कीर्तिमाश्रितम्॥
विपुलैरुन्नतैः शङ्खैर्धन्याः स्युर्नात्र संशयः।
शङ्खो ललाटास्थि।
निम्नैः सुतार्थसन्त्यक्ता उन्नतैश्च नराधिपाः।
विषमललाटा निःस्वाः सदा स्युर्देवसत्तम॥
आचार्याः शुक्तिसदृशैर्नराः स्युर्नात्र संशयः। इति।

वराहसंहितायाम्,

शुक्तिविशालैराचार्याः शिरासन्नतैरधर्मरताः।
शुक्तिविशालैः शुक्तिवद्विस्तीर्णैः।

उन्नताशिराभिराढ्याः स्वस्तिकवत्संस्थिताभिश्च ॥

ललाटगताभिः शिराभिः स्वस्तिकाकाराभिः चशब्दाद्धनिनो ज्ञेयाः ।

निम्नललाटा वधबन्धभागिनः क्रूरकर्मनिरताश्च ।
अभ्युन्नतैश्च भूपाः कृपणाः स्युः सङ्कटललाटाः ॥ इति ।

जगन्मोहने समुद्रः,

निःस्वा विषमभालेन दुःखिता ज्वरजर्ज्जराः ।
परकर्मकरा नित्यं प्राप्यन्ते वधबन्धनम् ॥

ज्वरजर्जराः ज्वरपीडिताः ।

अल्पेन तु ललाटेन अल्पायुस्तु भवेन्नरः । इति ।

सामुद्रतिलके विशेषः ।

श्रीवत्सकार्मुकाद्या यस्य शिरारोमभिः कृता भाले ।
रेखाभिर्वा नृपतिर्भोगी वा जायते सपदि ॥ इति ।

इति ललाटलक्षणम् ।

अथ शिरोलक्षणम् ।

भविष्ये,

उच्चैरनिम्नं तु शिरः श्लक्ष्णं संहतमेव च ।
छत्राकारं नरेन्द्राणां गवाढ्यं मण्डलं स्मृतम् ॥

संहतं दृढम् ।

विषमं तु दरिद्राणां शिरोदैर्घ्ये तु दुःखिताः ।
गजकुम्भनिभं सक्तं समं सर्वत्र भोगिनः ॥
चिपिटं तु शिरो यस्य हन्याद्धि पितरौ नरः ।
घटाकृति शिरोऽध्वानमसकृत्सेवते नरः ॥
निम्नं शिरोऽनर्थदं स्यान्नराणामृषभोत्तम । इति ।

वराहोऽपि,

(१५) शिवस्तोत्रावली । उत्पलदेवविरचिता । श्रीक्षेमराजविरचितवृत्तिसमेता (वेदान्तः) २

(१६) मीमांसाबालप्रकाशः जैमिनीयद्वादशाऽध्यायार्थसंग्रहः श्रीभट्टनारायणात्मजभट्टशङ्करविरचितः । (मीमांसा) २

(१७) प्रकरणपञ्चिका प्रभाकरमतानुसारि—मीमांसादर्शनम् । महामहोपाध्यायश्रीशालिकनाथमिश्रविरचितम् श्रीशङ्करभट्टकृता मीमांसासारसंग्रहश्च सम्पूर्णः (मीमांसा) ३

(१८) अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसारः । पण्डितप्रवरश्रीसदानन्दव्यासप्रणीतस्तत्कृतव्याख्यासमलङ्कृतः । (वेदान्तः) ३

(१९) कात्यायनश्रौतसूत्रम् । महामहोपाध्यायश्रीकर्काचार्यविरचितभाष्यसहितम् । १३

(२०) ब्रह्मसूत्रभाष्यम् । श्रीभास्कराचार्यविरचितं असम्पूर्णम् (वेदान्तः) २

(२१) श्रीहर्षप्रणीतं खण्डनखण्डखाद्यम् । आनन्दपूर्णविरचितया खण्डनफक्किकाविभजनाख्यया व्याख्यया विद्यासागरीतिप्रसिद्धया समेतम् । (वेदान्तः) १३

(२२) आख्यातचन्द्रिका श्रीभट्टमल्लविरचिता १

(२३) श्रीलक्ष्मीसहस्रम्—बालबोधिनीव्याख्ययाऽवतरणिकया च सहितम् ८

(२४) ब्रह्मसूत्रवृत्तिः मरीचिका श्रीब्रजनाथभट्टकृता (वेदान्तः) ... २

(२५) क्रोडपत्रसंग्रहः । अत्र श्रीकालीशङ्करसिद्धान्तवागीशविरचितानि अनुमानजागदीश्याः प्रत्यक्षानुमानगादाधर्योः प्रत्यक्षानुमानमाधुर्यो व्युत्पत्तिवादस्य शक्तिवादस्य मुक्तिवादस्य शब्दशक्तिप्रकाशिकायाः कुसुमाञ्जलेश्च क्रोडपत्राणि ... २

(२६) ब्रह्मसूत्रम्, द्वैताद्वैतदर्शनम् । श्रीसुन्दरभट्टरचितसिद्धान्तसेतुकाभिधटीकासहितश्रीदेवाचार्यप्रणीतसिद्धान्तजाह्नवीयुतम् २

(२७) षड्दर्शनसमुच्चयः । बौद्धनैयायिककापिलजैनवैशेषिकजैमिनीयदर्शनसंक्षेपः । मणिभद्रकृतटीकया सहितः । हरिभद्रसूरिकृतः । १

(२८) शुद्धाद्वैतमार्तण्डः प्रकाशव्याख्यासहितः । प्रमेयरत्नार्णवश्च १

(२९) अनुमानचिन्तामणिव्याख्यायाः शिरोमणिकृतदीधित्या जागदीशी टीका । १३

(३०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः परिभाषा—संस्कारप्रकाशात्मकः । १०

(३१) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः आह्निकप्रकाशः ६

(३२) स्मृतिसारोद्धारः विद्वद्वरविश्वम्भरत्रिपाठिसंकलितः ४

(३३) वेदान्तरत्नमञ्जूषा । श्रीभगवत्पुरुषोत्तमाचार्यकृता । २

(३४) प्रस्थानरत्नाकरः । गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजीमहाराजविरचितः ... २

(३५) वेदान्तपारिजातसौरभं नाम ब्रह्ममीमांसाभाष्यं श्रीनिम्बार्काचार्यविरचितम् । १

(३६) योगदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणतीर्थविरचित—योगसिद्धान्तचन्द्रिकासमाख्यया व्याख्यया संवलितम् । २

(३७) वेदान्तदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामानन्दसरस्वतीस्वामिकृत ब्रह्मामृतवर्षिणीसमाख्यव्याख्यासंवलितम् । ४

(३८) विश्वप्रकाशः । कोशः । विद्वद्वरश्रीमहेश्वरसूरिविरचितः । २

(३९) श्रीसुबोधिनी । श्रीवल्लभाचार्यविनिर्मिता श्रीमद्भागवतव्याख्या गोस्वामीश्रीविठ्ठलनाथदीक्षितविरचितटिप्पणीसहिता । २

(४०) वीरमित्रोदयः । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः पूजाप्रकाशः । ४

(४१) वेदान्तसिद्धान्तसंग्रहः । श्रुतिसिद्धान्तापरनामकः । श्रीब्रह्मचारिवनमालिमिश्रविरचितः । द्वैताद्वैतदर्शनानुगतः । २

(४२) स्वानुभवादर्शः । श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यनारायणाश्रमशिष्यमाधवाश्रमविरचितः । स्वकृतटीकाविभूषितश्च । १

(४३) याज्ञवल्कस्मृतिः । बालम्भट्टीसमाख्यव्याख्यासमलङ्कृतमिताक्षरासहिता । व्यवहाराध्याय १०

(४४) गादाधरी । श्रीगदाधरभट्टाचार्यचक्रव-

र्तिकृता । श्रीगङ्गेशोपाध्यायविरचिततत्त्व-
चिन्तामण्या श्रीरघुनाथतार्किकशिरोमणि-
विरचितदीधित्या च गर्भिता । २
(४५) शास्त्रदीपिका । श्रीपार्थसारथिमिश्र प्रणि-
ता । रामकृष्णविरचितयुक्तिस्नेहप्रपुरण्या-
ख्यव्याख्ययातथासोमनाथकृतया मयुख-
मालिकया च व्याख्यया समलङ्कृता । १
(४६) वैयाकरणसिद्धान्तमञ्जूषा । श्रीमदुपा-
ध्यायोपनामक श्रीनागेशभट्टविरचिता ।
श्रीमद्दुर्बलाचार्यविरचितकुञ्जिकाटीका
श्रीमद्बालम्भट्टविरचितकलाटीका—इति
टीकाद्वयसंवलिता । १
(४७) व्याकरणसिद्धान्तसुधानिधिः । पर्वतीय
विश्वेश्वरसूरिविरचितः । १
(४८) विरमित्रोदयः । लक्षणप्रकाशः ।
महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचितः । १

पत्त्राद्प्रेषणस्थानम् } हरिदासगुप्तः,
चौखम्बा बनारस सिटी ।